567. kötet

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

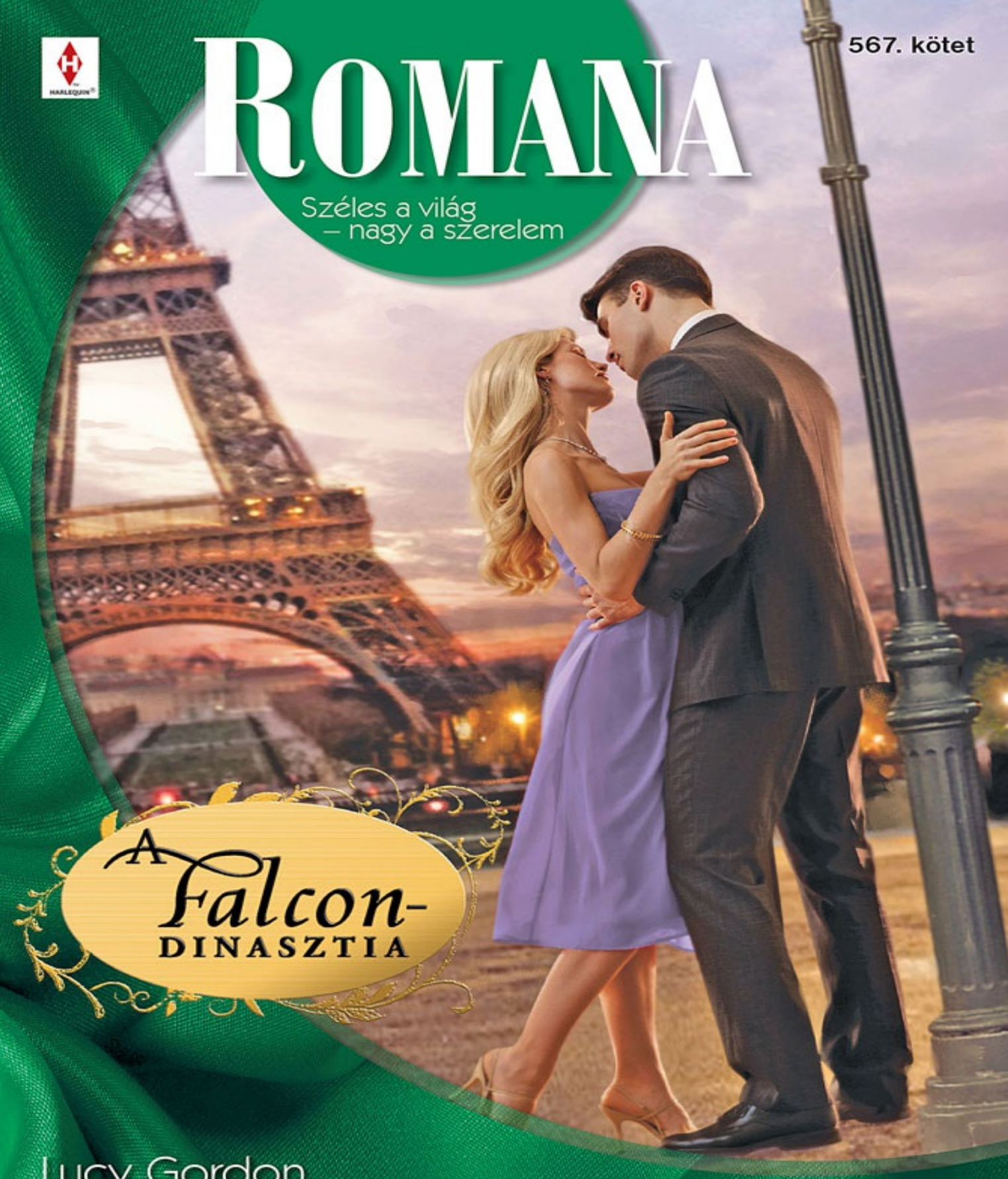

A Falcon-DINASZTIA

Lucy Gordon

Nem kell mindig szenzáció

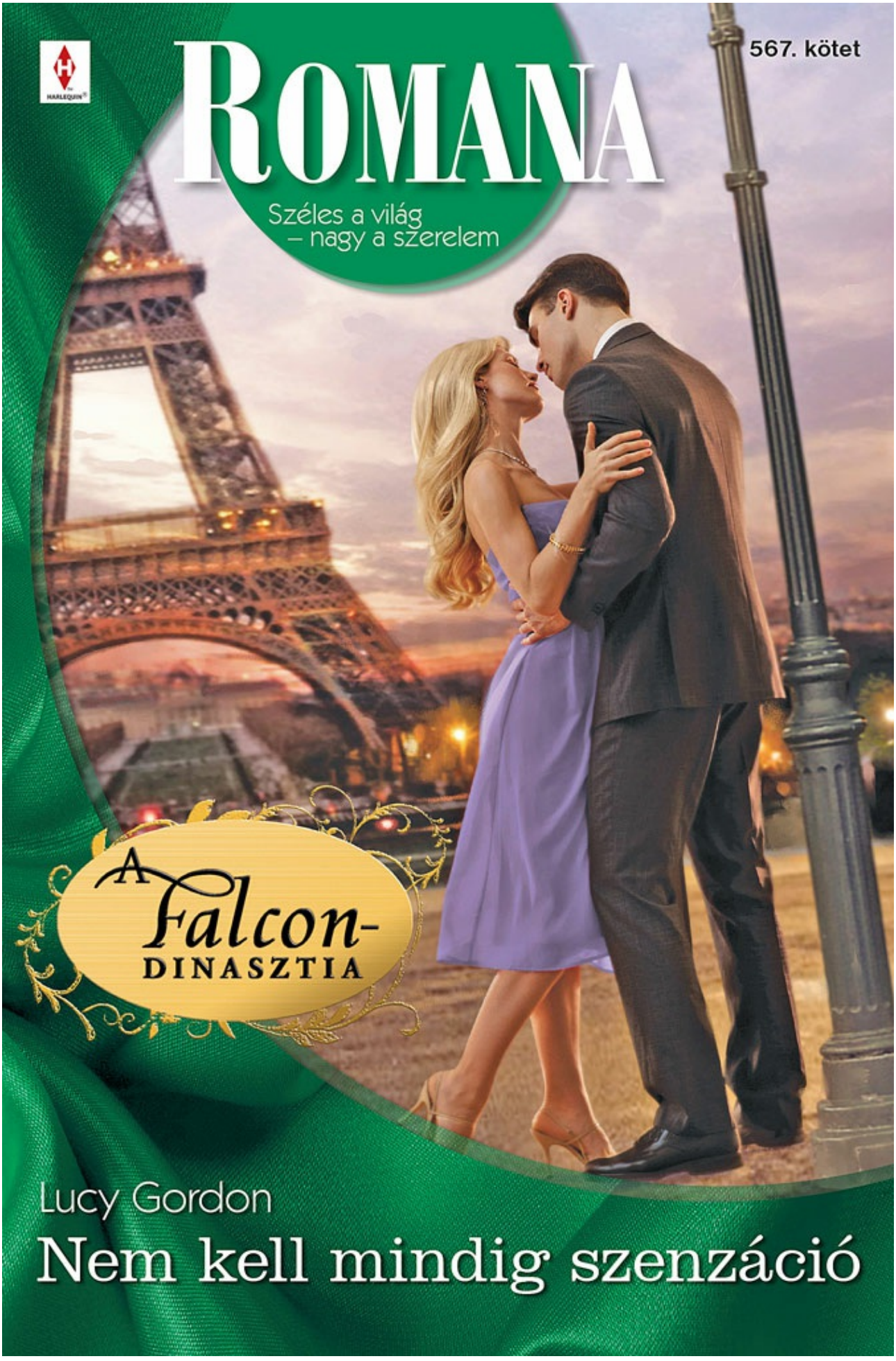
ROMANA
567. kötet
Széles a világ
– nagy a szerelem
A Falcon-
DINASZTIA
Lucy Gordon
Nem kell mindig szenzáció

Name:
Order:

Köszönjük a vásárlást a szerző és a kiadó, valamint a terjesztő nevében is. Vásárlásával támogatta, hogy Magyarországon az elektronikus könyvkiadás fejlődni tudjon, a digitális kereskedelemben kapható könyvek választéka egyre szélesebb legyen. Köszönjük, és reméljük webáruházunkban hamarosan viszontlátjuk.

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Lucy Gordon

Nem kell mindig szenzáció

HARLEQUIN®
Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, szemé lyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.
§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lucy Gordon, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A ROMANA 567. eredeti címe: *Falling for the Rebel Falcon*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)
Magyarra fordította: *Fejes Zsuzsa*

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 567. számában, 2015
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-005-4

Kép: Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.
Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:
Print on demand Kft.
www.ipubs.hu

ELŐHANG

– Kérlek, ne menj el! Maradj velem! – kiáltotta kétségbeesve Veruska Csa reva. Kezével vadul hadonászott a levegőben, mintha meg akarna fogni valakit, aki ott sincs. Valakit, aki már évek óta nem volt vele, és soha többé nem is lesz. – Hol vagy? Gyere vissza! Ne hagyj magamra! – zokogta, s csak akkor némult el, amikor két szerető kar átölelte.

– Itt vagyok, mama – szólalt meg Leonyid Csarev meleg hangon, de a kerti székben ülő, ötvenes évei közepén járó nő mintha meg se hallotta volna. Sze mét továbbra is csukva maradt, látszott, hogy foglyul ejti a rémálom.

– Ne menj el… maradj… maradj velem… – hajtogatta.

– Mama, ébredj fel! Én vagyok az, Leonyid. A fiad. Nézz rám, kérlek! – A férfi óvatosan letörölte Veruska könnyeit, s aggódva figyelte, amint az asszony kinyitja a szemét, s előbb zavartan rámered, majd végre felismeri, és halványan elmosolyodik.

– Bocsáss meg… Elaludtam, és álmomban itt volt ő. Éreztem, ahogy átölel…

– Az én voltam, mama. Én jöttem ki a kertbe, hogy elköszönjek tőled. Tu dod, mondtam, hogy ma Moszkvába repülök, holnap meg Párizsba, Marcel esküvőjére.

– Persze, emlékszem – sóhajtotta Veruska.

Mindketten tisztában voltak vele, hogy nem a fia elutazása miatt sírt, hanem egy másik férfi miatt, aki valaha azt ígérte, visszatér, ám ezt az utóbbi harminc évben csak nagyon ritkán tette meg, s akkor is csupán rövid időre.

– Apád biztosan örülni fog, hogy viszontlát – tette hozzá.

Már ha egyáltalán kegyeskedik elfáradni Párizsba, gondolta Leonyid. Minden más apától magától értetődő lett volna, hogy elmegy a fia esküvőjére, Amos Falcon azonban nem volt átlagos apa.

– Nálad van a levél? – kérdezte az anyja. – Ugye odaadod neki?

– Természetesen, mama.

– És hozol választ?

– Igen, hozok. – Még akkor is, ha erőszakkal kell rávennem, hogy írjon néhány sort, fogadkozott magában Leonyid.

– Lehet, hogy visszajön veled – szólt reménykedve az anyja. – Ígérd meg, hogy mind a ketten meglátogattok!

– Ilyet nem ígérhetek. Nagyon elfoglalt, ráadásul Marcel esküvője is elég hirtelen jött, gondolom, már ez is felborította a terveit.

– De azért megpróbálod rábeszélni, ugye? Mondd meg neki, hogy nagyon vágyom utána.

Akkor biztosan eljön.

– Mindent el fogok követni – nyögte ki Leonyid. – De most jobb lenne, ha visszamennél a házba, kezd hűvösödni.

– Szeretnék még kint maradni. – Veruska a kertre mutatott, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a Don folyóra. – Itt voltunk régen együtt, és egy napon megint együtt leszünk itt. Tudom, hogy csak várnom kell, türelmesen kell várnom. Ég veled, fiam, vigyázz magadra!

Leonyid átölelte és megcsókolta az anyját. A házba belépve összefutott Nyinával.

– Hogy van Veruska? – kérdezte a házvezetőnő.

– Nem túl jól. Írt egy levelet apámnak, hogy vigyem el neki. Még ennyi év után is hisz benne, hogy apám szereti.

– Pedig Amos csak kihasználta, aztán cserbenhagyta. Megszegte minden ígéretét – mondta harapósan Nyina, aki annak ellenére, hogy voltaképpen Leo nyid alkalmazottja volt, sose rejtette véka alá a véleményét az öreg Falconról.

A férfi becsülte az őszinteségét, és tökéletesen megbízott benne. Ha ez a jótét lélek nem viseli gondját az anyjának, Leonyid ki se tehette volna a lábát a rosztovi házból, hogy az üzleti ügyeit intézze Moszkvában.

– Nem minden ígéretét szegte meg – próbálta menteni az apját. – Anyagilag mindig is támogatta anyámat.

– Persze: messziről! Úgy könnyű! De hol volt, amikor Veruska férje megtudta, hogy nem ő az apád? Segített még máshogy is, mint pénzzel?

– Hidd el, én is nagyon sajnálom a mamát.

– Legalább rá tudod venni apádat, hogy eljöjjön? Szegénykémnek ez minden vágya.

– Megpróbálom – sóhajtott keserűen Leonyid. – Csak hát a mama álomvi lágban él. Azt hiszi, apám szereti, és egy napon visszatér hozzá. Nem lenne jobb, ha szembesítenénk a valósággal?

– Nem. Így könnyebb neki elviselni az életet.

– Igazad lehet… De most már indulnak kell. – Leonyid megszorította Nyina kezét. – Mi lenne velem nélküled!

– Ugyan, hagyd… No, kimegyek hozzá, nem akarom, hogy sokáig egyedül maradjon. Te pedig siess, le ne késd a gépedet!

Mielőtt Leonyid beszállt volna az autójába, még egyszer megfordult, és visszaintegetett az anyjának. Nem tudta megadni neki azt a boldogságot, amire vágyott, de tőle telhetően igyekezett kényelmesebbé tenni az életét.

– Nyina, ez olyan csodálatos – súgta az asszony, miközben a távolodó kocsit nézte. – Leonyid találkozik Párizsban az apjával. És együtt eljönnek hozzám.

1. FEJEZET

Ez Jim lesz, gondolta Perdita Davis, amikor valaki kopogott az ajtaján. Jim kedves fickó volt, a lány a barátjának tekintette.

– Ezt nem teheted velem! – Amint az ajtó kinyílt, a férfi beviharzott, és levetette magát egy kanapéra. – Szerinted én most hogy érzem magam? Már úgy örültem, hogy végre együtt leszünk, erre te lefújod az egészet SMS-ben!

– Nem fújtam le az egészet, csupán értesítettelek, hogy jövő héten nem érek rá kirándulni veled. Sajnálom. – A lány békítő mosolyt küldött Jim felé, és hátrasimította hosszú szőke haját. – Mindjárt indulok is. Ezt a sztorit nem hagyhatom ki.

Perdita szabadúszó újságíróként dolgozott, s nemcsak szép volt és kedves, de a szenzációkat is kitűnő szimattal szagolta ki.

– Na és hol lesz az a rendkívüli esemény?

– Párizsban. Már foglaltam is szobát a La Couronne-ban.

– Ne már, az az egyik legdrágább szálloda!

– Tudom. És mázlim volt, mert sikerült elcsípnem az utolsó szabad szobát. – Kék szeme pajkosan csillogott. – Mióta elterjedt a hír, mindenki ott akar lakni.

– Milyen hír?

– Hát az esküvő híre! Marcel Falcon holnapután megnősül.

– Ki a fene az a Marcel Falcon? – kérdezte kedvetlenül Jim.

– A szálloda tulajdonosa. De nem ez a lényeg, hanem hogy Travis Falcon féltestvére. Róla csak hallottál?

– Persze. Az a tévésztár?

– Igen. Újabban sokat írnak róla, mert felbukkant egy új nő az életében, aki állítólag más, mint a szokásos ágymelegítő hölgyemények. Azt mondják, vele jobb társaságban is meg lehet jelenni. Hát, erre kíváncsi vagyok… Mert a pletykák szerint az egész csak reklámfogás. Van egy ismerősöm Párizsban, ő mesélte, hogy Travis el fog menni az esküvőre. És én okvetlen meg akarom nézni közelebbről az új barátnőjével együtt. Meg persze a többieket is.

– Milyen többieket?

– Hát a többi Falcont! – magyarázta türelmetlenül Perdita. – Travis apja, Amos nagy hal a pénzvilágban, és valószínűleg az összes fia ott lesz Párizsban.

– Miért, hány fia van?

– Öt, és mind az öt más nőtől. Darius angol, aki szintén pénzember, és szintén nagy hal; Jackson természetfilmes, Marcel francia, Travis amerikai, Leonyid orosz.

– A nemjóját! Nagy kujon lehet ez az Amos Falcon!

– Régen biztos az volt, de már hetvenéves, és amúgy Monacóban él a legújabb feleségével. Úgy tűnik, megkomolyodott, de fogadni mernék, hogy a látszat csal. Vén kecske is megnyalja a sót…

– Akkor sem értem, minek kell neked Párizsba menni – akadékoskodott tovább Jim. – Hemzsegni fognak ott az újságírók, te csak egy leszel a sok közül.

Perdita sértődötten nézett rá. Sosem érezte úgy, hogy ő csak egy lenne a sok közül!

– A hotel kápolnájában lesz a szertartás – világosította fel a férfit. – Mert így a család ellenőrizheti, ki van ott, és távol tudják tartani a sajtót. Csakhogy én a La Couronne-ban fogok *lakni*. Mint *vendég* leszek ott, kapiskálod már? És ha ügyes vagyok, még meg is hívnak az esküvőre.

– Álmodozz csak! – nevetett föl Jim. – Legföljebb belopózhatsz valahogy, de meghívatni még te se tudod magad.

– Fogadunk?

– Hát, mondjuk ha valakinek sikerülhet, akkor az tényleg te vagy… De egyszer majd te is emberedre akadsz. Jön egy fickó, aki a saját fegyvereddel fog legyőzni, és akkor jaj lesz neked!

– Talán. De az is lehet, hogy én magát a harcot élvezem. És minél hevesebb volt a harc, annál jobban örülök a győzelemnek.

Igen, ez jellemző rá, gondolta Jim. Mindenesetre már régóta tudta, hogy nem ő lesz, aki a lányt legyőzi, ezt Perdita már jó ideje világosan értésére adta.

– Mikor indul a géped?

– Szűk három óra múlva. Épp most akartam taxit hívni.

– Majd én kiviszlek.

– Jaj, de jó fej vagy! Hogy lehet egy pasi ennyire rendes és megértő?

Jó kérdés, húzta el a száját Jim. Noha bántotta, hogy nem sokat jelent a lánynak, szeretett volna segíteni neki. És biztos volt benne, hogy Perdita minden férfiból hasonló reakciót vált ki.

Amikor a lány nem sokkal éjfél előtt megérkezett Párizsba, az ismerőse már várta. Hortensenak, az ötvenéves francia üzletasszonynak mindenfelé voltak összeköttetései. A két nő nemcsak kedvelte egymást, de egyfajta együttműködés is kialakult köztük, ami kölcsönös szívességek formájában nyilvánult meg.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg – hálálkodott Perdita, miután beszállt a kocsiba Hortense mellé.

– Sehogy. Tartoztam neked ennyivel. Szerencsés véletlen az egész: pont az a cég szervezi

az esküvőt, ahol dolgozom.

– Miért olyan sürgős ez a házasság?

– Azért, mert állítólag Marcel attól fél, Cassie újra meggondolja magát.

– A család már megérkezett?

– Majd holnap – felelte Hortense. – Leonyid is lefoglalt egy szobát, de persze senki se tenné rá az életét, hogy tényleg eljön. Aki ismeri, mind azt mondja, hogy olyan kemény, mint az acél.

– Érdekes lehet – jegyezte meg elgondolkodva Perdita.

– Inkább veszélyes. Légy óvatos, ha találkozol vele.

– Szeretem az izgalmas dolgokat. Szórakoztatnak. És végtére is ez a fontos az életben.

Hortense hallgatott. Néha képtelen volt eldönteni, hogy Perdita komolyan gondolja-e, amit mond.

– Az ott a La Couronne – szólalt meg egy idő után, miközben kocsijuk keresztülhaladt Párizs egyik legdrágább negyedén.

– Hú, piszok jól néz ki! – lelkendezett a lány.

– Valamikor régen egy arisztokrata család lakott benne, de lefejezték őket a forradalom alatt. Elég hányatott sorsa volt, amíg Marcel meg nem vette. Ő kifejezetten nagyvárosi luxusszállóra specializálta magát, és a La Couronne a büszkesége.

Hortense leparkolta a kocsit. Perdita bejelentkezett, és fölment a szobájába.

– Szép kis pénzt elkérhetnek egy ilyen helyért – jegyezte meg az asszony, amikor nem sokkal később újra csatlakozott a lányhoz, és tekintete végigfutott a fényűző berendezésen. – És ráadásul egy emeleten laksz a Falconokkal.

– És csak ez számít! – csillant fel Perdita szeme.

Rendeltek egy kis harapnivalót a szobapincértől, s asztalhoz ülve folytatták a beszélgetést.

– Nehezen tudtál elszabadulni otthonról ilyen hirtelen? – érdeklődött Hortense.

– Hát… éppenséggel volt, aki megsértődött miatta. – Perdita mesélt az asszonynak Jimről, aztán elmosolyodott. – De azért megvan az előnye a dolognak. Merthogy máskülönben holnap haza kéne utaznom a szüleimhez. Van egy unokatestvérem, Sally, az ő eljegyzését ünneplik, és szerintem jobb, ha én abból kimaradok.

– Úgy hallottam, a szüleid neves tudósok.

– Igen, meg a testvéreim is. Én lennék a család fekete báránya: könnyelmű, ostoba és műveletlen. Ez az általános vélemény.

– De miért jobb, ha nem vagy ott az eljegyzésen?

– Mert pár éve Sally vőlegényével jártam. Jól megvoltunk, csak aztán adódott egy lehetőség, hogy megírjak egy szaftos sztorit. Valakitől kaptam egy fülest, és kicsit jobban

utánanéztem a dolognak… Nagyot lendített a karrieremen.

– Igen, emlékszem. Azzal lettél ismert a bulvárban – bólogatott Hortense.

– Thomas viszont rémesnek találta, amit csináltam, és ragaszkodott hozzá, hogy hagyjam abba ezt a munkát. És mivel én erre nem voltam hajlandó… – Perdita megvonta a vállát.

– Ha szeretett volna, nem töri össze a szíved emiatt.

– Ki mondta, hogy összetörte? Arra mindenesetre rájöttem, hogy tényleg nem szeret. Ő is tudományos kutató, és nyilván csak azért akart feleségül ven ni, hogy hasznot húzzon a családom hírnevéből.

– És akkor aztán elkezdte csapni a szelet az unokatestvérednek… Hát, tényleg jobb, hogy nem mentél el arra az eljegyzésre.

Perdita kényszeredetten felkacagott.

– Nincs bennem semmi intellektuális, maximum a latin becenevem. Az meg onnan jön, hogy apám már nem akart több gyereket, és amikor megtudta, hogy anyám újra terhes, állítólag felnyögött, hogy „Na, most aztán végleg elvesztem”. De aztán én lettem „elveszett”, legalábbis a nevem szerint, mert ugye a Perdita azt jelenti. Meg valamelyik Shakespeare-drámában is van egy ilyen nevű nő állítólag.

– De miért álnéven írod a cikkeidet? Miért nem az igazit használod?

– Erica Hansonként csak a hivatalos papírjaimon szerepelek. Ericának rendben van a bankszámlája, pontosan fizeti az adóját, és általában nagyon illedelmesen viselkedik. Perdita Davis ellenben olyan ostoba és könnyelmű, amilyen csak lehet valaki egy tudóscsaládban – magyarázta a lány ironikus hangon.

– És honnan van a Davis név? – kíváncsiskodott tovább Hortense.

– Azt csak úgy kitaláltam. A család ugyanis többé-kevésbé megtiltotta, hogy a Hanson nevet használjam. Attól félnek, ha kapcsolatba hoznának velük, szégyenkezniük kellene miattam. Végül is érthető, hogy vigyáznak a jó hírükre.

– Már hogy lenne érthető? – háborgott az asszony. – Te eszméletlenül sikeres vagy, mégis úgy kezelnek, mint valami leprást.

– Nem olyan nagy tragédia ez, és nem is igazán fontos – csillapította Perdita, jóllehet Hortense az érzékeny pontjára tapintott. Jobban bántotta a családja viselkedése, mint ahogy mutatta.

– Lehet, hogy irigyelnek, amiért egy vagyont keresel a cikkeiddel – vetette föl az asszony. – Bár őszintén szólva némelyik tényleg elég botrányos…

– Igen, tudom. És az utóbbi időkben nem is vagyok annyira… rámenős. Nem rúgok fel annyi szabályt, igyekszem megkomolyodni. Előbb-utóbb mégis csak megmutatkozik a neveltetésem… Biztos hallottál már arról a hírhedt bulvárújságíróról, aki valamilyen trükkel

rávett egy nőt, hogy mondja el neki a történetét, és aztán tragikus vége lett a dolognak.

– Persze. De neked mi közöd hozzá?

– Semmi, csak pár éve megismerkedtem a fickóval. Akkor még csodáltam a módszereit, de ma már másképp látom. Érettebb lettem. Nem vagyok olyan gátlástalan, nem vetek be válogatás nélkül mindent, csak hogy elcsípjek egy szenzációs sztorit.

– Vagyis a jóságos Erica felülkerekedett a szemfüles Perditán?

– No, ott azért még nem tartunk! Perdita él és virul, csak már jobban meggondolja, hogy amit csinál, annak mi lehet a következménye.

– Majd egyszer találkozol álmaid lovagjával, és döntened kell a kétféle éned között – nevetett Hortense.

– Nem szoktam álmodozni. Az én szívemet tényleg nem törte még össze senki, és nem is fogja. Én más dolgokkal foglalkozom.

– Nem hiányzik a romantika? – kérdezte meglepődve az asszony. – Itt vagy Párizsban, a szerelem városában. Nem fog meg a hangulata, mint a többi nőt?

– Majd biztos megfog, ha már kész van a cikk.

– Na jó, erről nem vitatkozom. Különben is mennem kell aludni, fárasztó napom lesz. Majd jövök reggelizni, jó éjszakát!

Mihelyt Perdita magára maradt, odalépett az ablakhoz, és kinézett az Eiffel-toronyra. Az imént azt mondta Hortense-nak, hogy még senki sem törte össze a szívét, és ez így is volt.

Miután Thomasszal véget ért a kapcsolata, sikert sikerre halmozott. Aztán megismerkedett Frankkel, a fotóssal, akibe beleszeretett, jóllehet ezt még magának sem akarta bevallani. A férfi becsapta és csúnyán kihasználta, amikor a tőle hallott sztorikat a saját képeivel együtt eladta egy másik újságírónak, aki cserébe segítette a karrierjét.

Ez után a keserű tapasztalat után Perdita elhatározta, hogy újra egyedül fog dolgozni, és a fotókat is maga készíti. Franktől sokat tanult, mi szüksége lett volna hát fotósra – vagy egyáltalán férfiakra? Szabadúszóként olyan életet élhetett, amilyenre mindig is vágyott, és minden dologban egyedül dönthetett.

Lehet, hogy nincs rendjén, hogy nekem mindig a munka az első, de én már csak ilyen vagyok, töprengett magában. Nem tehetek róla: ezt élvezem.

– Leonyidról gyakorlatilag semmit se tudok – mondta Perdita másnap, amikor a szobájában együtt reggelizett Hortense-szal. – Nem olyan könnyű információt szerezni róla.

– Furcsa, de őt nem is Falconnak hívják, hanem Csarevnek. Iszonyat sikeres üzletember.

Moszkvai barátaim szerint a magánélete nem túl mozgalmas; megállás nélkül hajt, mint valami megszállott, és úgy látszik, nincs ideje könnyed szórakozásra. Amúgy pedig állítólag elég rideg és mogorva természetű.

– Az ilyen emberek is érdekesek lehetnek – jegyezte meg elgondolkodva Perdita, aztán fölállt, és kinyitotta a ruhásszekrényt. – Szerinted mit vegyek fel?

Hortense odalépett mellé, és vetett egy pillantást a ruhatárára.

– Micsoda jó cuccaid vannak! Egy vagyont kereshetsz.

– Hát ja… Persze általában tök hétköznapi cuccokat hordok, de van minden féle ruhám, mert bármikor kellhet, például egy ilyen tipp-topp helyen. Nem akarom, hogy kinézzenek.

– Nem fognak. – Hortense kivett a szekrényből egy szűk szabású, márkás farmert, és maga elé tartotta. – Irigyellek az alakodért. – Nagyot sóhajtott, és a szekrényajtóra dobta a nadrágot. – Ezt vedd föl!

– Komolyan? Én valami visszafogottabbat gondoltam… valami unalmasabbat.

– Á, ne, jó lesz ez. Ha az emberhez olyan kegyes a sors, hogy belefér ebbe a farmerba, használja ki. De most már mennem kell. És ne felejtsd el, hogy ha véletlenül összefutnánk…

– …nem ismerjük egymást – fejezte be a mondatot Perdita.

– Ha a munkaadóm megtudja, hogy szóba állok egy újságíróval, abból nagy bajom lesz. Ebben roppant szigorúak. Akkor hát viszlát!

Késő délelőtt Perdita elhagyta a szobáját, hogy kicsit körbeszimatoljon a szállodában. Végül is, kompromisszumos megoldásként, a szűk farmerhoz bő selyemblúzt vett föl, amely a combjáig ért.

A széles lépcsőhöz érve megtorpant. Az ott lent nem Travis Falcon? Sötét haja, magas termete, alkata mindenképp arra vallott, s noha részleteket ebből a távolságból Perdita nem tudott kivenni, valami azt súgta neki, a férfi igenis Travis.

Most már csak magára kell vonnia a figyelmét, hogy aztán rövid beszélgetésbe elegyedjen vele. Az a kis trükk, amit hasonló alkalmakra tartogatott, alighanem most is beválik.

Lassan elindult lefelé a lépcsőn, aztán az utolsó fok előtt kettővel szándékosan megbotlott, és elvágódott. A manőver nem sikerült tökéletesen, mert ahelyett hogy simán legurult volna, ahogy tervezte, kicsavarodott a lába, és hirtelen szúró fájdalom hasított a bokájába. Akaratlanul is feljajdult, és a férfitól pár centiméterre elterült a földön.

– *Êtes-vous blessée?* – A férfi rögtön letette az italát egy közeli kisasztalra, és letérdelt mellé.

– Nem értem…

– Megsérült? – hangzott el a kérdés angolul is.

– Nem is tudom… a bokám… Attól tartok, kificamodott.

A férfi óvatosan felsegítette.

– Próbáljon meg fokozatosan ráállni.

A lány követte az utasítást, de nyomban felszisszent a fájdalomtól. Aztán meglepetten a férfira nézett: bármennyire is hasonlított Travisre, nem ő volt az.

– Orvost kell hívni – jelentette ki az idegen, s érződött a kiejtésén valamilyen kelet-európai akcentus.

– Köszönöm, egyedül is boldogulok.

– Nem hiszem. Kapaszkodjon a korlátba, addig összeszedem a holmiját.

Lehajolt, felemelte a lány táskáját, beletette az útlevelét és a többi szétszóródott apróságot, aztán odaadta neki. Megkérdezte, melyik a szobája, majd a hóna alá nyúlva támogatta.

– Remélem, nem okozok fájdalmat.

– Nem… egyáltalán nem.

Lassan fölmentek a lépcsőn, és végigbotorkáltak a folyosón. Perdita kinyitotta a szobája ajtaját, a férfi pedig óvatosan átemelte a küszöbön, és letette az ágyra.

– Jó lesz így?

– Igen. Szerintem nem komoly…

– Azt majd az orvos eldönti. – A férfi máris nyúlt a telefon után, és röviden tájékoztatta a recepciót. – Mindjárt intézkednek – mondta aztán.

– Köszönöm, igazán nagyon kedves.

– Szóra sem érdemes. Tulajdonképpen csak a lelkiismeretemet próbálom megnyugtatni. Mert amikor meghallottam a lépteit, hirtelen megfordultam, és lehet, hogy ezért botlott meg.

Ó, dehogy, gondolta bűntudatosan Perdita. Jólesett neki a gondoskodás. No ha mindig is büszke volt a függetlenségére meg arra, hogy nem szorul senkire, most úgy gondolta, néhány percre igazán megengedheti magának, hogy egy kicsit kényeztessék.

– Rendelek valami innivalót, amíg megjön az orvos – szólalt meg újra a férfi. – Mit szeretne? Kávét? Teát?

– Egy teát kérek.

Miután telefonon beszélt a szobapincérrel, a férfi átható tekintettel ránézett, és zakója ujjával megtörölt egy nedves foltot a mellkasán.

– Csak nem én voltam? – rémült meg a lány.

– Ó, nem. Pechemre épp egy pohár ital volt a kezemben, és amikor maga leesett a lépcsőn, ijedtemben leöntöttem magam. De ne csináljon gondot belőle, előfordul. Végül is nem tehet róla, hogy megbotlott.

– Hát nem… de azért bocsásson meg – pislogott Perdita.

– Gondolom, meglepődött, amikor észrevett, és nem figyelt a lépcsőre. Azt hitte, én vagyok Travis.

– Travis? – adta az ártatlant Perdita.

– Igen, Travis Falcon.

– Aki olyan sokat van a tévében?

– Hát, elég sokat. Állítólag nagyon hasonlítunk egymásra. Mindig nagy a csalódás, amikor kiderül, hogy csak én vagyok az.

– Ez azért bunkóság… De maguk rokonok?

– A féltestvérem. Én Leonyid Csarev vagyok.

Perdita kezet fogott a férfival, s közben megpróbált úrrá lenni zavarán.

– Örvendek – mondta, és felnyögött, mert véletlenül megmozdította a bal lábát.

2. FEJEZET

– Mindjárt jön az orvos – mondta Leonyid. – Le kéne vetnie a nadrágot, hogy meg tudja vizsgálni a lábát. – Kopogtak az ajtón. – Na, ez szerintem ő lesz – jelentette ki a férfi.

Míg odament beengedni a látogatót, Perdita lehúzta jobb lábáról a cipőt. Szeretett volna a másiktól is gyorsan megszabadulni, aztán lehámozni magáról a nadrágot, és bebújni a takaró alá, de nem sikerült.

– Valami baj van? – Leonyid egy tálcával a kezében tért vissza. – Nem az orvos volt, csak a pincér hozta a teát – mondta, és letette a tálcát.

– Nem tudom levenni a cipőm.

– Dőljön hátra, majd segítek.

Néhány másodperc alatt lehúzta, és még fájdalmat sem okozott.

– Köszönöm.

– A nadrágot is le kéne.

– Igaz – nyögött fel Perdita.

– Jöjjön, együtt megoldjuk. Ne izguljon, nem nézek oda.

A lány bólintott, aztán kigombolta a nadrágját, lehúzta a cipzárt, és végigfeküdt az ágyon. Testsúlyát a jobb sarkára helyezve megemelte a csípőjét, és elkezdte letolni magáról a farmert. Megigazította félrecsúszott selyembugyiját, aztán már majdnem a térdéig jutott, amikor is Leonyid átvette a feladatot, s tekintetét mereven a lány sípcsontjára szegezve előbb a jobb, majd a bal lábát szabadította ki a nadrágból. Bár rendkívül óvatos volt, Perdita önkéntelenül is felszisszent a fájdalomtól.

– Bocsánat.

– Semmi baj, nem tehet róla.

– Van itt a szállodában valakije, akit értesíthetnék? – kérdezte Leonyid, félretéve a nadrágot.

Perdita felült az ágyban, és a lábára terítette a takarót.

– Nincs – felelte.

– Senki sem tud gondoskodni magáról?

– Nem kell rólam gondoskodni.

– Nézze, Miss Hanson…

– Honnan tudja a nevemet?

– Szétnyílt az útlevele, amikor kiesett a táskából, és mikor visszatettem, akaratlanul is elolvastam a nevét. Ericának hívják. És angol, mint azt a teából is ki lehet találni.

Ebben a pillanatban megint kopogtatás hallatszott, és egy ötvenes férfi lépett be a szobába. Ez már tényleg az orvos volt.

Gyorsan bemutatkozott, aztán az ágyhoz ment, és végigtapogatta a lány bokáját.

– Erős fájdalmai vannak? – kérdezte.

– Elviselhető.

– Rendben. Ez egy rándulás, egyelőre nem szabad terhelnie a lábát.

– Szóval be leszek zárva ide? – kérdezte rémülten Perdita.

– Nem feltétlenül. Egy-két napra biztosan tudnak itt kölcsönözni magának kerekes széket meg mankót. – Az orvos bekötözte a bokáját, s miután adott neki néhány fájdalomcsillapító tablettát, Leonyidhoz fordult. – Holnap újra benézek. Addig tud gondoskodni a hölgyről?

– De én… – kezdte a tiltakozást Perdita, közben újra betakarva a lábát, Leonyid azonban nem hagyta, hogy végigmondja.

– Természetesen – válaszolta, majd kikísérte az orvost.

– Ezt nem engedhetem – fogadta a lány, amint visszatért hozzá.

– Nincs más választása: én már döntöttem.

– Bele se szólhatok?

– A legkevésbé sem.

Olyan erélyesen mondta ezt, hogy Perdita rögtön megsejtette, nem lehet valami türelmes fajta. Pedig egész rokonszenvesnek tűnt a sötét szemével. És ha már egyszer Travis testvére, egyelőre szót fogadok neki, határozta el a lány.

– Nagyon kedves, hogy törődik velem, igazán köszönöm.

– Őszintén szólva ez a kedvesség nem teljesen önzetlen.

– Komolyan? – Lehet, hogy ő is vonzónak talál engem, morfondírozott magában Perdita, és kérdőn ráemelte a tekintetét.

– Az a helyzet, hogy… – kezdte a férfi, de meghallotta az újabb kopogást, elhallgatott, és összeráncolta a homlokát. – Vár valakit?

– Nem, senkit.

Leonyid kinyitotta az ajtót. Csinos fiatal lány állt a küszöbön.

– Ne haragudj, amiért csak úgy rád rontok, de valamit mondanom kell neked. Láttam, ahogy felhoztál egy nőt a lépcsőn, és megkérdeztem a portán a szobaszámot. – A lány Perditára nézett. – Elnézést a zavarásért…

– Igen, Freya, de nem az van, amit gondolsz – felelte Leonyid, majd átölelte és arcon csókolta a lányt.

– Bemutatnál bennünket egymásnak?

– Persze. Freya, ő Erica Hanson. Erica, ez itt a mostohatestvérem, apám feleségének a

lánya.

– De veszekedni úgy tudunk, mint az igazi testvérek – fűzte hozzá mosolyogva Freya. – Szia, Erica, örülök, hogy megismerhetlek. – Jelentőségteljesen a bátyjára nézett. – Sőt, *nagyon* örülök. Sajnos mennem kell, mert mindjárt próbálni kezd a zenekar a kápolnában. Ezért is akartam szólni, Leo. Te is jössz?

– Nem biztos…

– Sebaj! Amos úgyse lesz ott, még meg se érkeztek. – Aztán Ericához fordult: – Majd találkozunk az összejövetelen.

– Nem is tudom…

– Természetesen ott kell lennie. Addig is minden jót! – Az ajtóhoz érve visszafordult, hüvelykujját egy pillanatra a magasba tartotta, majd gyorsan eltűnt.

– Mit jelentsen ez? – bámult utána értetlenkedve Perdita.

– Attól tartok, Freya meg én megpróbáljuk kihasználni magát a saját céljainkra. Tudja, apámnak van öt fia, de lánya egy sincs. Arról álmodozik, hogy majd egyikünk feleségül veszi Freyát, és akkor nemcsak a mostohalánya lesz, hanem a menye is, és szorosabban fog kötődni a családhoz. Csak ugye lassan elfogynak a nőtlen fiai… – Kezével végigszántott a haján. – Dariusnak már van felesége, és holnaptól Marcelnak is lesz. Mindnyájan szeretjük Freyát, azt viszont utáljuk, ha rá akarnak kényszeríteni valamire. Szerencsére ezt ő sem tűrné. Maga most kapóra jön, ha ugyanis apám azt hiszi, hogy mi ketten egy pár vagyunk…

– Akkor Freya megmenekül magától?

– Igen. Persze még mindig ott van Jackson és Travis…

– Mintha azt írták volna a lapok, hogy Travisnek van valakije. Gondolom, az a nő el fogja kísérni – puhatolózott Perdita.

– Biztos, bár ezt még egyikünk se tudja pontosan. Tulajdonképpen az se száz százalék, hogy apám egyáltalán eljön. Nagyon megorrolt Marcelra, amiért szegény bátyám egyedül merészelt feleséget választani magának. Ha viszont eljön, én mindenképp bajba kerülök, hacsak meg nem véd egy angyal.

Perdita mókás fintort vágott.

– És ezt úgy képzeli el, hogy az a bizonyos angyal odaáll maga meg az apja közé, és a többi fivérére tereli a figyelmét?

– Pontosan. De valószínűleg Freya már úgyis mindenféle következtetéseket levont abból, hogy az ágyban találta magát.

– Egyébként van barátnője? – szaladt ki a kérdés Perdita száján, még mielőtt végiggondolhatta volna. Olyan kínosan érintette a dolog, hogy gyorsan témát is váltott: – Érdekes kelet-európai akcentusa van. Hová valósi?

– Moszkvában élek.

– Nahát! – adta a meglepettet Perdita, pedig annyit már eddig is tudott, hogy Leonyid orosz. – Biztosan sok nőt ismer – kanyarodott vissza újból az előbbi témához, bár látta, hogy a férfinak nincs ínyére.

– Igen, sokat ismerek – hangzott a kissé ingerült válasz. – De ha járnék valakivel, azt elhoztam volna. És magánál mi a helyzet?

– Nekem sincs most senkim.

– Ha gondoskodom magáról, cserébe eljátssza a barátnőmet ma este és az esküvőn? – Megnyerően elmosolyodott, és a zakóján lévő nedves foltra mutatott. – Végtére is tartozik nekem egy szívességgel.

– Ez igaz.

– Akkor hát megvéd az apámtól? Vagy inkább megfutamodik?

– Hát, azt aligha – mutatott a lány a befáslizott bokájára.

– Helyes. Szüksége van egy jó ápolóra. – Leonyid elvigyorodott, hangjában elégedettség bujkált. – Ez az egész annyira jól jön most nekem, hogy még akár gyanús is lehetne, hogy direkt okoztam a balesetét.

Perditának egy pillanatra rossz érzése támadt, de összekapta magát, és színpadiasan felsóhajtott.

– Á, olyan sunyi és alávaló ember nincsen.

– Higgye el, azért akad.

– Elképesztő!

– Természetesen mi fölötte állunk a sunyi manipulációknak. De a ma esti vacsorán még bőven lesz alkalmunk beszélgetni erről. Biztosan jól fogja érezni magát.

Fantasztikusan fogom érezni magam, gondolta Perdita. Minden olyan jól alakul! Sikerült beférkőznie a Falcon családba, és még az esküvőre is meghívták. Ráadásul a kísérője lenyűgözően vonzó pasi, akinek van valami titokzatos kisugárzása.

– Nem szól semmit? Csak nem attól tart, hogy kihasználom a helyzetet? – kérdezte Leonyid. – Ne aggódjon, én csak szeretném megtéveszteni az apámat. Arra kérem, engedje meg, hogy a jelenlétében néha átöleljem. De megígérem, hogy amikor egyedül vagyunk, békén hagyom.

– Ez megnyugtató – hazudta a lány.

– Tehát számíthatok magára?

Perdita elmosolyodott, noha úgy érezte, mintha szakadék peremén táncolna. Tudta, hogy elég egy rossz lépés, és lezuhan a mélybe, mégsem rettentette el a veszély, sőt szórakoztatónak találta.

– Igen, számíthat.

– Remek! Akkor hát mostantól fogva tegeződjünk – indítványozta a férfi.

Amikor fél hétkor Leonyid belépett a lány szobájába, hogy elkísérje a vacsorára, elégedetten bólintott. Ahogy megígérte, előzőleg felküldött egy szállodai alkalmazottat, hogy segítsen az öltözködésben Perditának, aki most hosszú ujjú, sötétkék koktélruhában üldögélt a kerekes székben.

– Majdnem tökéletes – jelentette ki a férfi.

– Mi az, hogy *majdnem*?

– Egy apróság hiányzik még. – Azzal elővett egy kis dobozt fehér szmokingkabátjának zsebéből, és kinyitotta. – Kérlek, ne sértődj meg, csak egyszerűen fogadd el. Köszönetem jeléül.

– Nem sértődök meg. Ez gyönyörű! – mondta a lány a gyöngyös fülbevaló láttán.

– Megengeded, hogy föltegyem?

A lány bólintott, mire Leonyid félretolta kibontott, hullámos szőke haját, és betette a fülbevalót a fülébe. Perdita igyekezett nem gondolni rá, milyen közel matatnak karcsú, meleg ujjai.

– Lehet, hogy fel kéne tűznöm a hajamat. Így senki se látja a fülbevalómat.

– Kell, hogy lássák? Mi úgyis tudjuk, hogy ott van.

– Ez igaz.

– Akkor indulhatunk?

– Igen – felelte a lány. – Apád megérkezett már?

Leonyid kitolta a kerekes széket a folyosóra.

– Még nem, de Freya szerint már úton van. – A széles lépcsőnél megállt és lenézett. – Az ott a három fivérem – magyarázta, amikor egyikük észrevette őket, és oldalba bökte a mellette állót. – No, készen állsz a nagy fellépésre? Ja, egyébként miért ülsz kerekes székben? – azzal elindult a lift irányába.

– Ezt most mért kérdezed? – értetlenkedett Perdita. – Pontosan tudod, hogy miért.

– Persze, hogy tudom, de most az a kérdés, mit mondunk a családnak. Biz tosan rákérdeznek, és akkor ugyanazt kell mondanunk.

– Ja, értem.

– Ha az ember kamuzni akar, jól át kell gondolnia a dolgot. Neked persze nyilván nincs nagy tapasztalatod a kamuzásban.

– Nincs – felelte Perdita, és rezzenéstelen arccal bámulta a becsukódó liftajtót.

– Látszik. Különben tudnád, hogy mindig egyeztetni kell a sztorit.

Totál naivnak tart, gondolta idegesen a lány. Szédülés fogta el.

– Szerinted én ostoba vagyok? – kérdezte.

– Ó, dehogy! Csak… ártatlan. Nincs gyakorlatod a megtévesztésben. De ne aggódj, nekem annyi van benne, hogy az kettőnknek is elég.

– Hát, ez roppant megnyugtató. Ami a kerekes széket illeti, szerintem jobb, ha az igazat mondjuk. A szállodában úgyis tudják, hogy leestem a lépcsőn.

– Igazad van – felelte Leonyid.

Nyílt a liftajtó, kitolta Perdität a folyosóra. A családtagjai közül már sokan összegyűltek, és kíváncsian méregették őket.

– Ő Darius, a legidősebb bátyám – kezdte a bemutatást. – Ő pedig Harriet, a felesége. Ez itt Marcel, övé ez a kis kulipintyó – magyarázta mosolyogva.

– Meg kell mondjam, sose láttam még ilyen szép kulipintyót – jegyezte meg Perdita, amit általános derültség fogadott.

Ezután következett Marcel menyasszonya, Cassie, majd Freya, végül Jack son. Alig végeztek a kölcsönös üdvözlésekkel, újabb fiatal pár bukkant fel.

– Szia, Travis! – sietett elébük Leonyid, és hevesen megölelte az öccsét.

– Hadd mutassam be Charlene-t – villantotta meg ragyogó mosolyát a tévésztár.

– Sokat hallottam már rólad. – Leonyid kezet fogott a lánnyal.

– Nem kell ám mindent elhinni, amit összeír a sajtó – csóválta meg a fejét Travis. – Rajtam kívül senki se tudja, milyen is ő igazából. – Tekintetével végigsimított a fiatal lányon, aki zavarában elvörösödött, és lesütötte a szemét.

– Ericát még nem ismeritek – vezette oda a párt Leonyid a kerekes székhez.

– Mert azt se tudtuk, hogy a világon van, olyan jól titkoltad.

– Nem mindenki él a rivaldafényben, Travis.

Hamarosan véget értek a bemutatkozások, a család elindult vacsorázni.

A szálloda egyik különtermében várta őket a terített asztal. Perdita Mar cel és Leonyid között kapott helyet. Utóbbival élénk társalgást folytatott a menüről; minden figyelmét őrá összpontosította, elvégre a barátnőjét kellett játszania. Aztán amikor felszolgálták a vacsorát, háttérbe húzódott egy kicsit, hogy átengedje a családjának.

Közben lopva Travist és Charlene-t figyelte, akik vele szemben ültek, s annyira elmerültek egymásban, mintha megszűnt volna körülöttük a világ. Ha csak azért csinálják, hogy elhitessék a világgal, mennyire szeretik egymást, nagyon meggyőző a műsor, gondolta Perdita elismerően.

– Jól játszol – súgta oda a lánynak Leonyid.

– Köszi. De túl lámpalázas vagyok, hogy beszélgessek is.

– Nem értem, miért. Egy ilyen csinos nő bárkit levesz a lábáról bármilyen társaságban. Egyébként mivel foglalkozol? Várj, hadd találjam ki! Modell vagy?

– Szerinted igen? – Perdita kacér pillantást vetett a férfira, aki erre bizalmatlanul végigmustrálta.

– Nem. Inkább valami titkos küldetésben jársz, és szándékosan elvegyülsz a vendégek között.

A lánynak egy pillanatra kihagyott a szívverése.

– Konkrétan mire gondolsz?

– Szerintem hotelkritikus lehetsz, teszteled az itteni szolgáltatásokat. Le het, hogy figyelmeztetnem kéne Marcelt…

– Csak tessék. Majd meglátjuk, mit szól, ha kiderül, hogy tévedtél.

– Oké, egyelőre feladom – mosolyodott el Leonyid. – De előbb-utóbb úgyis rájövök, miben sántikálsz. Csak idő kérdése.

Perdität furdalta a lelkiismeret. Nem szívesen hazudott Leonyidnak, de egyelőre nem árulhatta el neki az igazságot, kénytelen volt hát kitérő választ adni.

Majd később színt vallok, és mindent megmagyarázok neki, fogadkozott magában. Szerencsére Jackson épp belekezdett valami vidám történetbe, és átmenetileg elvonta Leonyid figyelmét.

Vacsora után a vendégek kisebb csoportokba verődtek. Charlene megszólította Perdität:

– Figyeld csak őket! – intett a fejével Travis és Leonyid felé, akik tőlük kissé távolabb beszélgettek. – Elképesztően hasonlítanak egymásra.

– Igen, Leonyid mesélte, hogy messziről össze szokták téveszteni az öccsével, és csak közelről jönnek rá, hogy nem ő az.

– De a természetük nagyon más. Travis szeret bolondozni, gyakran felülteti az embereket. És azt se bánja, ha rajta nevetnek, már ha ő is úgy akarja. Leonyid viszont állítólag hajlamos a búskomorságra.

A teremben szokatlan csönd támadt, Charlene elnémult. Perdita felkapta a fejét, és körülnézett. Mindenki az ajtóra meredt, pontosabban a küszöbön álló ősz hajú férfira. Perdita megismerte a bulvárlapok fotóiról: Amos Falcon volt az.

Nézte, ahogy a fiúk egymás után köszöntik apjukat. Darius a kezét nyújtotta felé, Jackson megölelte, Marcel a vállára csapott, Travis és Leonyid azonban feltűnően visszafogottan viselkedett. Látszott, hogy kölcsönös ellenszenvvel viseltetnek egymás iránt.

Amikor nem sokkal később a pincérek pezsgőt hordtak körbe, és mindenki koccintott, Leonyid bemutatta a lányt Amosnak és a feleségének, Janine-nek.

– Örülök, hogy megismerhetem – biccentett az öreg, és a lány lábára mutatott. – Hallom,

volt egy kis balesete. Remélem, gyorsan rendbe jön. Egyébként Leonyid még sosem beszélt magáról. Hol találkoztak?

Perdita összeráncolta a homlokát. A fenébe, most mit mondjon?

– Moszkvában töltöttem a szabadságomat, és Leonyid mentett ki egy kellemetlen helyzetből – rögtönözte.

– Mi történt?

– Eltévedtem, és hiába kérdezősködtem, senki nem tudott angolul, én pedig oroszul nem beszélek. – Segélykérő pillantást vetett Leonyidra.

– Véletlenül arra jártam, és láttam, mi a gond – kapcsolódott be a férfi. – Utána meg szemmel tartottam a hölgyet, hogy később ne kerüljön ilyen helyzetbe.

– És amikor megtudtad, hogy lesz ez az esküvő, úgy gondoltad, itt a jó alkalom a viszontlátásra – mondta bizalmatlanul az öreg.

– Jaj, drágám, ne faggasd már szegényeket! – szólt közbe Janine. – Ez itt egy parti, nem pedig rendőrségi kihallgatás. – Aztán rámosolygott Perditára. – Később még találkozunk – mondta, s elvonszolta Amost.

3. FEJEZET

Leonyid lassan kifújta a levegőt.

– Ügyesen megmentetted a helyzetet.

– De a folytatást neked kell kitalálnod – válaszolta Perdita. – Fogalmam sincs Moszkváról, sose jártam ott.

– Akkor nem volt túl vakmerő dolog azt mondani, hogy ott ismerkedtünk meg?

– Mit tehettem volna? Ha Angliát mondom, vagy valami más helyet, apád megkérdezi, mikor történt. Még talán azt is tudta volna, hogy épp akkor sehova se utaztál. Moszkva tűnt a legbiztosabbnak, hiszen mindig ott vagy, nem?

– Ha nem is mindig, de többnyire igen. Igazad van, Moszkva meggyőzően hangzott. – Oldalra hajtotta a fejét, s csodálattal, ugyanakkor gyanakvóan nézett a lányra. – Rosszul ítéltelek meg. Egész vagány kis csaj vagy.

– Vagyis már nem tartasz ártatlannak? – kérdezte Perdita.

Leonyid kedvtelve méregette.

– Többféle ártatlanság létezik.

– Hát persze – nevetett a lány.

– Lehet, hogy vigyáznom kéne veled?

– Mindenképp! Az ártatlanság csak álarc, valójában született bajkeverő vagyok. Egyetlen szavamat se hidd el. Aki ismer, nem is Ericának hív.

– Hanem?

– Perditának. Ez a becenevem, már időtlen idők óta. Egyébként a családom azzal szokott viccelődni, hogy néha szeretek csapdát állítani másoknak.

– Milyen gyakran van az a „néha”?

– Azt neked kell kitalálnod – vágta rá a lány.

– Tekintsem magam lehetséges áldozatnak?

Perdita úgy tett, mintha alaposan megfontolná a választ.

– Hát… talán ne – mondta végül. – Szerintem téged nem könnyű átejteni.

– Miből gondolod?

– Abból, hogy dörzsöltebb vagy nálam. Te magad említetted, hogy milyen sok tapasztalatod van ezen a téren.

– Helyes. Akkor hát figyelmeztettük egymást, most terítsük ki a lapjainkat! – indítványozta Leonyid.

– És nem is fogsz eldugni egy ászt a kabátujjadba? Csalódott vagyok.

– Te viszont szerintem tartogatsz még egy lapot.

– Naná! Mindig kell még egy adu, különben nincs semmi szórakozás az egészben.

– Szórakozás? – ismételte meg Leonyid értetlenkedve.

– Csak tudod, mit jelent az? – provokálta Perdita.

– Persze, már hallottam róla.

– De nyilván fogalmad sincs, milyen iszonyú fontos. Megszépíti az életet, és megóvja az embert a besavanyodástól.

– Látom, sok mindent kell még felfedeznem. Hát, talán majd veled együtt sikerül… Perdita. Vagy szólítsalak inkább Ericának?

– Néha már magam sem tudom, melyik vagyok. De ettől olyan izgalmas minden.

– Veled aztán tényleg izgalmas lehet az élet.

A lány már épp valami szellemes válaszra készült, amikor Amosra esett a tekintete.

– A papád minket néz – figyelmeztette Leonyidot.

– Gyanakszik. Egy kicsit jobban kell igyekeznünk.

– Gyerünk, nevess már, az olyan meggyőző! – Legalábbis engem le tudna venni a lábamról, ha nem ülnék már amúgy is kerekes székben, fűzte hozzá magában a lány.

– Nézz a szemembe, és ne vedd zokon, amit most tenni fogok!

Perdita színpadiasan felsóhajtott, s ellágyulva nézte, ahogy a férfi megfogja, és előbb csak finoman ajkához emeli a kezét, majd hirtelen megfordítja, és belecsókol a tenyerébe. Mintha elektromos áram futott volna végig rajta, alig tudta megállni, hogy fel ne nyögjön.

– Bocsánat – mondta Leonyid, amint elengedte a kezét, és fölegyenesedett, de a hangjából semmiféle megbánás nem érződött ki.

– Nem kell bocsánatot kérned – felelte idegesen Perdita, s nem győzte dicsérni magát, hogy sikerült megőriznie az önuralmát.

– Meddig maradsz Párizsban? – kérdezte a férfi minden átmenet nélkül.

– Még… nem tudom pontosan.

– Nem kell időre hazamenned?

– Én döntöm el, mikor és hová megyek.

– Szóval akkor veszel ki szabadságot, amikor akarsz? Lehet, hogy van egy megértő papád, aki mindent megenged neked?

– Tényleg úgy nézek ki, mint egy elkényeztetett kis béka? – csattant föl Perdita. – Képzeld, kereső nő vagyok, ki tudom fizetni a számláimat.

– Ezt is itt? – nézett körül a férfi, de nyomban le is hervadt arcáról a mosoly, mert észrevette Amost, aki egyedül álldogált a terem túlsó végében. – Ne haragudj, egy pillanatra magadra hagylak. Beszélnem kell az apámmal, de nem maradok sokáig.

– Oké.

Leonyid odasietett az apjához, és félrevonta egy sarokba.

– Örülök, hogy el tudtál jönni. Szeretnék mondani valamit.

– Őszintén szólva rossz ötletnek tartom ezt az esküvőt, de Marcel nem hallgat rám – dohogott az öreg.

– Szereti Cassie-t. És neked igazán tudnod kell, mit jelent, ha az ember szerelmes…

– Jó, jó, hagyjuk! Anyád hogy van? Remélem, rendben van az egészsége.

– Régóta nincs rendben, de ezt már mondtam neked.

– Hát, ő se fiatal már… Lassan mind megöregszünk – mormolta Amos.

– Igen. Épp ezért szeretnélek rávenni, hogy egyszer látogass meg bennünket. Nagyon sokat jelentene anyámnak, ha viszontláthatna.

– Biztos csak elszomorítaná, azt meg nem akarom.

– Legalább olvasd el a levelét! Itt van nálam.

– Most nem. Ráér holnap.

– Felviszem a szobádba, hogy tudj rá válaszolni. Holnap ide is adhatnád.

– Postán is el tudom küldeni.

– Megígértem neki, hogy személyesen viszem el, és szeretném állni a szavamat. Nagyon magányos szegény.

– Rendben, tedd, amit akarsz. De csak holnap.

Perdita messziről figyelte a két férfit. Leonyid arca előbb barátságos volt, bár kissé feszült, ám aztán hirtelen bosszús fintort vágott, s olyan komor képpel indult vissza hozzá, ami semmi jót nem ígért. Amikor azonban észrevette a lány fürkésző tekintetét, elmosolyodott.

Ez csak a színjáték része, figyelmeztette magát Perdita, mégis jólesett neki a férfi meleg pillantása. Nemsokára ugyanilyen szívélyesen fordult Leonyid a melléjük lépő Marcel és Cassie felé is.

– Szeretnénk mára elköszönni – mondta a bátyja. – Korán lefekszünk, hogy holnap kipihentek legyünk, és álljuk a sarat.

– Jó ötlet.

Kis idő múlva a többiek is a visszavonulás mellett döntöttek, a társaság feloszlott. Leonyid és Perdita is beszállt a liftbe, s amikor az emeletre érve a férfi kitolta a kerekes széket a fülkéből, lelassított, és előreengedte a folyosón a családtagjait. Ők azonban nem siettek eltűnni a szobájukban.

Leonyid lehajolt a lányhoz.

– Mindjárt odaérünk az ajtódhoz. Mindenki látni akarja, én is bemegyek-e. Nem szabad nekik csalódást okoznunk.

– Igazán? Miféle nőnek nézel te engem? Olyannak, aki behív egy férfit a szobájába csak azért, mert az megmutatta neki Moszkvát?

– Úgy látszik, eddig nem a megfelelő nőkkel találkoztam.

– Azt elhiszem. És gondolom, nagyon élvezted is a társaságukat.

– Szóval szerinted én mindenkivel kikezdek, aki az utamba kerül?

– Miért, nem így van?

Vidáman csillogó szemmel méregették egymást.

– Erre a kérdésre inkább majd holnap válaszolok – szólalt meg végül a férfi. – Mert pillanatnyilag csak rossz válaszaim vannak.

– Gondolom. Némelyik pasinak zseniális tehetsége van ahhoz, hogy mindent rosszul csináljon.

– Ezért most megbüntethetnélek.

– Csak nem akarsz rátámadni egy kerekes székben ülő, szerencsétlen nyomorultra? – kérdezte Perdita, és lefékezett a szobája előtt.

– Eszem ágában sincs. Elvégre megígértem, hogy gondoskodom rólad. Kizá rólag azért megyek be a szobádba, hogy levetkőztesselek és ágyba dugjalak.

Perdita élvezte a szócsatát, és fürkésző tekintettel figyelte partnerét. Kétség telenül dörzsölt ellenfél, de ő szívesen megmérkőzik vele. Pompás szórakozás lesz!

– Én viszont nem kértelek meg rá.

– Úriember nem várja meg, amíg a hölgy segítséget kér: önként felajánlja.

– És ha a hölgynek nincs szüksége segítségre?

– Kérdeztelek én téged? Most pedig valami botrányos dolgot fogok csinálni. Megcsókollak a kíváncsi családom szeme láttára, és ebben semmi sem akadályozhat meg.

Azzal a lány vállára tette a kezét, lehajolt hozzá, és gyengéd csókot lehelt a szájára. Aztán kinyitotta az ajtót, s miközben átemelte Perdität a küszöbön, a lány látta a szeme sarkából, milyen sötét képpel bámulja őket Amos.

– Úgy tűnik, a papád nagyon haragszik.

– Épp ezt akarom.

Igen, erre megy ki az egész, és ha van egy csöpp eszem, ezt nem felejtem el, gondolta Perdita, mialatt a férfi lehúzta róla a cipőt.

Az élet bonyolultabb, mint hitte. Amikor idejött, csak a szakmai siker érdekelte, és meg volt róla győződve, hogy őrajta nem fog semmilyen kísértés. De tévedett, és ezzel most már számolnia kell.

– Hajolj előre – kérte Leonyid, és kigombolta hátul a ruháját. – Hol a hálóinged?

– A legfelső fiókban.

A férfi előkereste, és az ágyra dobta selyemből készült finom ruhadarabot.

– Kelj fel. De vigyázz a lábadra.

Perdita belekapaszkodott, és lassan talpra állt, Leonyid pedig ügyesen áthúzta a fején a ruháját.

– Gondolom, a többit már egyedül is meg tudod oldani. – Elfordult, és letette a ruhát egy székre.

– Igen, köszönöm. – A lány közben magára húzta a takarót.

Leonyid elővett a zsebéből egy kis kártyát, írt valamit a hátoldalára, aztán átnyújtotta neki.

– Ez a szobaszámom. Hívj fel, ha segítség kell. Bármikor.

– Kösz, de boldogulok.

– Biztos?

– Egész biztos.

Leonyid máris az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és óvatosan kikémlelt, aztán még egyszer visszafordult a lányhoz, bólintott egyet, majd eltűnt.

Most, hogy magára maradt, Perdita vett néhány mély lélegzetet, és megpró bált rendet tenni a megváltozott világban. A nyakát tette volna rá, hogy Leonyi dot csak egy hajszál választotta el attól, hogy elveszítse az önuralmát, és szenve délyesen megcsókolja.

Ez már önmagában elég nyugtalanító volt – de a lányt ennél is jobban felkavarta, hogy ő maga mennyire vágyott egy ilyen csókra.

Leonyid mozdulatlanul állt a folyosón, s feszülten várta, hogy Perdita kinyissa az ajtót, és visszahívja, ahogyan sok más nő tette volna. Ám hiába. Vé gül lecsillapodott, és bement a szobájába.

Idejött Párizsba, és mint általában a családi találkozók előtt, minden lehetőségre felkészült, de az események ezúttal mégis kibillentették az egyensúlyából. Úgy érezte, legyűrte valamilyen ismeretlen erő, és fogalma sem volt, mitévő legyen.

Mindig azt tartotta a legfontosabbnak, hogy ne veszítse el maga fölött az ellenőrzést, és idegesítette, hogy az most kicsúszott a kezéből. Másfelől olyan új oldaláról ismerte meg magát, amelyről korábban nem akart tudomást venni. Biztos volt benne, hogy előbb-utóbb visszanyeri régi, fegyelmezett és erős énjét, de úgy döntött, egyelőre kivár, és igyekszik többet megtudni magáról.

Meglepte az az érzés, amely akkor fogta el, amikor Perdität felvitte a lépcsőn. Sok nőt tartott már a karjában, elegáns nőket, akik csábosan simultak hozzá, és tudták, mit vár tőlük, hiszen előre megbeszéltek mindent. Leonyid ezt így szerette.

De ahogy Perdität ölbe vette, nemcsak a lány testét érezte, hanem a kiszolgáltatottságát

is, és legnagyobb csodálkozására kész lett volna mindent megadni neki.

Már az a tény is melegséggel töltötte el, hogy a többi, előre megtervezett randevújától eltérően ez spontán találkozás volt. Mintha csak a sors a vállára csapott volna, hogy a fülébe súgja: itt vagyok, mostantól átveszem az irányítást.

Erre a gondolatra elmosolyodott.

Másnap reggel Perdita éppen felöltözött, amikor megszólalt a mobilja.

– Szia, itt Gary! Vártam, hogy jelentkezzél. De gondolom, már kinyújtottad a csápjaidat a család felé.

Gary az egyik népszerű bulvárlap kiadója volt, aki mindig szívesen fogadta a lány cikkeit. Pillanatnyilag azonban Perdität csöppet sem érdekelte.

– Sajnálom, egyelőre nincs miről beszámolnom.

– Mi történt?

– Semmi sem történt, minden a lehető legnagyobb rendben. Majd hívlak, szia!

Gyorsan letette, mert rémesen elbizonytalanodott. Pedig minden feltétel adva volt, hogy megírjon egy nagy feltűnést keltő sztorit: beférkőzött a Falcon családba, meghívták az esküvőre, ráadásul Leonyid bizalmát is elnyerte.

De épp ez volt a bökkenő. Noha csak egy napja ismerte a férfit, biztos volt benne, hogy Leonyid nem az az ember, aki bárkit könnyen megajándékozna a bizalmával. Ő pedig a világ minden kincséért sem akart csalódást okozni neki.

Persze lehet, hogy butaság ebből ügyet csinálni, hiszen a mai nap után úgyse találkoznak többé – akkor meg miért ne használná ki a lehetőséget?

Miközben ezen töprengett, a folyosóról meghallotta Leonyid kiabálását:

– Azonnal tűnjön el innen! És meg ne lássam még egyszer a családom közelében!

– De hát én csak…

A fenébe is, ez Frank hangja! – döbbent meg Perdita.

– Azt mondtam, tűnés! – ismételte meg dühösen Leonyid.

Sietős léptek hallatszottak, aztán kopogtak az ajtaján. Remélte, hogy Frank tényleg elment, mert ha véletlenül meglátja, olyat is elárulhat Leonyidnak, amit ő egyelőre titokban akar tartani.

– Tessék! – szólt ki, s a következő pillanatban Leonyid már ott is állt a küszöbön, és gondosan betette maga mögött az ajtót. – Jó reggelt! Mi volt ez a nagy kiabálás? – fogadta a lány.

– Egy pasas ólálkodott a folyosón fényképezőgéppel. Nyilván valami paparazzo, aki Travis után koslat.

– Az öcséd már biztos megszokta.

– Igen, de nem csak őrá vadásznak. Apámat is folyton üldözik, hátha találnak valami leleplezniválót az életében. Átkozott hiénák! – Az ablakhoz lépett. – De legalább ettől a disznótól megszabadultunk egyelőre. Most megy ki a szállodából. – Egy darabig figyelte, majd megfordult, és a lányra nézett. – Na, ideje reggelizni, aztán irány a kápolna!

– Tényleg magaddal viszel az esküvőre? Hiszen annyira próbáltátok távol tartani az idegeneket.

– Te nem vagy idegen. Nem hívtalak volna meg, ha nem tudnám, hogy megbízhatok benned.

Perdita jobb szerette volna ezt nem is hallani. A rátörő érzelmek viharában alig tudott kinyögni egy halk „köszönöm”-öt, s közben végérvényesen eldöntötte, hogy nem ír cikket sem Travisről, sem a családról.

Amikor belekarolt Leonyidba, észrevette, hogy a zakója zsebéből valami fehér papír áll ki, melyet a férfi nyomban vissza is tuszkolt.

– Anyám írt egy levelet az apámnak. Megígértem, hogy átadom neki – magyarázta Leonyid. – Persze nem feltétlenül Janine jelenlétében.

– Ezt bízd rám – ajánlotta fel Perdita, s a férfi karjába csimpaszkodva, bicegve elindult a lift felé.

– Te nem adhatod oda neki.

– Nem is úgy gondoltam. Csak várj türelmesen, és állj készenlétben – felelte a lány, s örömében nagyot dobbant a szíve, amikor látta, hogy Leonyid elképedve bámul rá.

Hamarosan megérkeztek az étterembe, ahol Amos és Janine már az asztalnál ült. Üdvözölték egymást, aztán Perdita helyet foglalt az asszony mellett, aki megcsodálta a ruháját. A két nő élénk beszélgetésbe merült, Leonyid pedig az apjához fordult.

Perdita csak akkor vetett véget a társalgásnak, amikor látta, hogy Leonyid átadja a levelet apjának, melyet Amos a zsebébe süllyeszt. Ekkor felállt, hogy vegyen valami reggelit a svédasztalról; Leonyid csatlakozott hozzá.

– Teljesítetted a küldetést? – kérdezte Perdita.

– Igen, és nagyon köszönöm. Zseni vagy!

– Ó, dehogy! Csak egy pletykás nő, akinek be nem áll a szája – felelte mosolyogva a lány.

A szertartás alatt Perdita többször is lopva Travis és Charlene felé pillantott, akik minden jel szerint fülig szerelmesek voltak egymásba. Később, a családi ünnepségen is ugyanezt tapasztalta, s már sajnálta, hogy nem írhatja meg a felfedezését. Leonyid kedvéért azonban le kellett mondania a cikkről.

Egy pohár pezsgővel a kezében odasétált a férfihoz, aki néhány családtaggal együtt a terem egyik sarkában álldogált. Épp azon sajnálkoztak, hogy nemsokára újra elválnak útjaik, s ki tudja, mikor fogják viszontlátni egymást.

– A fenébe ezzel a telefonnal! – kiáltott fel Travis, amikor megszólalt a mobilja. – Az embernek már itt se lehet nyugta – morogta bosszúsan, de fogadta a hívást. – Szia, Joe!… Hogy mondod?… Hát ez fantasztikus! – derült fel az arca. – Biztos vagy benne?… Szóval jövő hónapban… Értem.

– Mi történt? – szólt közbe kíváncsian Charlene.

– Képzeld, jelöltek a tévékritikusok díjára! Ráadásul több kategóriában is!

Miután Travis befejezte a beszélgetést, kitört az általános öröm. Mindenki feljegyezte a díjkiosztó időpontját.

– Akkor tehát hamarosan találkozunk Los Angelesben? – hordozta körbe a tekintetét Travis a családtagjain.

– A világ minden kincséért se mulasztanám el – bólintott Leonyid.

– Én sem – szólalt meg Amos, aztán Marcel, Darius és Jackson is csatlakozott hozzá.

Perdita őszintén örült Travis sikerének, ám akaratlanul is megborzongott a gondolatra, hogy rövidesen örökre el kell válnia Leonyidtól.

4. FEJEZET

Leonyidnak végre sikerült félrevonnia az apját.

– Elolvastad anya levelét? – kérdezte.

– Igen.

– És írtál választ, hogy elvigyem?

– Adj még egy kis időt!

– De te holnap korán elmész. Biztos…

– Jaj, ne szekálj már! – Az öreg dühösen nézett Leonyidra, majd egyszer csak felderült az arca. – Nahát, Marcel, hadd öleljelek meg még egyszer! – Az zal máris odébbállt, magára hagyva Leonyidot.

Perdita, aki eddig messziről figyelte őket, most odament a férfihoz.

– Minden rendben?

– Nem, semmi sincs rendben. Ki kell mennem a kertbe friss levegőt szívni, de előbb fölviszlek a szobádba.

– Szívesen elkísérnélek – válaszolta Perdita, mert úgy érezte, jobb, ha Leonyid most nem marad egyedül. El se tudta képzelni, mit mondhatott neki Amos, ami ennyire letörte.

– Rosszkedvem van, és nem akarom átragasztani rád.

– Majd vigyázok, hogy ne kapjam el – felelte a lány, és belekarolt. – Csak lassan menjünk.

Kisétáltak a Szajna-partra. Időközben besötétedett, a folyón ringatózó hajók fényei csillogó, széles szalaggá változtatták a vizet.

– Mi történt? – érdeklődött a lány, miután letelepedtek egy padra.

– Rákérdeztem, hogy elolvasta-e anyám levelét, és kértem, hogy írjon választ. Az ördög vinné el azt a fafejű vénembert!

– Úgy tűnik, nem jöttök ki túl jól egymással.

– Ugyanaz a helyzet velem is, mint a többi fiával. Remekül megértjük egymást, amíg úgy táncolok, ahogy ő fütyül. Ha viszont nem, akkor tudomást se vesz rólam. Nagyon sikeres az üzleti életben, és aszerint ítél meg bennünket, hogy mennyire tudjuk tartani vele a lépést.

– Tudtommal te is sikeres üzletember vagy. Ezt ő nem látja?

– De igen. Régebben volt néhány közös vállalkozásunk is, és igyekszem megőrizni vele a jó viszonyt. Nem annyira magam miatt, mint inkább anyám kedvéért. Ő annak idején fülig beleszeretett, és a mai napig képtelen túltenni magát a szakításukon, bár már évek óta nem találkoztak.

Elhallgatott, és teljesen magába roskadt. Perdita együtt érzőn a vállára tette a kezét, s

szinte meglepődött, hogy a férfi nem húzódik el.

– Anyám nagyon fiatalon ment férjhez. Nem az ő választása volt, a szülei úgyszólván hozzákényszerítették Dmitrij Csarevhez, aki mellett sosem volt boldog. Akik korábbról ismerték őket, mesélték nekem, hogy Dmitrij szeretett volna egy fiúgyereket, de anyám nem esett teherbe. Aztán anyám véletlenül találkozott Amosszal, aki azért ment Oroszországba, hogy új üzleti lehetőségeket keressen. Rosztovban ismerkedtek meg. Anyám épp ott volt a szülei házában, és első látásra beleszeretett Amosba. Ő persze vele is csak szórakozott, mint a többi nővel. Amint hazarepült, már el is felejtette. Akkoriban egyébként Marcel anyja volt a felesége. Mindenesetre anyám csak az elutazása után vette észre, hogy terhes, és hosszú ideig hiába próbált kapcsolatba lépni vele. Időközben megszülettem én, Dmitrij pedig örült, hogy lett egy fia.

Perdita feszült figyelemmel hallgatta, s amikor Leonyid szünetet tartott, kérte, hogy folytassa.

– Az első években Dmitrij sok tekintetben jó apa volt – mesélte tovább a férfi. – Szeretett, és nagyon kedvesen bánt velem, mert azt hitte, az ő gyereke vagyok. Aztán Amos visszajött Oroszországba, és akkor mindenre fény derült. Dmitrij kidobott minket, anyám meg naivul azt hitte, elmehetünk Amosszal Angliába. Erről azonban szó se lehetett. Amos adott ugyan pénzt, de egyedül ment haza, anyám pedig ezt soha nem tudta feldolgozni. Még most, ennyi év után is meg van róla győződve, hogy az apám őszintén szereti, s ha tehetné, vele lenne. Én Moszkvában élek, de hiába akarom magamhoz venni, ragaszkodik ahhoz a rosztovi házhoz a Don partján, amit a szüleitől örökölt. Ott volt boldog Amosszal, ezért nem hajlandó elköltözni onnét.

– És a férje nem bocsátott meg neki?

– Nem, élete végéig hajthatatlan maradt. Néhány éve halt meg. De szerintem anyámat ez nem is izgatta nagyon. Az ő szívét az törte össze, hogy Amos elhagyta. Soha nem akarta igazán elhinni, s még mindig reménykedik, hogy apám egy szép napon visszatér hozzá. Én egy darabig próbáltam szembesíteni a valósággal, de már feladtam. Lehet, hogy nem is tudná elviselni. Ezért is hoztam el a levelét, és addig fogom rágni az apám fülét, amíg nem válaszol neki. Anyám azt szeretné, ha rábírnám, hogy látogasson meg bennünket Oroszországban. Pedig ez biztos nem fog menni. És akkor megint búskomor lesz szegény, és én semmit se tehetek. Teljesen rám van utalva, és én nem tudok segíteni rajta – mondta keserűen Leonyid.

– Hagyd ezt – szólt rá Perdita nyomatékkal. – Nem a te hibád, hogy boldogtalan.

– De rajtam kívül nincs már semmije és senkije. Nagyon szerette Amost, mindenét odaadta neki. Ő pedig kifosztotta.

– Ez nem igaz. Van tőle egy fia, akit szerethet.

– Na és mi haszna van belőlem? Se megvigasztalni nem tudom, se meg nem történtté tenni, hogy elveszítette az apámat.

– Nem veszítette el teljesen, amíg te vagy neki. Benned apád is ott van. Szerethet, gondolhat rád, törődhet veled. – Perdita figyelte, hogyan hatnak szavai a férfira, aki valószínűleg még soha nem szemlélte a dolgot erről az oldaláról. – Lehet, hogy anyádnak nem sok boldogság jutott, de ami mégis, abban általad van része.

– Azt hiszem… igazad van. Erre még sose gondoltam.

– Akkor legfőbb ideje, hogy tudatosuljon benned. Édesanyád szerencsés, amiért van egy fia, aki szereti és gondoskodik róla.

– De mégse tudok neki igazán segíteni. Azt akarom, hogy boldog legyen… hogy az apám rendesen bánjon vele. – Tanácstalanul nézett a lányra. – De mit tehetnék?

– Egy levéllel nagy örömet szerezne neki az apád.

– Már ha egyáltalán rá tudom venni, hogy írjon. De ő még erre se veszi a fáradságot…

– Talán mert nem tudja, mit is kéne írnia. Nem olyan embernek látszik, aki képes a nagy érzelmekre.

– Néha már abban se vagyok biztos, hogy bármilyen érzelmei vannak.

– Anyád kedvéért segíthetnél neki a fogalmazásban – vetette föl Perdita.

– Azt hiszed, megengedné?

– Szerintem még örülne is neki. Mert akkor nem neki kéne egyedül kitalálnia.

– Hát, ez elképzelhető…

– Mondd meg, hogy írjon arról, milyen sokat gondol édesanyádra, főleg amikor téged lát. És hogy mennyire boldoggá teszi, ha ti ketten róla beszélgettek.

– Várj csak! – Leonyid egy noteszt meg egy tollat vett elő a zsebéből.

– És írja meg, hogy büszke rád, és örül, hogy ilyen kitűnő nevelést kaptál. Hasonlítasz az édesanyádra?

– Állítólag a szememet tőle örököltem.

– Remek! Akkor belekerülhetne a levélbe, hogy apád szereti a szemedet, mert édesanyádra emlékezteti. Ugye azt mondtad, még mindig ott él, ahol megismerkedtek?

– Igen, Rosztovban, a Donnál. Esténként a folyóparton sétáltak.

– Akkor Amos megírhatná, hogy sokszor elképzeli, amint anyukád most is ott kószál, és közben őrá gondol. Tudsz valamilyen különleges eseményről, amit annak idején együtt éltek át?

Leonyid törte a fejét, aztán megcsóválta.

– Apám semmi ilyesmiről nem mesélt… de persze anyám igen. Egyszer kirándultak

Taganrogba, és anyám megmutatta Amosnak a várost, meg beszélt a híres emberekről, akik ott éltek. Később apám bevallotta neki, hogy alig figyelt oda, mit mond, annyira elbűvölte a szépsége és a hangja.

– És ezt Amos megírta neki valamikor levélben?

– Nem, szerintem teljesen el is felejtette. De most majd eszébe fog jutni, mert igenis ráveszem, hogy írjon, és anyám végtelenül boldog lesz. Köszönöm, nagyon köszönöm neked. – Mielőtt Perdita észbe kapott volna, Leonyid a vállára tette a kezét, maga felé fordította, és szájon csókolta. – Ne haragudj – mondta aztán. – Nem lett volna szabad erőszakoskodnom…

– Semmi baj, megbocsátok. És most gyorsan menj be, és kapd el Amost. Én egyedül is feltalálok a szobámba.

– Biztos?

– Persze. Később találkozunk!

Leonyid máris elsietett, a lány pedig örült, hogy a férfi nem látja rajta, milyen heves izgalom fogta el a csóktól…

Bő óra múlva kopogtattak az ajtaján. Kinyitotta, és ott állt előtte a férfi. Perdita kézen fogta, és behúzta a szobába. Azt remélte, Leonyid átöleli, de ő csak nézte mozdulatlanul, beható tekintettel.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg – szólalt meg végül. – Igazad volt, tényleg kellett valaki, aki megmondja neki, mit írjon. Hála neked, megvan a levél. Anyám ragyogni fog a boldogságtól.

– *Neked* hála, nem nekem – javította ki a lány.

– Dehogyis, hisz az egész a te ötleted volt; még azt is te találtad ki, hogy mi legyen a levélben. Persze ezt apámnak nem árultam el…

– Helyes, soha nem is szabad elárulnod.

– Szerinted korrekt így ez a dolog?

– Hát, nem teljesen… De a túlzott őszinteség néha csak ront a helyzeten. Van, hogy akkor teszünk jót valakivel, ha hagyjuk, hadd higgye, amit hinni akar, függetlenül attól, hogy igaz-e vagy sem. És te most pont ezt teszed az édesanyáddal.

Leonyid bólintott, és elővett egy borítékot a zakója zsebéből.

– El akarod olvasni?

– Jaj, nem, nincs hozzá jogom.

– De hát te adtad az ötletet.

– Ez az apád levele az anyádhoz – mondta nyomatékosan Perdita. – Rajtuk kívül senki másnak semmi köze hozzá, ezt vésd az eszedbe! Bármit is írt Amos, anyukád szeretné azt

hinni, hogy saját magától írta. Nem foszthatod meg ettől az illúziótól.

– Ezek szerint azt se mondhatom el neki, milyen kedves és segítőkész voltál?

– Nem tőlem vár kedvességet, hanem az apádtól. Azonkívül nem is ismer, én neki csak egy név lennék. Holnap elválnak útjaink, anyukádnak nem kell tudnia rólam.

– Ezt úgy mondod, mintha soha többé nem találkoznánk.

– Elég valószínű, hogy nem fogunk, tekintve, hogy én Londonban élek, te meg Moszkvában.

– Márpedig muszáj újra találkoznunk. Jövő hónapban díjkiosztó Los Ange lesben, én ott leszek. És te?

– Én is, persze.

– Megint tudunk majd beszélgetni… eljössz a családi összejövetelre.

– Igen – mondta halkan Perdita.

Leonyid óvatosan magához húzta, mintha attól félne, hogy összetöri, aztán lágyan megcsókolta. A lány azt kívánta, bárcsak szenvedélyesen átölelné, ő azonban elengedte, és hátralépett.

– Ugye tudod, mit szeretnék, drága?

– Tudom – bólintott Perdita.

– Csak az a baj, hogy te máris annyi mindent adtál nekem. Nem kérhetek többet. Legalábbis ma nem.

– Semmit se kell kérned… egyikünknek se kell kérni semmit a másiktól. De mi lelt?

– Túlságosan akarlak.

– Van olyan egyáltalán, hogy „túlságosan”?

– Igen… ha mi… ha én… Nem, nem ezt akartam mondani. Nem értheted, mert én sem értem magamat. Ez az egész… közted meg köztem… Egyszerűen nem tehetem. – Azzal megfordult, s anélkül hogy hátranézett volna, kisietett a szobából.

Alighogy becsukódott mögötte az ajtó, Perdita odabicegett az egyik fotelhoz, és leroskadt. Tisztában volt vele, hogy Leonyid éppúgy kívánja, ahogy ő a férfit. Alkalmasint olyan hevesen, hogy kis híján megfeledkezett magáról. S ezt nem bírta elviselni, ezért menekült ki a szobából.

Csakhogy én nem engedem el olyan könnyen, határozta el a lány. Holnap is lesz még egymásra egy kevés idejük, mielőtt elválnának, jövő hónapban pedig újra találkoznak sok ezer kilométerre innen.

Holnap el fogja mondani, miért is jött Párizsba, s remélhetőleg a férfi nem kételkedik majd az őszinteségében. El fogja magyarázni neki, hogy miután megismerkedtek, lemondott a tervéről, hogy cikket ír Travisről meg a Falcon családról, mert a találkozásuk mindent

megváltoztatott. A szíve azt súgta, Leonyid megérti majd, nem lesz semmi galiba. Mert az a különleges érzés, amely fölébredt bennük egymás iránt, kellőképpen erős ahhoz, hogy legyőzzön minden kételyt és haragot.

Persze nem tudhatta, mit tartogat a jövő.

Másnap reggel épp elkészült az öltözködéssel, amikor Leonyid bekopogott hozzá.

– Látom, megint javult egy kicsit a lábad – állapította meg örömmel a férfi.

– Igen, szerencsére.

– Ami a tegnap estét illeti… ne haragudj. Biztos azt gondolod, bolond vagyok. És magam is úgy hiszem.

– Nem. Egyszerűen csak elragadtak az események… még mielőtt felfoghattuk volna, mit érzünk.

– Igen – bólintott Leonyid. – Mondd csak, muszáj ma visszamenned Ang liába?

– Nem feltétlenül.

– Én is elhalaszthatnám az utazást, és akkor együtt tölthetjük ezt a napot.

Az ötlet fellelkesítette a lányt.

– Szuper lenne – jelentette ki csillogó szemmel.

– Rendben. – Leonyid magához húzta, és megcsókolta.

Perdita élvezte a közelségét, és arra gondolt, hogy ha így kívánják egymást, könnyen előfordulhat, hogy az éjszakát is együtt fogják tölteni…

Leonyid mobiljának csörgésére mindketten összerezzentek.

– A fene vinné el! – nyögött fel a férfi, és elővette a zakója zsebéből. – Gyorsan lerázom – súgta oda a lánynak, és fogadta a hívást. – Nyina?

Hamarosan elsötétült az arca. Perdita nem értette, mit mond, mert oroszul beszélt, de a hangjából kihallatszó aggodalom semmi jót nem ígért. Úgy látszott, a szépen eltervezett napjuk még azelőtt véget ér, hogy elkezdődhetett volna.

– Anyám nincs jól, Nyina aggódik érte – mondta a férfi, kezével letakarva a telefont, majd folytatta a beszélgetést.

Perdita még mindig nem értett semmit, de annyit észrevett, hogy most valaki más lehet a vonalban, mert Leonyidnak egészen ellágyult a hangja. Biztos az anyja, gondolta.

– Bocsáss meg, de sürgősen haza kell utaznom – mondta Leonyid, miután befejezte. – Anyám félreértett valamit, azt hitte, már ma nála leszek. Most teljesen kétségbe van esve, és Nyina képtelen megnyugtatni.

– Akkor siess hozzá!

– Köszönöm, hogy megérted. Találkozunk Los Angelesben?

– Mindenképpen.
– Gyönyörű napokat fogunk együtt tölteni.
– Én is azt remélem.

5. FEJEZET

Az édesanyja a nappaliban várta Leonyidot. Előbb ránézett reménykedőn, aztán éppen olyan szomorú lett, mint amire a férfi számított.

– Nagyon sajnálom, mama. – Átölelte az asszonyt, és leült mellé. – Apámnak sürgős üzleti megbeszélése volt, különben szívesen velem jött volna.

– Féltem, hogy ez lesz. Rengeteget dolgozik, pedig már ő se fiatal. Lehetne most már több szabadideje, mint annak idején.

Van is neki, gondolta a férfi, de könyörületességből ezt inkább megtartotta magának.

– A magafajta emberek valójában sohasem vonulnak vissza az üzleti élettől. – Elővette zsebéből a levelet. – Ezt küldi neked.

Veruska izgatottan kapott a boríték után, s nyomban fel is tépte. Leonyid nézte, ahogy belemélyed az olvasásba.

– Mi baj, mama? – kérdezte, látva, hogy édesanyja a szájára tapasztja kezét, és halkan sírdogálni kezd.

– Eszébe jutott a taganrogi kirándulásunk – hüppögte Veruska, s miután kissé lecsillapodott, a fiára emelte könnyes tekintetét. – Hallgasd csak meg, mit ír! „Megmutattad nekem a várost, és beszéltél azokról a híres emberekről, akik ott éltek. De én alig figyeltem a szavaidra, mert annyira elbűvölt a szépséged és a hangod. Később ezt be is vallottam neked, de te nem akartad elhinni. Pedig így volt! Hogyan is érdekelhetett volna mások élete, amikor együtt lehetettem egy olyan varázslatos nővel, mint te? Azóta is a szívem mélyén őrzöm a képedet, és ott is lesz a halálom napjáig.”

Az asszony keze lehanyatlott.

– Azt hittem, rég elfelejtette azt a csodálatos napot, s már csak én őrizgetem. Soha senkinek nem beszéltem róla.

– De mama… – Leonyid hirtelen elnémult, mert mintha megszólalt volna a fejében Perdita hangja: „Van, hogy akkor teszünk jót valakivel, ha hagyjuk, hadd higgye, amit hinni akar, függetlenül attól, hogy igaz-e vagy sem.”

Édesanyja gyengéden nézett rá.

– Ugye sosem hitted el igazán, hogy szeret engem? De én mindig is tudtam. Ha az ember egyszer az életben találkozik az egyetlen igaz társával, akkor nem kételkedik többé.

– Csodálatos érzés lehet – mondta Leonyid.

– Igen, csodálatos. És elszomorít, hogy te még sohasem élted át ezt a boldog ságot. Pedig egyszer már mintha megtaláltad volna a hozzád illő lányt. Tökéle tes párnak tűntetek,

aztán…

– Egyszerűen vége lett, ne is beszéljünk róla. Az a nő már a múlté.

– Egy szép napon majd megismersz valakit, akit eleinte olyannak látsz, mint bárki mást, de aztán észreveszed, hogy valami titokzatos módon képes megnyitni a szívedet. Olyan dolgokat fogsz elmesélni neki, amiket még soha senkinek, és tudni fogod, hogy az ő szíve is megnyílik előtted…

– Lehet ezt tudni?

– Az elején talán csak reménykedni fogsz benne. Nem lehet mindent az első perctől világosan látni, néha időre van szükség. Türelmesnek kell lenni. De egy belső hang egyszer csak megsúgja neked, hogy ez a nő más, mint a többi.

– Más… – ismételte tűnődve Leonyid. – Hát, ez tagadhatatlan…

– Soha nem szabad feladnod, ahogy én sem adtam fel. És lám, igazam volt. Egyre közelebb a nap, amikor Amos és én újra együtt leszünk.

– Mama…

– Tudom, nem szereted, ha ábrándozom. Te realista vagy, máskülönben nem is lehetnél sikeres üzletember, nem tudnád megállni a helyedet a világban úgy, ahogy az apád. Örömmel látom, hogy örökölted ezt a tulajdonságát. De valami mást is örököltél tőle, ami éppúgy boldoggá tesz engem: mégpedig a nagylelkűségét.

– Nem vagyok benne biztos… úgy értem… Egy pillanat, mintha lenne kint valami.

Leonyid felpattant, és az ablakhoz sietett, hogy kinézzen a kertbe. Nem látott semmit, de kénytelen volt hátat fordítani az anyjának, nehogy az asszony észrevegye, milyen mélyen megérintették a szavai. Veruska szilárdan hitte, hogy Amos egy napon újra vele lesz, Leonyid pedig mindennél jobban szerette volna valóra váltani ezt az álmát, de nem volt meg hozzá a hatalma, és ezért gyűlölte magát.

– A csodák megtörténnek, fiam – lépett oda mellé az asszony.

– Igen, néha előfordul – mosolygott rá Leonyid.

– Veled is megtörténik majd egyszer. Talán nem ismered fel azonnal, de az a lány befészkeli magát a szívedbe, és nem akar többé kiköltözni onnét.

– Akkor se, ha kérem?

– Még akkor sem. Sőt, minél többször próbálod kitenni a szűrét, annál mélyebben fészkel majd. Annál inkább hozzád fog tartozni.

– Ez úgy hangzik, mintha valami kis kobold lenne, aki gyötörni akar – válaszolta Leonyid erőltetett vidámsággal.

– Csak egy ilyen kis kobold győzhet le téged.

– És ezt éppen az anyám mondja?

– Ki lenne más, aki jobban ismer?

Végül is igaz, hagyta helyben a férfi. Noha gyakran kellett színlelnie előtte, mégis az anyja ismerte a legjobban. Neki azt az oldalát is megmutatta, amelyikről másnak sejtelme sem volt, Veruska pedig olyan dolgokkal szembesíthette, amilyenekkel senki más nem merte volna. Kivéve a kis koboldot, mosolyodott el tétován Leonyid.

Az anyja most megfogta a karját.

– Remélem, hamarosan átéled azt a bizonyos csodát. Mert szeretnélek boldognak látni. Van valahol egy nő, aki képes rá, hogy meghozza neked ezt a csodát. Lehet, hogy már találkoztál is vele, csak nem vetted észre. Tudnod kell, hogy csak egyetlen igazi létezik. És arra kérlek, ne védekezz ellene, fiam.

– Szerinted védekeznék?

– Ha rájössz, mennyire szereted, azon nyomban mérföldekre futsz majd tőle. Te elzárod magad az emberektől, és nem szívesen bízol meg bennük, mert gyanakszol, hogy visszaélnének a bizalmaddal.

– Sokan meg is teszik.

– Ő viszont nem fogja. Bárki legyen is, ő nem fog csalódást okozni neked. Ezt ne felejtsd el, és állj mindig készen!

– Így lesz – mondta halkan Leonyid, aztán átölelte az anyját, és vállára húzta a fejét.

Mélyen megindította az asszony bölcs beszéde. Vajon mit szólna az én kis koboldomhoz? – tűnődött el magában, és hirtelen felébredt benne a vágy, hogy a két nőt együtt lássa. A következő pillanatban azonban hallotta, ahogy az anyja felsóhajt.

– Mindent rendben, mama?

– Igen. Egyszerűen csak boldog vagyok… és egy kicsit fáradt.

– Le kellene feküdnöd.

Leonyid szólt Nyinának, hogy segítse ágyba Veruskát, aztán kiment a konyhába, és ott várt a házvezetőnőre.

– Hogy van? – kérdezte, mikor az asszony belépett.

– Nehéz megmondani. Amíg nem voltál itt, néha nagyon zaklatottnak tűnt. Máskor meg csak üldögélt csöndesen, vagy arról ábrándozott, milyen jó lesz, ha majd visszajössz, és magaddal hozod apádat is. Nagyon aggódtam, hogy meg fogja viselni a csalódás, de most úgy látom, nincs semmi baja. Az a levél megvigasztalta, hála az égnek!

– Igen, én is azt hiszem.

– Talán ez reményt ad a jövőre is. Ha Amos megtalálná azokat a szavakat, amikkel segít neki… Ki tudja?

– Erre sajnos nem építhetünk – jelentette ki Leonyid komoly hangon.

– Hát… nagy kár. De ugye nem te írtad azt a levelet?

– Nem, nem én.

– Maradsz még egy kicsit? Vagy szólít az üzlet?

– Legkésőbb két nap múlva újra Moszkvában kell lennem – felelte Leonyid, és kiment a konyhából.

Perdita nem hitte volna, hogy cikk nélkül fog hazatérni Párizsból, de az anyagi helyzetét ez se rendítette meg, mert az utóbbi években sok pénzt keresett. Megengedhette volna magának, hogy tétlenkedjen egy darabig, ő mégis dolgozni akart, hogy ne kelljen folyton Leonyidra gondolnia.

A férfi e-mailben mondott neki újra köszönetet a levélért, s elmesélte, hogy édesanyja sírt a boldogságtól, miután elolvasta. Ezt leszámítva csupa jelentéktelen apróságról számolt be, és semmit sem árult el az érzelmeiről. Perdita meleg hangú választ írt, amelyre Leonyid újabb barátságos, ám meglehetősen tárgyilagos e-mailben reagált.

Egy délután aztán Gary hívta fel a lányt.

– Tudok egy munkát neked – újságolta. – Szilaj Bob itt van a városban.

A gúnynevét alaposan megszolgáló színész több vonatkozásban is sokat hallatott magáról. Több nagyjátékfilmben szerepelt, mozgalmas szerelmi életet élt, és fogalma sem volt a jó modorról.

– Kibérelt egy házat Londonban – folytatta Gary –, most éppen személyzetet toboroz. Ha sietsz, talán téged is felvesz valamilyen munkára. És akkor közelről kifigyelheted és feltárhatod a piszkos kis titkait.

– Hát… nem is tudom… Ez olyan tisztességtelen…

– Naná, hogy! – helyeselt Gary. – Nem is biztatnálak ilyesmire, ha rendes fickó volna. De hát nem az.

Tényleg nem, gondolta a lány. Nemrég még a legkisebb lelkifurdalás nélkül el is vállalta volna a feladatot, most azonban valami visszatartotta.

– Nem megy – felelte. – Pillanatnyilag nagyon elfoglalt vagyok.

– Min dolgozol? Remélem, hamarosan itt lesz az asztalomon egy újabb jó kis botránysztori.

– Eltart még egy ideig…

– Oké, mindenesetre előbb-utóbb elő kell állnod valamivel, ha azt akarod, hogy ne felejtsenek el, és továbbra is téged tartsanak a legjobbnak. Nem tudom, mi történt veled, nem szoktál ilyen lenni – tett még hozzá Gary, azzal be is fejezte a beszélgetést.

Én se tudom, de bár tudnám! – sóhajtott fel a lány.

Egyszer azt mondta Hortense-nak, hogy még senki sem törte össze a szívét. Ezt akkor nem

gondolta egészen komolyan, most viszont minél tovább töprengett, annál inkább úgy érezte, mégiscsak ez az igazság. Thomas azért hagyta el, mert nem tetszett neki a kétes hírnév, amelyre a bulvársajtóban tett szert; Frank pedig megszerezte tőle, amit akart, aztán ejtette. Mindketten inkább a büszkeségét sebezték meg, mint a szívét. És most? Mi történt most?…

Váratlanul elfogta a bosszúság, hogy elszalasztott egy nagy lehetőséget, csak mert álruhában, álnéven kellett volna anyagot gyűjtenie hozzá. Mi tagadás, az a rövid idő, amit Leonyiddal töltött, nem múlt el nyomtalanul. Bujkált benne valami kényelmetlen, rossz érzés, amióta eljátszotta, hogy véletlenül gurult le a lépcsőn, a férfi pedig olyan gyanútlanul és kedvesen reagált.

Ugyan, mit törődök én vele! – legyintett, és a telefon után nyúlt, hogy visszahívja Garyt.

– Szia, Perdita! – szólt bele a férfi. – De jó, hogy máris visszahívsz! Szóval mégiscsak elvállalod. Szuper!

– Nem, bocs… Rossz gombot nyomtam meg…

– Na, ide figyelj…

– Tényleg ne haragudj.

– Perdita…

– Szia! – A lány bontotta a vonalat, aztán a kezében tartott telefonra nézett. – Szia – motyogta újra, és biztos volt benne, hogy nemcsak a férfitól búcsúzott el, hanem a munkájától és az egész eddigi életmódjától is. A régi énjétől vált meg a bizonytalanul homályló jövő kedvéért. Tudta, hogy nagy kockázatot vállal, de meghozta a döntést.

A következő napokban azon törte a fejét, mivel keressen most pénzt. Fur csamód éppen Gary mutatta meg a kiutat.

– Magam se tudom, mért csinálom ezt – mondta a férfi a telefonban –, de elmondanám, hogy felhívott Lily Folles.

– A színésznő?

– Igen, ő. Szeretne kiadni egy önéletrajzi könyvet, és szellemírót keres hozzá. Tudod, valakit, aki szép kerek mondatokba önti, amit ő elmond neki. Még emlékszik, hogy egyszer régebben csináltál vele egy interjút, és már akkor megkedvelt, amiért olyan komolyan odafigyeltél rá. Szóval megadom a számát, figyelj. – Azzal diktálni kezdett, s még mielőtt Perdita bármit mondhatott volna, befejezte a beszélgetést.

A színésznő megörült, amikor Perdita jelentkezett nála. Már másnap együtt vacsoráztak, és megállapodtak a közös munkában.

A lány hálás volt a sorsnak, amiért olyan munkát kapott, amely miatt csöppet sem kell szégyenkeznie. Úgy vélte, hamarosan eljön a nap, amikor Leonyidnak is bevallhatja botrány-újságírói múltját.

Ettől kezdve minden energiáját a könyvnek szentelte. Ideje egy részét Lily vel töltötte, más részét a számítógép előtt, amikor is leírta a színésznőtől hallottakat. Néha talált a gépében egy-egy e-mailt Leonyidtól, s bár nem voltak túl szenvedélyes levelek, valami mégis ott izzott a sorok között.

Végre elérkezett a nap, amikor elrepülhetett Los Angelesbe. Elutazása előtt Lily még egyszer beszélni akart vele, ezért a reptérre menet beugrott hozzá.

A színésznő azonban belemerült egy történetbe, s csak akkor tűnt föl neki, hogy valami nem stimmel, amikor Perdita kétségbeesésében már sokadszorra nézett az órájára.

– Nagyon siet?

– Igen, indulnom kéne a reptérre.

– Csak még egy apróság. Azt meséltem már, hogy…

Majd egy órába telt, mire Perdita beülhetett végre a taxiba, s szinte biztos volt benne, hogy le fogja késni a gépét. Így is történt.

– Ha óhajtja, foglalhatok egy helyet a következő gépre – igyekezett megvigasztalni a pultnál ülő fiatalember. – Huszonkét órakor indul.

Perdita elfogadta az ajánlatot, aztán beült a kávézóba, és küldött egy e-mailt Leonyidnak. Értesítette, hogy lekéste a gépet, és megírta, mikor érkezik Los Angelesbe. Nem sokkal később a férfi megköszönte a tájékoztatást, és azt válaszolta, hogy valaki majd kimegy elébe. Perdita jobban örült volna, ha nem ilyen tartózkodó udvariassággal reagál.

Amikor végre átesett az útlevél- és vámellenőrzésen, az érkezési csarnokban Perdita letette a földre a bőröndjét, és halálos fáradtan behunyta a szemét. Nagyon megviselte az időeltolódás, a hosszú utazás meg az azt megelőző folytonos munka. Ebben a pillanatban valaki puha csókot lehelt a szájára.

– Leonyid! De jó, hogy te jöttél ki! – Perdita szenvedélyesen átölte a férfit, s csak akkor bontakozott ki a karjából, amikor egy terebélyes asszonyság zsörtölődni kezdett a hátuk mögött, hogy elállják az utat.

– Nem rám számítottál?

– Azt hittem, ideküldesz valakit magad helyett.

– Nem bírtam tovább várni, hogy viszontlássalak, de már kezdtem félni, hogy ezt a gépet is lekésted. – Kezét lány vállára téve megindult vele a kijárat felé, közben a sofőrje gondoskodott a csomagokról.

A kocsiban a férfi mindvégig átölelve tartotta Perdität, s csak akkor engedte el, amikor megérkeztek az elegáns szállodába, ahol már hetekkel előre lefoglalt egy szobát.

A lány elintézte a formaságokat a recepción. Leonyid felkísérte a szobájába, s amint a

londiner távozott, lenyomta egy fotelba, majd visszahajtotta az ágyon a takarót. Perdita félálomban érzékelte, hogy lassan vetkőzteti, s mikor már csak a fehérneműje volt rajta, óvatosan beemeli az ágyba. Ám ahelyett hogy simogatni és csókolgatni kezdte volna, betakarta, majd leült az ágy peremére, és szelíden homlokon csókolta.

– Leonyid…

– Csitt! Te most csak aludj!

Perdita tiltakozni akart, ám a fáradtságtól már a szemét se bírta nyitva tartani; érezte, hogy másodperceken belül alámerül az álmok birodalmába.

Leonyid fölébe hajolt, és a fülébe súgta:

– Nem tudom, hallasz-e még, de ha igen, vagy olyan okos, hogy ne áruld el. Jobban kellene vigyáznom, de nem akarok, mert szeretnék a közeledben lenni. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán folytatta: – Nem szeretkezhetek veled, mert most nem vagy önmagad. Ha kihasználnám a helyzetet, semmit sem jelentene neked az egész, és akkor nekem se. Márpedig én azt akarom, hogy az első alkalom mindkettőnk számára emlékezetes legyen. Olyan gyönyörű élmény, amilyet most nem tudnál átélni. Türelmes leszek, mert hiszem, hogy eljön a mi időnk. Nem tudom, mikor, de látok két embert magam előtt az úton, ahogy egymásra néznek, és az arcuk ragyog az örömtől, mert végre megérkeztek oda, ahová tartoznak. És mi vagyunk ez a két ember. – Puhán megérintette szájával a lány ajkát. – Jó éjszakát. Még találkozunk…

Nem sokkal később halkan becsukta maga mögött az ajtót, Perdita azonban így is hallotta, és elmosolyodott.

6. FEJEZET

Amikor Perdita felébredt, hirtelenében azt se tudta, nem csak álmodta-e az egészet. Egyedül abban volt biztos, hogy Leonyid levetkőztette. Tétován elfordította a fejét – s akkor az egyik fotelban megpillantotta férfit.

– Szia.

– Szia – felelte, s feltűnt neki, milyen gyöngéden néz rá Leonyid. Ő meg nem is emlékszik, hogyan lett vége a tegnapi napnak! – Mi történt? – kérdezte.

– Kis híján elájultál a fáradtságtól, aludnod kellett.

– Semmi más?

– Semmi. Ha majd egyszer egészen közel kerülünk egymáshoz, azt mindkettőnknek akarni kell.

– Igen. – Perdita megdörzsölte a szemét. – Sokáig aludtam?

– Már délután van.

– A rokonaid megérkeztek?

– Még nem. Travis itt él, neki nem kell szállodában laknia. Marcel, Darius és Jackson majd csak ezután jönnek.

– És az apád?

– El nem szalasztaná a díjkiosztót. Eddig nem sokra tartotta Travis tehetségét, de most nagy benyomást tett rá az öcskös.

– Gondolom, Travis nagyon örül a jelölésnek.

– Hihetetlenül sokat jelent neki – erősítette meg Leonyid. – Most pedig szólok, hogy hozzanak nekünk egy kis harapnivalót.

Míg telefonált, Perdita kihasználta az időt, hogy lezuhanyozzon. Alighogy felöltözött, kopogtattak, s a szobapincér betolta az ételekkel megrakott kis kocsit. Hamarosan asztalhoz ültek, és nekiláttak az evésnek.

– Édesanyád hogy van? – érdeklődött a lány.

– Jól. Nagyon boldoggá tette a levél, főleg az a rész, amelyik Taganrogról szól. Egészen elérzékenyült, amiért apám emlékezett még arra a napra. Nyilván elfelejtette, hogy nekem is mesélt róla.

– De ugye te se szóltál neki?

– Nem, az szörnyű lett volna. Igazad volt… ebben is, ahogy minden másban.

Leonyid szeretetteljes pillantást vetett a lányra; Perdita úgy érezte, valami fontosat akar mondani neki, ám a férfi hirtelen meggondolta magát.

– Hogyhogy lekésted a gépet? – kérdezte mintegy mellékesen.

– El kellett még intéznem valamit. Anyagot gyűjtök egy könyvhöz.

– Te könyvet írsz?

– Néha – felelte Perdita, és igyekezett óvatosan megválogatni a szavait. – Hallottál már Lily Follesról?

– A híres színésznőre gondolsz?

– Igen. Most írja az önéletrajzát… legalábbis hivatalosan ő írja, de valójában én. Ez úgy megy, hogy elmeséli az életét, én meg formába öntöm és rögzítem az egészet, aztán a végén áldását adja rá.

– Hogy jutottál ehhez a munkához?

– Megtudtam, hogy keres valakit, és jelentkeztem. Az első perctől fogva jól megértettük egymást, úgyhogy leszerződtetett.

– Annyira tetszett neki a stílusod?

– Nem hiszem, hogy ezen múlt a dolog. Tudod, együtt ebédeltünk – Perdita óvatosan a háta mögé kémlelt, mintha attól félne, valaki kihallgatja, aztán közelebb hajolt a férfihoz –, én meg nagyokat nevettem a viccein. – Miután elárulta a „titkát”, elmosolyodott és hátradőlt. – Később rendszeresen leültünk beszélgetni. Tegnap feltétlenül látni akart még, mielőtt elutazom. És aztán úgy belemelegedett egy sztoriba, hogy nem bírta abbahagyni, az idő meg elszaladt, és elment a gépem.

– Fő, hogy most itt vagy – felelte Leonyid. – Biztos tudni szeretnéd, hogy kerültem a szobádba. Hát úgy, hogy megvesztegettem a személyzetet. Egyéb ként enyém a szomszéd szoba, úgyhogy bármikor segíthetek, ha szükséged lenne rá. Míg aludtál, többször is átjöttem megnézni, de szerintem akkor se ébredtél volna föl, ha ágyút sütnek el a füled mellett.

– Akkor ezért vagyok most olyan friss és kipihent, hogy bármire készen állok.

– Bármire?

– Igen – felelte zakatoló szívvel Perdita.

A férfi kinyújtotta felé a karját, s csak úgy izzott a vágy a tekintetében.

– Leonyid, itt vagy? – kiáltotta valaki ebben a pillanatban a folyosón, mire ő elkínzottan felnyögött.

– Jaj, ne! Ezek a testvéreim lesznek, hogy a fene vigye… Jobb, ha megmutatom magam, mielőtt fellármáznák az egész szállodát.

Kinyitotta az ajtót, s a küszöbön tényleg ott álltak a fivérei meg a feleségük. Mindenki örömmel üdvözölte Perdität.

– Épp most érkeztünk, öcsi – közölte Darius. – A recepción mondták, hogy fent vagy, úgyhogy idejöttünk.

– Gyertek le, igyunk egy kávét! – javasolta Harriet.

Letelepedtek egy asztalhoz a szálloda presszójában. Perdita megkérdezte, van-e valami hírük Travisről.

– Semmi – felelte Jackson. – Megpróbáltam elérni, de hiába. Most már kicsit ideges is vagyok. A vezetékes telefonon csak az üzenetrögzítő jelentkezik, a mobilja meg ki van kapcsolva. – Alighogy a mondat végére ért, megszólalt a telefonja. – Ez ő – mondta a kijelzőre pillantva. – Szia, Travis! Hol vagy?… És miért… Sajnálom Charlene-t… Várj egy pillanatra! – Jackson körbehordozta tekintetét a kis társaságon, és leengedte a kezét. – Szerintem a srác meghibbant. Charlene visszamegy Angliába, mert megbetegedett a nagymamája, ő meg kiviszi a reptérre.

– És időben visszaér? – kérdezte Marcel.

– Igen: ha megy, és rögtön fordul is vissza – vélekedett Jackson, és újra füléhez illesztette a telefont. – Travis, remélem, nem akarod elkísérni Angliába… Figyelj már ide… Letette.

– Á, biztosan eljön. Eszében sincs elszalasztani a díjkiosztót – jelentette ki Marcel.

Perdita lelki szemei előtt ekkor megjelent Travis és Charlene, ahogy összebújva nevetgélnek az asztalnál Párizsban.

– De igen, mégpedig Charlene miatt – szólalt meg hirtelen. – Nem fogja hagyni, hogy egyedül repüljön, ahhoz túlságosan szereti.

Mindenki elképedve bámult rá.

– Annyira, hogy miatta kihagyná pályafutása eddigi legnagyobb pillanatát? – kérdezte Jackson.

– Annyira – biccentett a lány.

– De hát nem mondta, hogy elkíséri. Rengeteget jelent neki ez a díjkiosztó.

– Charlene viszont még többet. Ezt már Párizsban látni lehetett rajta, ha az ember kicsit jobban odafigyelt.

Perdita kisétált a presszóból, és leült kint a napon. Remélte, hogy Leonyid követni fogja.

– Komolyan gondolod, amit mondtál? – szólalt meg nemsokára a férfi a háta mögött, és letelepedett mellé.

– Travis nem fogja cserbenhagyni a kedvesét. Ha valaki ennyire szereti a másikat, akkor mindenáron be is akarja bizonyítani. Bármekkora a tét. Te hibbantnak tartod ezért az öcsédet?

– Nem, én megérteném. De nem hiszem, hogy megteszi.

– Várjuk ki a végét.

– Hé, ti ketten! – sietett feléjük Darius. – Travis most hívott, hogy ő is elmegy Angliába Charlene-nal. Mégiscsak igazad volt, Perdita.

– Igen, úgy látszik – mondta csöndesen Leonyid.

– Megígértem neki, hogy mindenkinek megmagyarázom a dolgot, még apának is, ha megjött – folytatta Darius.

– Már itt is van – intett Leonyid az ajtó felé, amelyen épp most viharzott ki Amos, nyomában a másik két fiával.

– Igaz, amit Jackson mesél? Tényleg nem jön el Travis?

– Angliába megy. Charlene-nak megbetegedett a nagymamája.

– De hát ez nem az ő baja! – rikácsolta az öreg.

– Szereti Charlene-t – szólalt meg váratlanul Perdita. – Sosem bocsátaná meg magának, ha magára hagyná egy ilyen nehéz helyzetben, és emiatt elveszítené.

– Micsoda szentimentális marhaság! Egyetlen nő sem ér ennyit!

– Szerintem ezt te se gondolod komolyan – jegyezte meg hűvösen Darius.

Amos azonban ügyet se vetett rá, már tárcsázta is Travis számát.

– Mondd, te teljesen megőrültél? – kezdte minden bevezetés nélkül, s miután egy darabig haragtól vörös ábrázattal hallgatta a fia válaszát, tovább kiabált: – Mindent kockára teszel, amiért eddig dolgoztál, ráadásul engem is vérig sértesz! Egyedül miattad jöttem Los Angelesbe, és most itt állok, mint egy idióta, te pedig ide se tolod a képedet! – Néhány percig vitatkoztak még, aztán Amos újra felcsattant: – Azonnal fordulj vissza, és ne is próbáld bemesélni nekem, hogy van olyan nő a világon, amelyik… – Meghökkenve bámult a telefonra. – Letette! Fel nem foghatom, hogyan képes mindent kukába dobni egy nő miatt! – fújtatott.

– Nem biztos, hogy ezzel mindent kukába dob – ellenkezett Perdita.

– Dehogynem! Ha nem jön el, azzal mindenkit megsért!

– Nem feltétlenül. Ha kiderül, miért maradt távol, hőst fognak látni benne, aki bármit feláldoz a szeretett nő kedvéért. Csak el kell mesélni a történetet; még az is lehet, hogy ünnepelni fogják érte.

– Igazad van – jelentette ki elgondolkozva Jackson. – Hallgassatok rá, szerintem tudja, mit beszél – fordult a családtagjai felé.

Perdita lopva Leonyidra pillantott, aki egy szót sem szólt, csak egyetértőn rámosolygott.

– Na gyerünk, készüljünk fel arra a díjkiosztóra! – indítványozta Jackson. – Most már tényleg kíváncsi vagyok, akár diadal lesz belőle, akár katasztrófa.

Végül minden úgy történt, ahogy Perdita megjósolta. Miután a műsorvezető elmondta a közönségnek, miért is nem tudott Travis megjelenni az ünnepségen, kitört a tapsvihar; s még nagyobb volt a lelkesedés, amikor kiderült, hogy a négy díjból az egyiket megkapta.

– Bárcsak át is vehette volna – sajnálkozott Jackson az ünnepség utáni családi vacsorán. – Nem értem, hogy bírja ki, hogy ne legyen itt egy ilyen különleges pillanatban.

– Úgy, hogy van más, ami még ennél is fontosabb neki – magyarázta el újra Perdita. – Az ember mindent megtesz azért, akit igazán szeret, bármilyen nehéz. És nem törődik a következményekkel.

Leonyid átölelte a vállát.

– Azt hiszem, még mindig nem pihented ki az időeltolódást. Jobb, ha lefekszel.

– Jól van, kísérj fel.

Alighogy beértek a lány szobájába, Leonyid bezárta az ajtót, és olyan szenvedéllyel csókolta meg Perditát, ahogyan korábban még soha. Egymást átölel ve, lassan haladtak egyre beljebb, végül az ágyra zuhantak.

Perdita hagyta, hogy a férfi simogassa, és mindent elsöprő vágy lobbant benne. Szerelmük beteljesültével boldogan feküdtek egymás karjában, abban az édes tudatban, hogy nincs a világnak még egy szeglete, ahol szívesebben lennének most.

Travis és Charlene úgy döntött, nem vesztegetik tovább az időt, már a következő hónapban megtartják az esküvőt. Perdita számára ez megkönnyítette az elválást Leonyidtól, hiszen tudta, hogy nemsokára újra találkoznak az angyalok városában.

Hazatérése után minden szabad percében körülötte forogtak a gondolatai. A körül a férfi körül, akiről korábban Hortense azt állította, kemény, mint az acél. Ő viszont most már tudta, hogy a zord álarc mögött gondoskodó, szeretetteljes ember rejtőzik, aki ugyanakkor magányos és sebezhető.

Ezúttal is többnyire személytelen, tárgyilagos hangú e-mailekben érintkeztek. Perdita alig várta, hogy megint elindulhasson Los Angelesbe.

Végre elérkezett a nap, s a reptéren persze megint Leonyid várta. Örömében úgy megszorongatta a lányt, hogy az alig kapott levegőt.

– Már attól féltem, nem is jössz.

– De hát megbeszéltük. Ismerhetnél már annyira, hogy ne kételkedj a szavamban – csóválta meg a fejét Perdita.

– Néha azt hiszem, jól ismerlek, néha meg azt, hogy egyáltalán nem.

– Ez csak amolyan kezdeti bizonytalankodás. El fog múlni.

– Ígérd meg, hogy mindig az enyém leszel!

Perdita két tenyere közé fogta a férfi arcát, és szelíden megcsókolta.

– Megígérem. Bízhatsz bennem.

Másnap Leonyid mellett ült a templomban, és elérzékenyülve figyelte, ahogy Charlene lassan az oltárhoz lépdel a padsorok között, ahol Travis sugár zó arccal várja. Igen, ők ketten már célba értek, gondolta, de szerencsére Leo nyid meg ő is a legjobb úton haladnak. Előző este együtt vacsoráztak az egész családdal, aztán gyönyörű éjszakát töltöttek egymás karjában.

A szertartás picit merevnek és előírásosnak tűnt, ám később, a lakomán, miután elhangzottak az ünnepi beszédek, egyre oldottabbá vált a hangulat.

– Szükségem van a segítségedre – vonta félre Perdität Freya. – Amos végképp elszánta magát, hogy összeboronál Leonyiddal vagy Jacksonnal.

– Maradj csak mellettem, majd én megvédelek.

– Köszönöm – sóhajtott nagyot Freya, aztán Marcel és Cassie társaságában még egyszer koccintottak a fiatal pár egészségére.

– Apa egész jó beszédet mondott – jegyezte meg Marcel. – Ami annál figyelemre méltóbb, mert szerintem még mindig elég zabos e miatt az esküvő miatt.

– Nagy kár – vélekedett Perdita. – Ritkán látni ilyen szép párt.

Végigfuttatta tekintetét a feldíszített termen, és észrevette, hogy Travis meg Leonyid az egyik sarokban beszélget.

Travis épp ekkor hajolt közelebb a bátyjához.

– Örülök, hogy magaddal hoztad ezt a lányt. Mintha csak neked lenne teremtve.

– Honnan tudod te azt?

– Onnan, hogy jobban ismerlek, mint te magadat. Perdita nem fog bálványozni, és nem fog áradozni, milyen csodálatos vagy.

– Mert nem is vagyok az – vigyorodott el Leonyid.

– Szép, hogy ilyen reálisan látod a helyzetet. Én ezzel csak azt akarom mondani, hogy Perdita erős, intelligens és okos nő. Most talán nem hiszed el nekem, de valamikor rá fogsz jönni, hogy mindig egy lépéssel előtted jár. És örülni fogsz ennek. Csóváld csak nyugodtan a fejed, meg fogod látni, hogy igazam van! – Derűsen elmosolyodott. – Tudod, mikor vettem észre, hogy Charlene más, mint a többi nő? Az első közös esténken, egy fogadáson az egyik itteni szállodában. Szép nagy ünnepség volt. Sokan meglepődtek, hogy elmentem, mert egy Brenton nevű pasas volt az ünnepelt, aki mindenféle aljas pletykákat terjesztett rólam a sajtóban, hogy kicsináljon. Amikor megérkeztünk, a fickó álszent mosollyal odajött hozzánk. Én próbáltam nem törődni vele, de Charlene alaposan kiosztotta. Aztán utána le is szállt rólam. Alig bírtam elhinni, hogy egy nő képes volt így kiállni értem, és térdre kényszerítette az ellenségemet.

– Nagyon beleeshettél, ha így beszélsz róla – nevetett Leonyid. – Még hogy térdre

kényszerítette az ellenségedet! Egy finom, törékeny nő!

– Furán hangzik, mi? Mert ugye mi volnánk, akik harcolunk, és megvédjük a nőket, ők csak végignézik a küzdelmet. De mégis úgy történt, ahogy mondom. És onnantól már semmi se volt olyan, mint előtte. Ott helyben be is vallottam Charlene-nak, hogy a lehető legjobb dolognak tartom a találkozásunkat, bár csak jóval később jöttem rá, hogy ez mennyire így van. Akkor még csak valami bajtársfélét láttam benne, aki végsőkig harcol mellettem. A szerelem később jött; és akkor értettem meg, hogy a nőnek, akit szeretek, a legjobb barátomnak is kell lennie ahhoz, hogy működjön a kapcsolatunk.

– Hát, ha nálad ez vált be…

– Látom a szemeden, hogy kételkedsz, „én vagyok az öregebb, öcsikém”, satöbbi… De hiába vágsz ilyen leereszkedő képet: én ugyanis már tudok valamit, amit te még nem. Figyeld meg, eljön a nap, amikor Perdita is ki fog állni melletted, és te hálás leszel a sorsnak. – Rácsapott a bátyja vállára. – Csak várd ki!

Leonyid elgondolkozva bámult utána. Egészen más volt a véleménye. Szá mára az volt a természetes, hogy ő védi meg a nőt, aki hozzá tartozik, és ő vár védelmet tőle.

7. FEJEZET

Miután a fiatal házasok elbúcsúztak, hogy elinduljanak a nászútjukra, a vendégek tovább ünnepeltek. Amos mindenáron igyekezett bevonni a társalgásba Leonyidot és Freyát.

– Az ég szerelmére, kapd már el végre Leonyid frakkját, különben olyat teszek, hogy magam is megbánom – súgta a lány Perdita fülébe.

– Szeretnél teljes erővel Jacksonra koncentrálni?

– Nem, én másvalakire vetettem ki a hálómat. És lehet, hogy hamarosan be is jelentem az eljegyzésünket.

– Kösz a figyelmeztetést. – Leonyid nesztelenül közelítette meg hátulról a két nőt, és alighanem csak a beszélgetés végét hallotta. – Szólj, mielőtt megtennéd, hogy időben eltűnhessek. – Azzal megragadta Perdita karját. – Szia, Freya!

– Végre! – nyögött fel Perdita, amikor elhagyták a termet.

– Nem kell titkolnod, hogy megkönnyebbültél.

– Történt valami? Láttam az előbb, hogy Travisszel beszélgetsz, és nyugtalannak tűntél.

– Semmi különös – érkezett a gyors válasz. – De nyomaszt, hogy megint vinnem kell haza levelet Amostól. Számítok a segítségedre. Egyébként már én is megfogalmaztam egyet apámnak, az első mintájára.

– Nagyszerű! Akkor rám már nincs is szükséged.

– Tényleg azt hiszed?

– Persze – válaszolta Perdita. – Az ember sose tudhatja igazán, hová vezet az út, ugye?

– Főleg, ha sok út vezet különböző irányba, és folyton keresztezik egymást.

– Olyankor könnyű eltévedni, vagy elfelejteni, hova is akartunk eljutni eredetileg.

Leonyid bólintott, majd kis idő múlva zavartan megszólalt:

– Lenne itt valami más is… a levélen kívül.

– Micsoda?

– Nos… – Elhallgatott, aztán végül mégiscsak kibökte: – Eljönnél velem Oroszországba?

Ez több volt, mint amit Perdita valaha is remélni mert, ennek ellenére megrázta a fejét.

– Nem tudok.

– Tudtam – sóhajtotta a férfi. – Oké, felejtsd el.

– Úgy értem, nem mehetek rögtön. Vízumot kell kérnem, azt pedig csak Angliában lehet.

– Hoppá, erre nem is gondoltam.

– Világos, mivel neked nem kell vízum. Amint Londonba érek, intézkedem.

– Szóval eljössz?

– Ha szeretnéd – felelte Perdita, s azt kérdezte magában, vajon ez az út hová vezet majd.

– Hát persze, nagyon is szeretném. – Leonyid lehajolt a lányhoz, ám a következő pillanatban máris fölegyenesedett, mert néhány ember közeledett. – Tűn jünk el innen.

Alighogy beértek Perdita szobájába, csókolózni kezdtek, s még mielőtt a lány föleszmélhetett volna, az ágyban kötöttek ki. Gyengéden és mégis szenvedélyesen fedezték fel egymás testét, hogy kicsivel utána együtt jussanak el a mámorító beteljesüléshez.

Amikor később Perdita odabújt a férfihoz, úrrá lett rajta a szomorúság, amiért el kell válniuk. Csak az vigasztalta, hogy hamarosan megint látják egymást. És hogy egyszer talán végleg együtt maradnak.

Másnap délelőtt Leonyid csomagolás közben lepte meg a lányt, s belebotlott a szoba közepén álló nagy utazótáskába.

– Bocs, nem kellett volna ott hagynom – szabadkozott Perdita, aztán sietve összekapkodta a táskából kiesett könyveket.

A férfi fölemelte az egyiket, s miután elolvasta a címét, csodálkozva bámult a lányra.

– *Metafizikai értekezések*?

– Ha látnád, milyen képet vágsz! – nevette el magát Perdita. – Rád van írva, mit gondolsz.

– Na és mit?

– Azt, hogy mi a fenét akar ez az ostoba nő egy ilyen könyvvel, hisz föl se fogja.

– Soha nem tartottalak ostobának – mondta a férfi enyhe pírral az arcán, majd döbbenten meredt a szerző nevére. – Angus Hanson professzor? Csak nem rokonod?

– De, az apám. Azt a másik könyvet pedig a bátyám írta: *Racionális és irracionális elméletek a fényerőről*. Mindig elküldik nekem az épp megjelenő műveiket, én meg, mint igazi jó kislány, szépen átlapozom őket. De ne aggódj, jól tippeltél: tényleg nem sokat értek belőlük.

– Ne haragudj, nem akartalak megbántani. Csak újra meg újra rá kell jönnöm, milyen keveset tudok rólad.

– Ami fontos, azt tudod.

– Igen? Azért figyelmeztethettél volna, hogy filozófiai műveket olvasol.

– Hogy aztán nagy ívben elkerülj?

– Méghozzá óriási nagy ívben! – vágta rá nevetve Leonyid.

– Soha nem beszélgettünk hosszabban. Mindig történt valami körülöttünk, nem volt alkalmunk jobban megismerni egymást.

– Ha jól emlékszem, az első napon én voltam az, akinek túl sokat járt a szája. De Moszkvában másképp lesz, ott majd szép részletesen el kell mesélned, hogyan lettél ilyen művelt nő.

– Soha az életben nem leszek az, úgyhogy el ne fuss. De a családom tényleg csupa komoly értelmiségiből áll. Mind egyetemet végeztek, és vagy valamelyik tanszéken dolgoznak, vagy tudományos könyveket írnak. Esetleg mindkettő. Én amolyan kívülállónak számítok a családban.

– Jaj, hagyd már. Te vagy az egyik legokosabb, legintelligensebb ember, akivel életemben találkoztam. Szerintem szuperül értesz ahhoz, amit csinálsz.

– Kedves vagy, hogy ezt mondod, de amihez én értek, az a családomnak nem számít. Hol ide kapok, hol oda kapok, semminek se ások a mélyére. Az egész rokonságban én vagyok az egyetlen, akinek nincsen diplomája.

– Mért, írónak lenni, az semmi? – makacskodott tovább Leonyid. – És fogadjunk, hogy ezzel az önéletrajzzal több sikered lesz, mint az összes rokonodnak az összes bölcsességével együttvéve.

– Remélem. Mert akkor legalább emelt fővel mehetek el a családi összejövetelekre. De mondjuk a szüleim úgyis mindig azt a gyereküket fogják látni bennem, aki nem teljesítette az elvárásaikat… Most mért nézel rám ilyen furcsán?

– Anyám jut eszembe, ő is valami hasonlót mesélt. A szülei tanárok voltak, és azt akarták, hogy ő is az legyen. Angolra taníttatták, és folyton nyüstölték, amiért szerintük nem elég szorgalmas.

– „Erőltesd már meg magad egy kicsit!” – mormolta Perdita elváltoztatott hangon. – „Ezt bárki megtanulhatja, csak akarni kell!”

– Neked is ilyeneket mondtak? – nézett rá csodálkozva Leonyid.

– Igen, állandóan. Gondolom, anyukádnak is ezt kellett hallgatnia egész gyerekkorában.

– Mindig éreztették vele, hogy szégyent hoz rájuk.

– Ó, de ismerős! Szerintem anyukáddal mi rokon lelkek vagyunk. Biztos jól megértenénk egymást.

– Ezek szerint nem volna ellenedre, hogy megismerd?

– Hát persze, hogy nem.

– Nagyon sokat jelentene neki. Borzasztóan magányos, és senki nem érti meg. Főleg azzal kapcsolatban, amiről most beszéltünk.

– Van ennek még jelentősége annyi év után?

– Igen, mert anyámban ez nagyon mély nyomot hagyott – felelte Leonyid. – Amikor Amos először járt Oroszországban, úgy ismerte meg a nagyszüleimet, hogy kitűnően beszéltek idegen nyelveket. Miután apám hazament Angliába, anyám még jobban nekifeküdt az angolnak, mert készült arra a napra, amikor Amos majd eljön érte, és magával viszi.

– Istenem, de szomorú ez!

– Az bizony. Anyám azóta is rengeteg angol könyvet olvas, hogy tökéletesítse a tudását, mire eljön a nagy nap.

– Ha még mindig hisz abban a nagy napban, nem szabad kiábrándítanod, nehogy fájdalmat okozz neki.

– Mindent megteszek, hogy boldoggá tegyem. Rajtam kívül senkije sincs. Nagyon fog örülni, ha megismerhet téged. Mit szólnál hozzá, ha már másnap elrepülnénk Rosztovba? Aztán visszamennénk Moszkvába, és annyit lennénk együtt, amennyit csak lehet. Majd úgy intézem, hogy egy darabig a helyettesem intézze az üzleti ügyeket.

– Nem problémás a dolog?

– Egy kicsit. Tudod, mindig történik valami. Most is azért kell sietnem haza, mert adódott egy kis gond, különben rábeszéltelek volna, hogy maradj még itt velem. De nagyon szeretném, ha klasszul sikerülne a moszkvai utad, és végre tényleg megismernénk egymást – mondta Leonyid, és megcsókolta a lányt.

Odahaza Angliában Perdita kora reggeltől késő estig dolgozott. Szeretett volna sokat haladni a könyvvel, hogy nyugodtan utazhasson Moszkvába, és ott Leonyidra koncentrálhasson.

Megint e-maileket váltottak egymással, néha napjában többször is. Noha a „szerelem” szót Leonyid soha nem írta le, újra meg újra elismételte, mennyire hiányzik neki Perdita, és milyen sokat gondol rá.

Közben a lány találkozott a legidősebb nővérével, Jane-nel, aki mindig is a legközelebb állt hozzá a családban.

– Nem akarsz elmesélni valamit? – nézett rá várakozón Jane.

– Mit kéne?

– Tényleg semmi sem történt közted meg a között a vonzó orosz pasi között?

– Hát te honnan tudsz erről? – meredt rá Perdita.

– Van egy barátom, aki orosz irodalommal foglalkozik. Ismeri Leonyidot, és látott benneteket Los Angelesben.

– Az nem randevú volt. Ugyanarra az esküvőre voltunk meghívva, ennyi.

– Ugyan már, hugicám! – Jane szája gunyoros mosolyra húzódott. – Ha két ember úgy jelenik meg a nyilvánosság előtt, ahogy állítólag ti, akkor édes mindegy, hogy az randevú volt-e, vagy sem. De ne izgulj, nem fogok beleszólni.

– Még én se tudom, hányadán állunk. Hamarosan meglátogatom Oroszor ságban, de hogy azután mi lesz… – Azután? Megkéri a kezedet, és minden sínre kerül. – Ha olyan egyszerű lenne! Fogalmam sincs, hogy szeret-e… sőt arról sincs, hogy én tényleg szeretem-e. No meg hol élnénk?

– Természetesen Oroszországban – felelte Jane.

– És mit csinálnék én ott? Dobjam félre a munkámat, és legyek háziasszony? Ilyennek ismersz?

– Meg kéne tanulnod főzni, fogadok, szuperül menne. És végre megírhatnád azt a könyvet, amiről egyszer beszéltél.

– Ja, arra gondolsz, amikor kijelentettem, hogy majd én is írok egy olyat, amitől leesik az állatok? Na igen, mindig is bántott, hogy mindenki okosabb nálam a családban… De talán lesz is valami abból a könyvből – mondta Perdita, és elmesélte, hogy éppen szellemíróként dolgozik egy önéletrajzon.

– Nahát, ez nagyszerű! – örvendezett Jane. – Persze én nem pont ilyenre gondoltam. Annyit jártál mindenfelé a világban, biztos vannak saját történeteid is. Mindig volt tehetséged az íráshoz, meg a nyelveket is szeretted a suliban. Ez még hasznodra válhat.

– Az orosztanulásban?

– Mondjuk. De a lényeg: tedd, amit tenned kell, hugicám. Ha Leonyid az igazi, ne tétovázz, ragadd meg az alkalmat! Csak arra vigyázz, hogy mindig te irányítsd a dolgokat.

– Köszi, Jane.

Megölelték egymást, Perdita pedig hálásan gondolt arra, hogy a nővére nemcsak jó tanáccsal látta el, de bátorságot is öntött belé, hogy a saját útját járja.

8. FEJEZET

Miután a gép leszállt Moszkvában, Perdita úgy érezte, végtelen hosszú idő telt el, mire beléphetett a fogadócsarnokba. Rögtön Leonyidot kereste a tekintetével.

– Végre! – hallott egy megkönnyebbült kiáltást maga mögött, s amint megfordult, máris átölelte két erős kar. Leonyid úgy szorította magához, mintha attól félne, újra eltűnhet. – De jó, hogy itt vagy!

– Én is örülök – mosolygott fel rá Perdita.

– Gyere, menjünk haza!

Haza… A szó hallatán a lány elérzékenyült egy pillanatra, aztán újra körbenézett.

– De hol a csomagom?

– Igor már gondoskodott róla.

Azzal a derekára tette a kezét, s a parkolóba vezette. A sofőr épp ekkor tette be egy limuzinba a lány csomagjait, utána előzékenyen kitárta nekik a hátsó ajtót.

– Köszönöm, Igor – biccentett felé Leonyid, s miután helyet foglaltak, felhúzta a vezetőt leválasztó üvegfalat. – El se mertem hinni, hogy eljössz, amíg észre nem vettelek. Álmomban gyakran láttam, ahogy elindulsz felém, és kitártam a karomat, de mire felébredtem, már sehol sem voltál.

– Tévedsz, én mindig itt voltam veled, még akkor is, amikor nem láttál.

A városközpontban levő lakásig összebújva tették meg az utat, s alig várták, hogy végre magukra maradjanak.

Leonyid becsukta az ajtót, és máris karjába vonta a lányt. Perdita szenvedélyesen viszonozta a csókját, s érezte, ahogy egész testét elönti a vágy.

A férfi segítségével türelmetlenül lehámozta magáról a kabátot, és a földre ejtette, majd Leonyid zakója következett. Néhány pillanat múlva, amikor ujjai bekúsztak a férfi pólója alá, Leonyid felemelte, és óvatosan az ágyra fektette. Perdita magához húzta, s most már lázas sietséggel vetkőztették tovább egymást. Leonyid ajka végigsimított a lány meztelen mellén, aki megborzongott a gyönyörűségtől.

Arra gondolt, hogy ez az a férfi, akinek a kedvéért érdemes volt megszületnie, s aki senki máshoz sem fogható módon ajándékozza meg azzal az érzéssel, hogy szereti és kívánja. Soha többé nem akart lemondani erről az érzésről, és ezt úgy próbálta a férfi tudtára adni, hogy őszintén kimutatta, ő is éppannyira sóvárog utána, amennyire Leonyid. Megemelte a csípőjét, s amikor a férfi magáévá tette, Perdita már biztos volt benne, hogy megértette az

üzenetet.

Sokáig feküdtek egymás mellett boldog elégedettségben, élvezve, ahogy a testük összesimul. Aztán elnyomta őket az álom.

Másnap reggel, amikor Perdita felébredt, Leonyid az ágy szélén ült, és szeretetteljes pillantással gyönyörködött benne.

– Tudod, hogy az első perctől fogva kívántalak?

– Én is téged – suttogta bágyadtan a lány. – Csak nem vettem észre rögtön.

– Igen, néha tényleg beletelik egy kis időbe, míg az ember észreveszi, hogy megváltozott körülötte a világ, s már ő sem ugyanaz, mint akinek addig hitte magát.

– Vagy az is lehet, hogy két lelked van, mint nekem. Erica józan és megfontolt, ő mindig helyesen cselekszik; Perdita viszont szeret pimaszkodni meg viccelődni, és sokszor megy az emberek agyára. Sokat törtem a fejem, melyik is vagyok valójában, aztán arra jutottam, hogy mindkettő egyszerre.

– Örülök neki – mondta csöndesen Leonyid.

– És te hogy vagy ezzel? Te is így érzel?

– Igen.

– És milyen az a másik éned?

– Nem sokat tudok róla – felelte a férfi. – Mindenesetre ösztönösebb, megértőbb; olyan, aki igyekszik mások szemével nézni az életet. És folyton meg akar győzni róla, hogy jobban bízzak az emberekben.

– És megfogadod a tanácsát?

– Néha igen. Máskor meg ráparancsolok, hogy maradjon csöndben, és hagyjon békén. Persze tudom én is, hogy többször kéne hallgatnom rá…

– Talán jobban járnál, ha elkergetnéd – cukkolta Perdita.

– Igazad lehet – sóhajtott nagyot a férfi, és megcsókolta kedvesét. – Megyek, készítek valami reggelit magunknak.

Felállt, és sietve elhagyta a szobát, mert hirtelen szeretett volna egyedül lenni. Még soha senkinek nem beszélt ennyit magáról. Megrémisztette, hogy így kitárulkozott Perdita előtt, a lány szavai pedig, hogy kergesse el azt a másik énjét, meghökkentették, mivel ez már őbenne is nemegyszer fölmerült.

És a lelke mélyén tudta, hogy abban a „másik” Leonyidban, akinek a létezését olyan nehezen tudta megemészteni, benne van a legfőbb reménye. Re mény! Micsoda szavak jutnak eszébe… Régóta nem érzett már ilyet. Mintha váratlanul egy egészen új világban ébredt volna fel.

Már a reggelinél ültek, amikor Perdita először nézett körbe alaposabban a lakásban. Látszott, hogy gazdag férfi otthona, elegáns, de csöppet sem hivalkodó berendezéssel. A lány tekintete az egyik kisasztalon álló fényképre esett, amely egy pajkosan mosolygó, hosszú hajú fiatal nőt ábrázolt.

– Ő az anyám. Ez huszonkét éves korában készült, nem sokkal az esküvője előtt. Mindenki, aki ismerte azokból az időkből, azt mondja, hogy nemcsak csinos volt, de nagyon életvidám is.

– Aztán jól elbánt vele a sors… Szerencse a szerencsétlenségben, hogy ilyen szerető fia van.

– Hogy is ne szeretném, amikor mindent neki köszönhetek?

– Már alig várom, hogy megismerjem.

– Ott van fönt! – mutatott Leonyid egy magaslatra, amint elérték Rosztov határát.

Perdita arrafelé fordította az arcát, s meg is látta a házat és az előtte álló asszonyt.

– Ő lenne…?

– Igen, ő az anyám. Észre is vett minket – tette hozzá a férfi, amikor Ve ruska két kézzel integetni kezdett; kinyúlt a kocsiablakon, és visszaintegetett neki. – Már innen is látszik, mennyire boldog.

Akkor minden rendben, gondolta Perdita, akit mélyen meghatott a férfi gondoskodó szeretete. Mennyire tévednek, akik azt hiszik, hogy ez az ember kemény, mint az acél! Mindenesetre azt biztosan nem szeretné, ha kiderülne, milyen érzékeny, ezért is titkolja olyan gondosan a külvilág előtt.

Alighogy Leonyid kiszállt a kocsiból, Veruska ragyogó mosollyal magához ölelte.

– Hát eljöttél!

– Persze, hogy eljöttem, hisz megígértem. És hoztam is magammal valakit, ahogy mondtam. – A férfi Perditára mutatott, aki épp megkerülte az autót, s most ért oda az asszonyhoz. – Ő Erica, akiről meséltem neked.

– Igen, és úgy is érzem, mintha már régóta ismerném. – Veruska Csareva kitárta a karját, és keblére ölelte a lányt.

Perdita nem számított ilyen szívélyes fogadtatásra, ahogy arra sem, hogy Leonyid édesanyja minden szívfájdalma ellenére ennyire derűs, kedves teremtés.

– Menjünk be – szólt Veruska, és kézen fogta Perdität. A tornácon egy idősebb, gömbölyded asszonyság jött elébük. – Nyina tartja rendben a házat, és többnyire ő is főz – mutatta be Veruska, majd szemhunyorítással hozzátette: – A különleges vendégeknek persze én készítem el az ennivalót.

– Anyám fantasztikus szakácsnő – dicsekedett Leonyid. – Már útközben összefutott a nyál a számban, mert arra gondoltam, mennyi finomsággal vár minket.

– Nyina megmutatja a szobádat, kedvesem – mondta Veruska. – Ugye nem baj, ha tegezlek? Máris olyan közel érezlek magamhoz.

– Ó, csak nyugodtan, köszönöm!

– Nagyszerű! Te pedig szólíts Veruskának. – Azzal az asszony még egyszer rámosolygott a lányra, majd karon fogta Leonyidot, és magával húzta.

Nyina egy tágas és világos szobába vezette Perdität, még tévé is volt benne.

– Örülök, hogy itt van – mondta a házvezetőnő, aki a hosszú évek során szintén egész jól megtanult angolul. – Veruska úgy várta már!

– Elbűvölő asszony.

– Igen. Rengeteg szeretet van benne, mégis olyan csúnyán elbántak vele. Ezt nem tudta megemészteni.

– Régóta dolgozik már nála?

– Az esküvője óta. Végignéztem, hogy mennyit szenvedett a miatt a szörnyű ember miatt.

– Amos Falconra gondol?

– Igen… de kérem, ne mondja el Leonyidnak, hogy beszéltem róla.

– Nem mondom el, megígérem.

Épp elkészültek a kicsomagolással, amikor megérkezett Leonyid. Nyina gyorsan elköszönt. Alig tette be az ajtót maga mögött, a férfi máris karjába vonta Perdität.

– Csodásan ment minden. Anyám rögtön megkedvelt.

– Én is őt.

– Hát még mennyire le fogod venni a lábáról, ha megdicséred a konyhaművészetét! Bár valamit tudnod kell: a főzést valójában Nyina végzi, ő csak besegít a fűszerezéssel, miközben mindenki úgy tesz, mintha…

– Értem.

– Tudod, annyira boldoggá teszi…

– És végül is csak ez számít – bólintott megértőn Perdita.

Leonyid gyengéden megsimogatta az arcát. Amikor meghallották lentről Veruska hívását, siettek az ebédlőbe.

Tényleg remekül sikerült a csirke Sztroganov módra. Perdita nem fukarkodott a dicsérettel, Veruska pedig csak úgy ragyogott a tökéletes háziasszony szerepében. Vacsora után letelepedtek az elegánsan berendezett nappaliban, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a Donra.

– Milyen szép itt! – sóhajtott fel a lány. – És te is olyan kedves vagy hozzám. Remélem, cserébe tudok szerezni neked egy kis örömöt – mondta, majd előhúzott három könyvet a táskájából, és átnyújtotta az asszonynak.

– Csak nem te írtad őket?

– Nem. Kettőt az apám, a harmadikat pedig az egyik unokatestvérem.

Veruska megköszönte az ajándékot, aztán a két nő együtt kezdte böngészni a könyveket. Leonyid nagy megelégedéssel nézte őket.

– Erica nagyon érti ám a témát – szólalt meg egy idő után.

– Miért hívod néha Ericának, néha meg Perditának? – kapta fel a fejét csodálkozva Veruska, mire a lány elmagyarázta neki, hogyan szerezte a két nevét.

– Erica komoly és meglehetősen unalmas nő – fejezte be a fejtegetését. – Úgyhogy ha egy kis pimaszsághoz támad kedvem, átvedlek Perditává.

– Szóval két nő lakozik benned. Ez nagyon érdekes… És a fiam melyiket kedveli jobban?

– Nehéz lenne megmondani. – A lány rejtelmes arcot vágott. – Lehet, hogy ő maga se tudja. De azt hiszem, Perditától fél egy kicsit.

– Nagyszerű! Maradjon is így!

– Na, most már kellőképpen kiveséztetek? – mordult fel erre Leonyid, de valójában szemernyit sem haragudott. Nagyon is örült, hogy a két nő ilyen jól megérti egymást, nem érdekelte hát, ha rajta köszörülik a nyelvüket.

Perdita már épp válaszra nyitotta a száját, amikor észrevette, hogy az asszonynak lecsukódik a szeme, és előrebillen a feje.

– Ideje lefeküdnöd, mama – szólalt meg Leonyid.

– Nem, dehogy – tiltakozott erőtlenül Veruska, de nyomban újra elbóbiskolt.

– Az orvos azt mondta, sokat kell pihenned. Gyere, holnap még sokat beszélgethetünk.

Az asszony álmosan elmosolyodott, aztán felállt.

– Jó éjszakát, kedvesem – fordult oda Perditához.

– Jó éjszakát – válaszolta a lány, és kikísérte őket. Még látta, hogy Nyina csatlakozik hozzájuk, aztán ő is fölment a szobájába.

Néhány perc múlva Leonyid kopogott az ajtaján.

– Minden rendben az anyukáddal? – kérdezte Perdita.

– Igen, Nyina lefekteti. Mostanában gyakran előfordul, hogy egy darabig nagyon eleven, aztán hirtelen elszunyókál. Nem is akarom, hogy megerőltesse magát, úgyhogy csak pár napra maradunk.

– Ahogy gondolod. Mindenesetre látszik, hogy jót tesz neki, ha vele vagy.

Azzal Perdita átölelte a férfi nyakát, ő pedig lehajolt, hogy megcsókolja.

9. FEJEZET

Perdita később is mindig úgy emlékezett vissza erre a rosztovi látogatásra, mint felhőtlenül boldog időszakra. Leonyid anyja olyan szeretetteljes vendéglátásban részesítette, amilyet még senki mástól nem tapasztalt. Már-már úgy tűnt, mintha egyenesen a lányává fogadta volna.

Leonyid megérezhette, mennyire elmélyült a két nő kapcsolata, mert gyakran hagyta őket magukra azzal, hogy üzleti teendői vannak, be kell kapcsolnia a számítógépét. Ám Perdita, miközben odakint üldögélt az asszonnyal a kertben, sokszor látta, hogy a férfi az ablakban áll, és őket nézi merengve.

Egy ízben Leonyid észrevette, hogy a lány rajtakapta, s akkor mutatóujját a szájára illesztve jelezve, hogy maradjon ez a kettejük titka. Perdita lopva biccentett, de amikor újra az asszony felé fordult, rájött, hogy emez is meglátta a fiát az ablakban.

– Leonyid elmesélte, hogyan ismerkedtetek meg.

– Igen, a fivére esküvőjén, Párizsban.

– És rögtön feltámadt a vonzalom, kölcsönösen?

– Egyértelműen ő volt ott a legtekintélyesebb férfi.

Veruska nagyot nevetett.

– Mindenki ezt mondja. – Hirtelen megragadta Perdita kezét. – Gyere, mutatok valamit.

Bevezette a lányt a nappaliba, és az egyik szekrényből kivett egy nagy fényképalbumot. Perdita elragadtatva nézegette a fotókat, melyek többnyire Veruskát és a kis Leonyidot ábrázolták, aki tündéri kölyök volt.

– Ez itt a férjem – mutatott az asszony az egyik képre, amelyen egy robusztus férfi ült, büszkén tartva ölében a kisfiút. – Gondolom, Leonyid elmondta a családunk történetét.

– Igen, el. Tudta, hogy meg fogom érteni.

– Akkor nyilván azt is tudod, hogy az igazi apja Amos Falcon. Már férjnél voltam, amikor találkoztam vele, és első látásra egymásba szerettünk. Nem vagyok rá büszke, hogy megcsaltam a férjemet, de soha nem szerettem őt. A szüleim jóformán belekényszerítettek a házasságba, és én tényleg mindent meg is tettem, hogy jó feleség legyek. De mikor megismertem Amost, rögtön tudtuk, hogy bennünket egymásnak teremtett az ég. Hiába, a szerelem néha úgy legyőzi az embert, hogy gondolkodni se marad ideje, aztán pedig már késő. Így volt ez velünk is… Mind a ketten házasságban éltünk, de a sors rendelése volt, hogy egymáséi legyünk. Egy napon megkérdezte tőlem, hogy van oroszul, hogy „szeretlek”. Mondtam neki, hogy *já ljubljú tyibjá*. Utána már folyton csak ezt mondogattuk egymásnak, és rendületlenül hittük, hogy mindörökre így is marad.

– Milyen szép történet! – sóhajtott fel Perdita, s halkan elismételte: – *Já ljubljú tyibjá*.

– Egyszer majd te is újra kimondod ezeket a szavakat. Talán már hamarosan.

Perdita elvörösödött.

– Talán… Sose lehet tudni.

– Néha azért lehet – paskolta meg kezét Veruska. – Megérzi azt az ember. – Tekintetét újra az albumra szegezte. – Sajnos nem sokáig élvezhettük a boldogságot, mert Amosnak haza kellett mennie. Aztán megszületett Leonyid, és Dmitrij annyira örült neki, hogy nem volt szívem feltárni az igazságot. Telt-múlt az idő, közben folyamatosan igyekeztem felvenni a kapcsolatot Amosszal. De valaki visszatarthatta a leveleimet, mert sosem kapta meg őket. Csak jóval később értesült a fia születéséről, de a férjem addigra már nagyon megszerette Leonyidot.

Elővett a szekrényből egy másik albumot, és felütötte. Ebben kizárólag Dmitrijről és a vélt fiáról voltak képek, s valóban látszott mindkettejükön, hogy nagyon szeretik egymást.

– Rendes ember volt, már csak ezért sem akartam fájdalmat okozni neki. De amikor Amos mégis visszajött, Dmitrij megtudta az igazságot. És tönkre is ment a házasságunk.

– Amos visszajött? – kérdezte csodálkozva Perdita.

– Igen, és szeretett volna magával vinni Angliába, de persze mindketten tudtuk, hogy nem teheti meg. Kötelezettségei voltak a feleségével szemben…

Ez vajon épp melyik feleség lehetett? – vetődött fel a lányban a kérdés. Mostanra már pontosan tudta, hogy az öreg Falcon egész életében kénye-kedve szerint váltogatta a nőit.

– Amos becsületes ember, mindig teljesíti a kötelességét. – Veruska nagyot sóhajtott. – Örök szerelmet esküdtünk egymásnak, ő pedig megígérte, hogy anyagilag támogatni fog bennünket. És meg is tette. Csodás érzés, ha az embert egy ilyen nagyvonalú férfi szereti! Igaz, hogy távol élünk egymástól, de a szerelmünk olyan erős, hogy mindent kibír. Nagyon szép leveleket ír nekem, Leonyiddal szokta elküldeni őket. Annyi érzelem van bennük, hogy mindig sírva fakadok. Mintha csak itt lenne velem az én drága egyetlenem… Persze bizonyos értelemben mindig velem van, de még jobban átélem a közelségét, amikor a leveleit olvasom.

– Tényleg szerencsés vagy. Egy ilyen elfoglalt üzletembertől nem lehet elvárni, hogy érzelmes leveleket írjon.

– Így van. Mindjárt meg is mutatom őket. Szeretném, ha egy másik nő is látná, milyen rendkívüli ember az én Amosom.

Veruska elővett egy dobozt, amelyben drága kincsként őrizte azt a néhány levelet, melyeket Amos az utóbbi években a fia nógatására írt. Többnyire meglehetősen száraz stílusban voltak megfogalmazva. Perdita már azon gondolko dott, mit is mondjon, amikor mozgásra lett figyelmes, és felkapta a fejét. Leo nyid állt az ajtóban.

– Épp most mutatom Perditának az apád leveleit.

– Nagyon szépek – bólogatott a lány. Látta, hogy az asszony épp azt a levelet tartja a kezében, amelyet Párizsban diktált az apjának Leonyid.

– Hallgasd csak meg, mit ír a taganrogi kirándulásunkról – folytatta Ve ruska. – „Megmutattad nekem a várost, és beszéltél azokról a híres emberekről, akik ott éltek. De én alig figyeltem a szavaidra, mert annyira elbűvölt a szépséged és a hangod. Később ezt be is vallottam neked, de te nem akartad elhinni. Pedig így volt! Hogyan is érdekelhetett volna mások élete, amikor együtt lehetettem egy olyan varázslatos nővel, mint te? Azóta is a szívem mélyén őrzöm a képedet, és ott is lesz a halálom napjáig.” – Ölébe ejtette a kezét. – Úgy sírtam, amikor először olvastam! Mert én is szüntelenül magam előtt látom az ő képét, és ez már így is lesz, amíg csak újra együtt nem leszünk… Ugye milyen szép levél? – nézett a fiára.

– Igen, az.

– Tényleg nagy szerencsém van, amiért olyan ember szeret, aki képes így kitárni a szívét.

– Bizony. És senki sem tudhatja, nem köszönt-e rá már holnap egy ilyen nagy szerencse – jegyezte meg halkan Leonyid, miközben szemével a lány tekintetét kereste.

Veruska örömtől ragyogó arccal nézte a fiatalokat.

– Mi lenne, ha mi is kirándulnánk Taganrogba? – kérdezte, megragadva Perdita kezét. – Szívesen megmutatnám Csehov szülővárosát.

Másnap reggel fel is kerekedtek, és csodálatos napot töltöttek együtt Tagan rogban. Este pedig Veruska újra elővette a Perditától kapott könyveket.

– És te mikor fogsz könyvet írni? – kérdezte.

– Tulajdonképpen már elkezdtem – válaszolta a lány, és beszámolt a szellemírói munkájáról.

– Szóval *te* dolgozol, ez a Lily Folles meg learatja a babért? Azért ez felhá borító!

– Nekem is jut némi elismerés, de a címlapon persze az ő neve fog virítani nagy betűkkel. Ami végül is nem baj; az emberek jobban fogják venni a könyvet, ha azt hiszik, ő írta.

– Te ennél többre vagy képes. A saját könyveidet kell megírnod, érdekes, izgalmas könyveket, amiken a *te* neved szerepel nagy betűkkel. És amikor majd bestseller lesz belőlük, Leonyid meg én büszkék leszünk rá, hogy ismerünk.

No, velem ilyen még nem történt, gondolta Perdita, és egészen meghatotta Veruska lelkesedése.

A lánynak csak a következő napon tűnt fel igazán Veruska fáradékonysága, amikor az asszony folyton elbóbiskolt. Nem akarták még jobban kimeríteni, ezért Leonyid megrendelte a repülőjegyeket a másnap délelőtti gépre.

– Feltétlenül meg kell látogatnod újra – mondta Perditának búcsúzáskor Veruska. – Borzasztó lenne, ha nem találkoznánk többé.

– El fog jönni, mama – szólt közbe Leonyid.

– Nagyon köszönök mindent – ölelte át az asszonyt Perdita.

– Remélem, nemsokára látlak, édes lányom.

Vajon Leonyid is hallotta ezt? – töprengett Perdita, miközben a férfi is megölelte az anyját. Aztán beszálltak a kocsiba, s addig integettek, míg Veruska és Nyina apró alakja végképp el nem tűnt a szemük elől.

Később, már a repülőgépen, Perdita vágyakozva nézett ki az ablakon.

– Nem fogod látni a házat, más irányba megyünk – mondta Leonyid.

– Tudom. Csak még egy utolsó pillantást akartam vetni a vidékre, hogy mindig emlékezzek rá.

– Én is sajnálom, hogy el kellett jönnünk, de hidd el, nagyon szép napokat fogunk még együtt tölteni.

Már alig várták, hogy a férfi lakásában legyenek. Amikor végre becsukták maguk mögött az ajtót, Leonyid előbb felhívta az anyját, hogy elmondja, szerencsésen megérkeztek, aztán kikapcsolta a mobilját, hogy senki és semmi ne zavarhassa meg őket.

Önfeledten egymás karjába borultak, és szabadjára engedték sokáig visszafojtott vágyaikat. A szenvedélyes szeretkezés után kimerülten álomba merültek.

Ébredés után Leonyid fürkészve a lányra pillantott.

– Minden rendben? – kérdezte. – Nincs szükséged valamire?

– Itt van minden, amire szükségem van – sóhajtott fel elégedetten Perdita.

Hosszú másodpercekig csak nézték egymást néma elragadtatással, végül a férfi kérdő tekintettel kinyújtotta a kezét Perdita felé, és magához húzta.

A lány gyöngéden megérintette ajkával Leonyid száját, s amint a férfi viszonozta a csókját, még szorosabban hozzábújt. Lassú mozdulatokkal kutatták föl sorra egymás érzékeny pontjait, s a simogatások nyomán egyre hevesebben éledt újra a vágy. Perdita kéjesen felnyögött. Lehunyt szemmel élvezte, ahogy a férfi birtokba veszi a testét, s végül olyan közel kerül hozzá, amennyire ez egyáltalán lehetséges. Abban a pillanatban, amikor elérték a beteljesülést, úgy érezte, elsüllyed körülöttük a világ, s egy új univerzum részei lettek, amely csakis az övék.

Miután elcsitult bennük a szenvedély, Leonyid újra elaludt, Perdita pedig óvatosan felkelt,

és az ablakhoz ment. Töprengve bámult kifelé. Csodálatos, felkavaró élmény volt a szeretkezésük, ám a férfi valami mással is megajándékozta: olyan mély elégedettséggel, amely egyszeriben szebb színben tüntette fel előtte a világot. Rabul ejtette Leonyid melegszívűsége és gondoskodása, melyet Rosztovban nap mint nap megfigyelhetett. Vajon miért szeretem? – vetődött fel benne a kérdés. Nem kellett sokat gondolkoznia, a szíve máris megsúgta a választ: azért, mert kimondhatatlanul jólesik a tudat, hogy valakinek szüksége van rám.

Óvatosan visszabújt mellé az ágyba, és könnyű csókot nyomott a homlokára.

– Aludj, drágám – suttogta. – Én itt leszek veled, amíg csak akarod.

Igaz, a jövő még tele volt bizonytalansággal, de Perditának ez most mit sem számított. Egyedül az volt a fontos, hogy végre úgy érezhette: hazaérkezett.

A következő néhány napban Leonyid megmutatta a lánynak Moszkvát. Perdita élvezte az idegenvezetést, és lenyűgözte a város története.

– Miért nézel így rám? – kérdezte valamelyik este, amikor beültek egy helyre meginni egy kávét.

– Csak azon töprengek, mikor kezdesz el végre jegyzetelni.

– És miért kellene jegyzetelnem?

– Írhatnál egy útikönyvet az élményeidből.

– Az igaz, de ahhoz több időt kéne itt töltenem.

– Persze – bólintott a férfi. – De biztos meg lehetne szervezni valahogy… – Azzal máris szólt az arra járó pincérnek: – Fizetni szeretnék!

Hát, ez jellemző rá, gondolta Perdita: tesz egy célzást, aztán rögtön elkezd valami mással foglalkozni.

Világos volt számára, hogy Leonyid szeretné, ha visszajönne Moszkvába, s lehetőleg nem csupán egy röpke látogatás erejéig, hanem hosszabb időre. Ráadásul ezzel a megjegyzéssel azt is értésére adta, hogy sokra tartja az írói képességeit. Egyszer majd persze be kell avatnia a múltjába, abba, hogy miféle cikkeket írt korábban, és miféle lapokba, de eddig sehogy se talált rá megfelelő alkalmat.

Ma este se lesz meg az az alkalom, állapította meg magában Perdita, amikor hazaérve kiszálltak a liftből, és két marcona fickót látott ácsorogni Leonyid lakása előtt.

– Menj be, légyszi, a hálószobába, gyorsan lerázom őket – szólt oda neki a férfi bosszús arccal.

– Veszélyesnek tűnnek – aggodalmaskodott a lány.

– Dehogy. Jobban félnek ezek tőlem, mint én tőlük.

Igaza lehet, gondolta Perdita, mert észrevette, hogy a két látogató ideges pillantásokat vált egymással. Miután mindnyájan bementek, ő rögtön eltűnt a hálószobában, ám a csukott ajtón át is hallotta, ahogy a férfiak emelt hangon vitatkoznak. Aztán egy idő után az egyik idegen könyörgőre fogta:

– *Pázsálujsztá* – rimánkodott, mintha az életéről lenne szó.

Perdita tudta, hogy ez oroszul annyit jelent: „kérem”, Veruska megtanította neki. Mégis, amikor valaki a másik szobában nagyot csapott az asztalra, aggódni kezdett, hogy Leonyidnak baja eshet. Résnyire nyitotta az ajtót, és kikémlelt.

A látvány valósággal megdöbbentette. Leonyid rideg, könyörtelen arckifejezéssel állt a két férfi előtt, szeméből már-már kegyetlenség sugárzott.

Perdita gyorsan becsukta az ajtót, de ezután már nem kellett sokáig várnia, Leonyid hamarosan megjelent.

– Ne haragudj, nagyon sajnálom. Most már kijöhetsz.

– Mit akartak ezek?

– Régebben üzleteltem velük, de aztán egyszer megpróbáltak átvágni, úgyhogy véget vetettem a dolognak. Most mindenféle megható történeteket adnak elő, mindenáron rá akarnak venni, hogy megint álljak szóba velük, de én csalókkal nem tárgyalok. Nekem ezek az alakok többé nem léteznek. Néhány telefont viszont még el kell intéznem, kicsit magadra hagylak.

– Úgyis fáradt vagyok, jobb, ha lefekszem – felelte a lány, mire Leonyid átölelte, és egy csókkal kívánt neki jó éjszakát.

Ám Perdita még sokáig nem tudott elaludni. Hallotta, amint a férfi a másik szobában telefonál, s közben újra meg újra maga előtt látta rettentő arckifejezését. Ilyen hát Leonyid, amikor az ellenségeivel áll szemben: azokkal, akik ártottak neki, akiket gyűlöl.

Másnap a reggelinél a férfi újra egészen a régi volt.

– Menjünk el valahová! – indítványozta. – Ránk fér egy kis szórakozás.

Megállapodtak, hogy felkeresik a Győzelem parkot, ahol éppen nagy vásárt rendeztek. Miután néhány órán át élvezték a tarka forgatagot, beültek egy étterembe, hogy megebédeljenek. Perdita gyorsan választott valamit az étlapról, aztán elégedetten hátradőlt.

– Imádom a vásárokat – jelentette ki.

– Ha gondolod, később… – Leonyid hirtelen elhallgatott, és a közeli kiserdő felé nézett.

– Mi történt?

– Semmi… Mindjárt jövök.

Máris felpattant, s miközben Perdita figyelmét elterelte a pincér, aki kihozta a megrendelt

ételeket, egyszerűen kámforrá vált. A lány egy darabig csak forgatta a fejét, végül a szeme sarkából észrevett a fák között egy fekete hajú, csinos fiatal nőt, akit Leonyid nagy hévvel győzködött valamiről. Az ismeretlen szépség minden jel szerint ellenállt, s mikor Leonyid megragadta a karját, kitépte magát, és beszaladt a kiserdőbe. A férfi habozás nélkül követte.

Perdita úgy érezte, nem ülhet tovább tétlenül. Felkapta a táskáját, és elindult abba az irányba, amerre azok ketten eltűntek. Nemsokára felfedezte őket; meglapult egy vastag fatörzs mögött, és figyelt. Kis híján felkiáltott, amikor meglátta Leonyid arcát, amelyen félelem, keserűség, harag és gyötrelem tükröződött. Egyetlen férfi sem néz így arra a nőre, aki közömbös neki! Leonyid hangjából az is világosan kitűnt, hogy szinte könyörög.

– *Nyet! Nyet!* – hadonászott indulatosan a nő, s újra kitépte magát a férfi karjából.

– Akszinya! – kiáltotta Leonyid, és utánavetette magát.

Perdita dermedten állt. Nem akart hinni a szemének: ez az önfegyelméről híres ember egészen kifordult magából. De vajon miről lehet szó? Miért utasítja vissza a nő?

Egy darabig ott ácsorgott még, aztán sarkon fordult, és elindult az étterem be. Nem kockáztathatta meg, hogy Leonyid rájöjjön, kémkedett utána. Ahogy visszaért, megkönnyebbülten konstatálta, hogy az asztalukat még senki sem foglalta el. Lerogyott a székre. Elővette az útikönyvet a táskájából, és úgy belemélyedt az olvasásba, hogy fel se pillantott, amikor a férfi megállt előtte.

– Találtál valami érdekeset? – kérdezte Leonyid, és lezökkent mellé.

– Nahát, itt vagy? Már aggódtam. Úgy eltűntél.

– Észrevettem az egyik üzletfelemet, és muszáj volt beszélnem vele.

Még hogy üzletfél! – háborgott magában Perdita.

– No és? Sikeres megbeszélés volt? – érdeklődött ártatlan képpel.

– Mondhatni – válaszolta szenvtelenül a férfi.

Sem a hangja, sem az arckifejezése nem árulkodott az iménti viharos szóváltásról, és Perdita ebből csak egyvalamire következtethetett: arra, hogy tudatosan kizárja őt életének ebből a részéből.

– Nem bánod, ha visszamegyek a lakásba? Megfájdult a fejem – nézett a férfira elkínzottan.

– Természetesen hazaviszlek – ugrott fel Leonyid, és elsietett fizetni.

Udvariasan besegítette a kocsiba a lányt, és egészen a házig fuvarozta, de nem ment fel vele. Valószínűleg éppúgy nem vágyik a társaságomra, mint én az övére, gondolta keserűen Perdita.

10. FEJEZET

Miért hívott engem ide egyáltalán? – törte a fejét lázas igyekezettel Perdita, miközben nyugtalanul járkált fel-alá a szobában. Mert bármit is érez iránta Leonyid, azt a jelek szerint össze sem lehet hasonlítani azzal, amit Akszinya iránt érez. Akkor hát miért akarta, hogy eljöjjön Moszkvába?

Sóbálvánnyá dermedt, amikor hirtelen megtalálta a választ: azért, mert hasznos a számára! Nyilvánvalóan számított rá, hogy ő majd boldog perceket szerez az anyjának, s e cél érdekében bármire hajlandó volt, még arra is, hogy szerelmet hazudjon neki.

Perdita alig tudta türtőztetni magát, hogy föl ne kiáltson fájdalmában. Hát tényleg ilyen álnok módon kihasználta és becsapta őt az a férfi, aki mindeközben annyi örömmel ajándékozta meg? Akárhogy latolgatta a dolgot, mindig arra jutott, hogy csakis erről lehet szó.

Besietett a hálószobába, és válogatás nélkül elkezdte bedobálni a holmiját a bőröndbe. El akart innen tűnni, mielőtt Leonyid hazaér. De néhány perc múlva meggondolta magát: mégiscsak jobb lesz, ha előbb beszél a férfival, és tisztázzák a helyzetet. Majd utána hazamegy Angliába, és soha többé nem találkozik Leonyiddal, még az emlékét is kitörli az agyából.

Legbelül persze tudta, hogy erre az utóbbira nem lesz képes. Mindenesetre a folytatta a csomagolást, s mikor végzett vele, kivitte a bőröndöt az előszobába. Aztán lerogyott a nappaliban a kanapéra, és megpróbált legalább valamicske rendet rakni gondolatai zűrzavarában. De nem sikerült. Elgyötörten felállt, és újra elkezdett fel-alá járkálni.

Így talált rá a hazatérő Leonyid.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte az ajtóban megállva, s a bőrönd felé mutatott.

– Elutazom. Már csak azért vagyok itt, hogy ezt bejelentsem.

– De hát miért?

– Még te kérdezed?! Akszinya miatt!

A férfi nagy levegőt vett.

– Semmit se tudsz Akszinyáról – felelte fakó hangon.

– De igen: azt, hogy szereted! Azok után, amit ma láttam, mindent tudok, amit kell. Utánad mentem, és egy fa mögül figyeltelek benneteket. Rá volt írva az arcodra!

– Azt állítod, hogy tudsz olvasni az arcomból?

– Könyörögtél neki, ő meg elutasított. Márpedig te vagy az utolsó ember a földön, aki képes lenne így rimánkodni, hacsak nem valami olyasmi hajt, ami még nálad is erősebb.

Világos, hogy egyedül attól a nőtől kaphatod meg azt, amit mindenáron meg akarsz szerezni. Tagadod?

Leonyid elsápadt.

– Nem, nem tagadom. De nem úgy van, ahogy gondolod. – Szemében keserűség villant. – Te csak hiszed, hogy mindent értesz, és jogod van elítélni.

– Mindkettőnknek jobb, ha most elmegyek.

– Nem fogsz, mert nem hagyom.

– Nem akadályozhatsz meg benne.

– Tényleg nem? – Leonyid a bejárati ajtóhoz ment, és kulcsra zárta.

– Nem tarthatsz fogva – tiltakozott Perdita, miközben pontosan tudta, hogy a férfi igenis megteheti. Mindenáron keresztül fogja vinni az akaratát.

– Addig maradsz itt, amíg végig nem hallgattál. És ha még azok után is el akarsz menni, hogy megismerted az igazságot, nem tartalak vissza – jelentette ki rezignáltan Leonyid. – Azt hittem, te más vagy, mint a többi nő. Nagyvonalúbb, megértőbb; olyan, aki kész segíteni egy férfinak, akinek szüksége van rá. De lehet, hogy tévedtem. És ha valóban így van, örökre elválnak útjaink.

A hangjából kihallatszó szomorúság szíven ütötte Perdität. Kezdett elpárologni a haragja.

– Rendben van, meghallgatlak, de nem tudom, hogy utána… Egyszerűen nem érzem már úgy, hogy összetartozunk. Ne felejtsd el, hogy láttalak benneteket, és ordított rólad, hogy szereted azt a nőt.

– Nem – rázta meg a fejét energikusan Leonyid.

– Nem szereted?

– Soha nem is szerettem, pedig talán jobb lett volna… De nem akartam; és a marha fejemmel még örültem is neki, hogy józan maradtam.

– Nem akartad szeretni?

– Így van. Mióta csak kinőttem a gyerekkorból, a szerelmet mindig valami veszélyes dolognak tartottam. Meg voltam róla győződve, hogy egy komoly férfi nem keveredhet ilyesmibe, mert úgyis csak árulás lehet a vége.

– Nem feltétlenül – ellenkezett a lány.

– Jó, persze, vannak szerencsések, de a többség számára ez evidencia. És ők a kapcsolataikban inkább kezdettől fogva megtartják azt a bizonyos három lépés távolságot.

– De ha valaki tartja a távolságot, akkor nem lesz nagyobb az esélye, hogy…

– Hogy hátat fordítanak neki? – fejezte be a kérdést a férfi. – Dehogynem. Mit gondolsz, mért élek én még mindig egyedül?

Leonyid az ablakhoz ment, és kibámult rajta. Perdita nehéz szívvel figyelte. Valamely okból

az volt az érzése, fojtogatja a férfit a kinti sötétség: olyan erővel nehezedik rá, hogy hiábavaló itt minden vigasztalási kísérlet.

Az a Leonyid, akit ő ismert, nyitott, nagylelkű és érzelemgazdag volt, s jóllehet most úgy tetszett, már nem is létezik, Perdita tudta, hogy ott rejtőzik a felszín alatt, harcol a létéért, és segítségre vár. Odalépett hát a férfi mögé, karját a derekára fonta, és a hátának támasztotta a homlokát.

– Nem a te hibád, ami történt. Mindnyájan ki vagyunk szolgáltatva a váratlan eseményeknek, amik minden előjel nélkül zúdulnak ránk. Csak te ezt nem akarod megemészteni, mert mindig olyan erős vagy.

Leonyid elgondolkozva ráncolta a homlokát, aztán megfordult.

– Nem ilyennek kell lennie egy férfinak?

– Nem. A túl sok erő is lehet gyengeség.

– És szerinted nálam erről van szó?

– Mielőtt megismerkedtünk volna, valaki óvott tőled. Azt mondta, nagyon vigyázzak veled.

– De te nem voltál elég okos, hogy megfogadd a tanácsát – húzta ironikus mosolyra a száját Leonyid.

– Sokféle nehézséget legyőztem én már.

– Vajon miért hangzik ez nekem annyira hihetően?

– Mert már kezded megérteni, milyen vagyok, én pedig lassan átlátok rajtad. Mivelhogy erős vagy, azt hiszed, hogy mindent uralni tudsz. Ezért aztán magadat hibáztatod, ha valami nem úgy alakul, ahogy kéne. Pedig nem vagy felelős mindenért.

– Ő mégis azt mondta – felelte halkan a férfi, s mintha gondolatban valahol messze járt volna.

– Kiről beszélsz? Amosról?

– Nem. Dmitrij Csarevről, akit tízéves koromig az apámnak hittem. Szeret tem, és ő is szeretett engem.

– Láttam rólatok képeket.

– Anyám nem akarta megtartani őket, Dmitrij miatt. Én beszéltem rá, hogy ne dobja ki őket. Egyszer láttam, hogy az egyikről le akarta vágni Dmitrijt. Könyörögtem, hogy ne tegye. Szerintem a mai napig nem tudja, mennyit jelentett nekem az az ember. Dmitrij mindig azt mondogatta, hogy nincs még egy férfi a világon, aki olyan büszke lenne a fiára, mint ő. De amikor Amos visszatért Oroszországba, és kiderült az igazság, egyszeriben meggyűlölt minket.

– Rád is haragudott? – kérdezte értetlenkedve Perdita. – De hát miért?

– Mert nagyon szeretett. S mikor meghallotta, hogy nem vagyok a vér szerinti fia, teljesen

megőrült. Kértem, hogy mondja meg, mit követtem el, de ő csak azt ordította, hogy nyomorult fattyú vagyok, és szégyent hozok a nevére. Megpróbáltam átölelni, de ellökött magától.

– Hogy büntethetett egy gyereket, aki semmiről se tehetett?! Ez aljasság!

– Két évvel ezelőtt halt meg, de akkor már jó ideje nem láttam. Kidobott bennünket a házából, és kitörölt az életéből. Több levelet is írtam neki, és mindvégig reménykedtem, hogy majd válaszol.

– És nem válaszolt?

– De igen, egyszer. Egy borítékban visszaküldte az utolsó levelemet, összetépve. És mellé csak annyit írt egy cédulára, hogy „Nem vagy a fiam”.

– Nyomorult gazember – mormolta Perdita. – És aztán mi lett?

– Amos pénzt adott anyámnak, s úgy gondolta, ezzel mindent el is intézett. Anyám próbálta megértetni velem, hogy Amos az igazi apám, még akkor is, ha messze él tőlünk. De engem ez nem érdekelt, nekem csak Dmitrij kellett. Ő viszont hallani se akart többé rólam.

– De hát azt mondtad, szeretett!

– Csak amíg úgy tudta, hogy a fia vagyok. Mihelyt kiderült, hogy nem így van, megszűntem létezni a számára.

– És akkor döntötted el, hogy jobb, ha az ember semmit sem érez…

– Igen, akkor jutott először eszembe – erősítette meg Leonyid.

– És mi van Akszinyával? Őt tényleg nem szeretted?

– Erősen vonzódtam hozzá. Egy darabig együtt voltunk, de úgy éreztem, valami mégis hiányzik. Mintha egy belső hang folyton azt súgta volna, hogy az igazi kapcsolatban ennél többnek kell lennie. Aztán egyik este kiborult a bili, mert Akszinya mindenáron ki akart kényszeríteni belőlem egy vallomást, ami nem lett volna igaz. Mi tagadás, elég rondán viselkedtem. Veszekedtünk, és a végén haragban váltunk el. Másnap felhívtam, hogy bocsánatot kérjek, de nem vette föl a telefont. Erre elmentem a lakására, de ott se találtam. Mintha a föld nyelte volna el. Aztán pár héttel később véletlenül összefutottunk. Kiderült, hogy terhes, és az esküvőjére készül.

– Terhes volt? Ezek szerint a te…

– Igen, az én gyerekemet várta.

– És erről nem szólt neked előbb?

– Nem. És amikor megkérdeztem, miért nem, azt mondta: ha tudtam volna a dologról, biztosan megkérem a kezét, ő viszont szerelemből akar férjhez menni, nem pedig egy gyerek miatt. Miután rájött, hogy az érzéseim nem elég erősek a házassághoz, jobbnak látta, ha szakít velem. És időközben talált valakit, aki tényleg szereti. Leírhatatlan érzés volt, hogy apa

leszek. Kértem, hogy inkább hozzám jöjjön feleségül, mert nincs joga elválasztani a gyerekemtől, de ő erre kiabálni kezdett, hogy nem akar a második helyre szorulni a nem létező szívemben.

Leonyid elhallgatott, s csak némi szünet után folytatta:

– Elmentem az esküvőjükre. Végignéztem a szertartást, abban a tudatban, hogy elveszítek valamit, ami új értelmet adhatott volna az életemnek. De nem vehettem rossz néven Akszinyától, amit tett, végtére is csalódást okoztam neki.

– Miért gondolod már megint, hogy ez a te bűnöd?

– Mert tényleg az enyém. Vagy nem?

– Részben talán igen… bár bűnnek nem nevezném. Ráadásul jóval nagyobb árat fizetsz érte, mint a legtöbb ember.

– Nyilván azért, mert én nagyobbat is hibáztam.

– Ezt most azonnal verd ki a fejedből! – szólt rá erélyesen Perdita, aztán föltette a kérdést: – Most láttad először Akszinyát az esküvő óta?

Leonyid megrázta a fejét.

– Fjodort, a férjét már régebbről ismertem valamennyire, mert hozzásegítettem néhány üzlethez. Szóval mindig találtam valami ürügyet, hogy néha meglátogassam őket.

– Fjodor tudja, hogy te vagy a gyerek apja?

– Nem. – Leonyid nagyot sóhajtott. – Kénytelen vagyok végignézni, hogy egy másik férfi neveli föl Oleget. Emlékszem, egyszer egy parkban találkoztam Akszinyával meg a gyerekkel. Jól elbeszélgettünk, Oleggel vicceket meséltünk egymásnak. Aztán hirtelen felbukkant Fjodor, mire a gyerek felkiáltott, hogy „Papa!”, és odarohant hozzá. Úgy ölelték meg egymást, ahogy csak egy apa meg a fia szokta.

– Pokoli érzés lehetett.

– Az volt. És Akszinya most azt akarja, hogy ne menjek többet hozzájuk. Szerinte Oleg kezd hasonlítani rám, és Fjodor előbb-utóbb kételkedni fog, hogy ő a vér szerinti apa. És ez valószínűleg tényleg így lesz. Ha megtudja az igazat, lehet, hogy ugyanúgy eltaszítja Oleget, ahogy Dmitrij eltaszított engem. Márpedig ezt nem tehetem meg a fiammal. Kértem Akszinyát, hadd találkozzak még egyszer a gyerekkel, hogy legalább elbúcsúzzak tőle, de ő mereven elzárkózik.

Perdita szorosan átölelte a férfit.

– Ugye nem fogsz most elutazni? – kérdezte Leonyid.

– Nem, csak… azt hittem, szeretnéd.

– Azt hitted, meg akarok válni tőled? Egy percig se szabad erre gondolnod.

– Hát, ha te mondod…

– De ugye elhiszed nekem, amit mondtam? – kérdezte Leonyid.

– Elhiszem, hogy most jó nagy káosz van benned.

Perdita végiggondolta, mi mindenen ment keresztül a férfi, hányszor kellett csalódnia érzelmileg. Az az ember, akit az apjának vélt, kíméletlenül hátat fordított neki, a vér szerinti apja csak a távolból figyelte, most pedig a fiát, Oleget is elveszíti. Vagyis az élet arra tanította, hogy kockázatos megszeretnie valakit, mert annak óhatatlanul az a vége, hogy becsapják és elárulják. Ezért hihette azt, hogy őtőle is ezt fogja tapasztalni.

– Itt maradok, akár akarod, akár nem – jelentette ki Perdita.

– Tisztában vagy vele, mit mondtál most?

– Persze. Hozzád tartozom, és ha megengeded, ide is költözöm. Ha viszont nem, akkor addig fogok a házad előtt sátorozni, amíg a szavadat nem adod, hogy soha többé nem akarsz megszabadulni tőlem.

– Ez komoly?

– Igen. A tiéd vagyok.

– Az enyém… – ízlelgette a szót Leonyid. – Fogalmad sincs, milyen sokat jelent ez nekem.

– De van fogalmam róla, mert tudom, mennyiszer csalódtál. De azok az idők elmúltak: a tiéd vagyok, te pedig az enyém.

– Ez azt jelenti, hogy… feleségül jönnél hozzám?

– Ha szeretnéd… – felelte Perdita.

– Én azt szeretném, ha velem töltenél minden napot és minden éjszakát, míg a halál el nem választ bennünket.

– Úgy lesz. Megígérem.

Leonyid két tenyere közé fogta a lány arcát.

– Tudod, hogy te vagy az egyetlen ember a földkerekségen, akitől tényleg komolyan veszek egy ilyen ígéretet? – kérdezte. Perdita némán bólintott. – Ameddig velem vagy, semmi bajom a világgal. Csak el ne veszítselek…

– Nem fogsz. Soha nem fogsz elveszíteni.

– Te se engem. Örökre tiéd a szívem. Kérlek, légy a feleségem, minél előbb. Azt szeretném, ha összekötnénk az életünket, amilyen gyorsan csak lehet.

– Ez úgy hangzik, mintha mégsem bíznál bennem – jegyezte meg Perdita.

– Benned megbízom, de a sors még lehet olyan kegyetlen, hogy megpróbál elszakítani tőlem.

– Majd együtt megakadályozzuk.

Leonyid megcsókolta a lányt.

– A világ legboldogabb emberévé tettél – mondta, és arca ragyogott. – És biztos vagyok

benne, hogy anyámmal is madarat lehet majd fogatni, ha megtudja.

– Miért nem megyünk el hozzá már holnap?

– Nagyszerű ötlet! De előbb kettesben ünnepelünk…

11. FEJEZET

Másnap délután Veruska már az ajtóban állt, amikor a fiatalok megérkeztek. Leonyid még reggel felhívta, és bejelentette, hogy meglátogatják, de ennél többet nem árult el.

Az asszony boldogan tárta ki a karját.

– Mondd, hogy együtt maradtok!

– Miből gondolod? – kérdezte Leonyid, és megölelte.

– Mindig is éreztem! – Veruska a keblére vonta Perdität. – Édes kislányom!

Perdita örült ennek a fogadtatásnak; olyan volt ez neki, mintha végre otthonra talált volna náluk.

Nem sokkal ezután pezsgővel koccintottak a boldog jövőre.

– Emlékszel még, fiam? Néhány hónapja azt mondtam neked, készülj fel, hogy egyszer csak betoppan az életedbe a nő, aki egyetlen igazi társad lehet. Olyan boldog vagyok, hogy megfogadtad a tanácsomat!

Csak csipegetett a vacsorára feltálalt pompás ételekből, minden figyelmét lekötötte a szemben ülő Perdita. Evés után kiment a konyhába; Leonyid követte.

– A lehető leghamarabb feleségül kell venned ezt a lányt – intette a fiát. – Szerintem nagyon kapós lehet.

– Igen, hiszen olyan szép és okos.

– Ráadásul híres! Az mindenkit vonzóbbá tesz!

– Híres? – nézett rá meghökkenve Leonyid. – Ja, megvan: biztos arra a könyvre gondolsz, amit azzal a színésznővel írnak. Hát igen, ismer egy-két híres embert.

– Találtam róla valamit az interneten. Mióta használom a számítógépet, figyelni szoktam a külföldi újságok honlapját, hátha látok valamilyen hírt az édesapádról.

Ez nem volt újdonság Leonyid számára. Noha Veruska csak oroszul és angolul tudott, minden létező nyelvű újság weboldalán rákeresett az Amos Falcon névre.

– Akartam is mutatni azt a cikket – folytatta az asszony. – Le kéne fordítanod, mert franciául van.

– Hadd nézzem.

Bementek a dolgozószobába, Veruska bekapcsolta a számítógépet.

– Teljesen véletlenül találtam. Böngésztem az egyik újságot, és megakadt a szemem egy fotón.

Behívta az oldalt, s már meg is jelent a képernyőn az a bizonyos kép. Valóban Perdität ábrázolta, de kicsit régebbi lehetett, mert mintha fiatalabb lett volna rajta a lány. Leonyidnak

megfeszült a teste, amint felismerte a férfit, aki Perdita előtt ült, vállán a lány kezével. A paparazzo volt az, akit Párizsban kidobott a szállodából.

Hitetlenkedve futotta át a kép alatti cikket, benne az árulkodó mondattal: „A sikeres páros, Frank Binley és Perdita Davis gyakran jelentkezett botrányos sztorikkal, mígnem útjaik elváltak.”

– Mit írnak róla? – türelmetlenkedett a mama.

– Nem sokat – felelte kitérően a férfi, mivel Perdita épp ekkor lépett be a szobába.

Veruska odafordult felé.

– Most mutatok rólad egy cikket Leonyidnak. Gyere, nézd.

A lány hátán végigfutott a hideg. Bekövetkezett, amitől annyira rettegett! Leonyid bizonyára felismerte Franket, s a többit már összerakta magában. Te kintetét a férfira emelte, és újra megborzongott. Pedig nem is haragot látott a szemében, csak valami rettenetes, mély ürességet.

– Szeretném pontosan tudni, mit írnak – nyűgösködött Veruska.

– Elmondom, mama, de nem ma. Késő re jár, majd holnap beszélünk róla.

– Hát jól van, mindegy. – Veruska elfojtott egy ásítást. – Tényleg elég fáradt vagyok.

– Pihenned kell, holnap rengeteg időnk lesz még. Nézd csak, már jön is Nyina!

Bekísérte anyját a szobába, jó éjszakát kívánt neki, aztán visszament Per ditához. Egy darabig némán bámulták egymást.

– Ez a disznó a barátod? – szólalt meg végül a férfi.

– Nem, nem az. Csak együtt dolgoztunk néhány éve.

– Bulvárlapoknak? Szóval ilyen az, amikor a zsák megtalálja a foltját…

– Ez régen volt, már vége.

– Mind a ketten ott voltatok Párizsban.

– Véletlenül – mentegetőzött Perdita. – Nem tudtam, hogy ő is odajön. Több mint két éve nem láttam.

– De régebben voltak közös dolgaitok. Titokban hírességek körül szaglásztál; másnak adtad ki magad, mint aki vagy. A La Couronne-ban is azért jártál, mert szaftos kis sztorira vadásztál. Fogadni mernék, hogy szándékosan estél le a lépcsőn. Azt hitted, én vagyok Travis, és így akartál a közelébe férkőzni. Igazam van?

– Kérlek, hallgass meg…

– Igazam van? – vágott közbe emelt hangon a férfi.

– Igen, de hadd magyarázzam meg…

– Nem érdekel a magyarázkodásod. Bolondot csináltál belőlem. Szépen besétáltam a csapdába, mi? Sőt, még meg is könnyítettem a dolgodat: önként és dalolva bemutattalak a

családomnak! Gondolom, pompásan szórakoztál.

– Nem szórakoztam! – csattant fel Perdita. – Elhallgatnál végre, hogy elmondhassam, mi történt valójában?

Leonyid hátralépett, összefonta karját a mellkasa előtt, és gúnyosan ránézett.

– Oké, halljuk a mesét!

– Igen: úgy kezdődött, ahogy mondtad. De hamar rájöttem, hogy én ezt most nem bírom végigcsinálni, mert… mert érzelmileg érintve vagyok. Ne tegyél úgy, mintha nem értenéd, hogy ez mit jelent! Szóval lemondtam róla, hogy megírom ezt a sztorit… miattad.

– Na persze! Ne nézz már teljesen hülyének, vagy tán annak látszom? Mondjuk az tény, hogy hamar lépre mentem. Még az apám levelét is veled fogalmaztattam meg. Pikáns kis ráadás!

– Nem igaz! – háborgott Perdita. – Azt csakis érted tettem, azért, mert segíteni akartam. Soha senkinek nem beszéltem róla.

– Meg kell hagyni, remek színész vagy. Hány fickót vettél már palira a szép szemeddel meg a nagy együttérzéseddel? Vagy a búgó hangoddal meg a kifejező arcjátékoddal? Minden elismerésem, nagyon meggyőző volt: látszik, hogy jól be van gyakorolva!

– Hagyd abba! Nem így történt! Soha egyetlen sort sem írtam rólad sehol. Igaz, tényleg a bulvársajtónak dolgoztam, és igen, megszegtem néhány szabályt, hogy a közelébe jussak bizonyos embereknek. De mikor megismertelek, otthagytam a bulvárt. Azóta csak Lily Folles könyvével foglalkozom, és a jövőben is ilyen megbízásokból akarok élni.

– Lehet, hogy megváltoztál, de az biztos, hogy a találkozásunkat előre kitervelted. Hányingert kapok, ha csak rágondolok, milyen jól megjátszottad a kedves és előzékeny nőt, miközben végig átvertél.

– Elég pocsékul is éreztem magam miatta – ismerte be a lány elcsöndesedve. – Végül rájöttem, hogy ideje változtatnom. El akartam mondani, de mindig elszalasztottam a megfelelő pillanatot. Amúgy ha nem hiszel nekem, nyugodtan utánanézhetsz: hónapok óta egy árva cikkem se jelent meg a bulvárlapokban.

– Na de ki tudja, mit forralsz? Épp elég információt összeszedtél a családomról, hogy egy rakás pénzt keress vele.

– Nem fogom felhasználni azokat az információkat. Megbízhatsz bennem.

– Eddig azt tettem, de hát mindig tanul valamit az ember… Bíztam benned, szerettelek, és azt hittem, te leszel majd az, aki… Áhh, mindegy – legyintett keserűen. – Elragadott a képzelet. – Azzal sarkon fordult, és magára hagyta a kétségbeesett lányt.

Perdita egész idő alatt tisztában volt vele, hogy bajban lesz, ha kiderül az igazság, de újabban már reménykedett, hogy megúszhatja a legrosszabbat. Úgyis azt tervezte, hogy egy

szép napon majd mindent bevall a férfinak.

Nem szabad elveszítenem a fejem, győzködte magát. Erős ez a szerelem, mindent kibír.

Tett egy nagy sétát a kertben, aztán a szobájába vonult, lefeküdt az ágyra, és várta, hogy a férfi bejöjjön hozzá. Odakint már egészen besötétedett, amikor végre nyílt az ajtó, és megjelent Leonyid.

– Ne gyújtsd fel a villanyt – kérte a lányt. Perdita hiába nyújtotta ki felé a karját, nem ment közelebb. – Holnap reggel kiviszlek a reptérre. Anyámnak majd azt mondjuk, sürgősen haza kell utaznod családi okokból.

– Nem beszélhetnénk meg ezt még egyszer?

– Úgyse jutnánk semmire. El kell válnunk egy időre, hogy mindent alaposan átgondoljunk, és megfontolt döntést hozzunk.

– Én már most megmondhatom, hogyan döntöttem – jelentette ki a lány csöndesen, mégis szenvedéllyel. – Szeretlek, ebben semmi sem változott. Még mindig ugyanaz az ember vagyok.

– De ki az az ember? Azt hittem, ismerjük és szeretjük egymást. Hogy te más vagy, mint a többi nő, nagylelkűbb, hűségesebb, és ezért megbízhatok benned. Azt reméltem, mindig mellettem leszel.

– Ha így érzed…

– De létezik-e egyáltalán az az ember? Lehet-e egy nő ennyire tökéletes?

– Senki sem tökéletes. Ilyet én nem is állítottam magamról.

– Én se vagyok az – mondta komoran a férfi. – Talán jobb is, ha óvakodsz tőlem. Igen, nem kéne ekkora fontosságot tulajdonítanom ennek a dolognak. Egyszerűen azt kéne mondanom: ez már a múlt, borítsunk rá fátylat; egyedül az a fontos, hogy szeretjük egymást. De sajnos nekem ez nem megy, képtelen vagyok kibújni a bőrömből. Minden tapasztalatom arra tanít, hogy a szerelem *mindig* árulással végződik. Valószínűleg nem is vagyok alkalmas hosszú távú kapcsolatra.

– Te el tudod azt képzelni, hogy én eláruljalak?

– Én ott is árulást látok, ahol mások nem. Anyám nemrég mondott valamit, ami sehogy se megy ki a fejemből. Szerinte ha rájönnék, hogy beleszerettem egy nőbe, mérföldekre futnék tőle. És igaza van: ezen a téren gyáva vagyok. A legjobb, amit tehetsz, hogy hátat fordítasz nekem.

– Nem! – tiltakozott hevesen Perdita. – A legjobb, amit tehetek, hogy kézen foglak, és megmutatom neked a közös utunkat.

– Jaj, dehogy! – nyögött fel Leonyid. – Ne is vigyél kísértésbe, ez csak illúzió! Ne szeress, ne bízz bennem, úgyis csak tönkretenném az életedet.

– Mert a mai nap után már nem tudsz bízni bennem?

– Nem. Azért, mert *magamban* nem tudok bízni.

Perdita felkelt, és odalépett hozzá. Milyen nagy és erős, mégis mennyire sebezhető, gondolta.

– A tiéd vagyok, és soha nem hagylak el. Még ha fel is kell ülnöm holnap a repülőre, itt maradok veled. A szívedben és a fejedben. Bármennyire igyekszel, nem fogsz megszabadulni tőlem. – Azzal megcsókolta Leonyidot, aki tétován viszonozta ugyan a csókját, de érződött, hogy még mindig közéjük áll valami. – Gyere! – húzta az ágy felé Perdita, ám a férfi lecövekelt.

– Nem. Elég, ha csak jó éjszakát kívánsz – mondta, aztán megfordult, és kisétált az ajtón.

Másnap reggel indulás előtt Leonyid anyja szavát vette a lánynak, hogy hamarosan visszatér.

– Aztán rendesen megünnepeljük ám az eljegyzéseteket. Talán még Amos is el tud jönni. Istenem, de boldog vagyok!

– Én is – felelte Perdita mosolyt erőltetve az arcára.

A reptérre menet egész úton alig szóltak egymáshoz Leonyiddal. S miután Perdita becsekkolt, elérkezett a búcsú ideje.

– Bocsáss meg – mondta halkan a férfi. – Nem tudom megmagyarázni, de egyszerűen képtelen vagyok… Ne haragudj rám ezért. Kérlek.

– És te meg tudsz nekem bocsátani?

– Ezt most ne kérdezd. Nem akarok szemrehányást tenni, de akkor is… Jaj, bárcsak megértenél!

– Majd beszélünk róla, ha újra találkozunk.

Ha egyáltalán találkozunk még, tette hozzá magában Perdita. Elindult, aztán néhány lépés után hátrafordult. Leonyid még mindig ott állt, mereven rászegezve a tekintetét, s még akkor sem reagált, amikor a lány mosolyogva csókot dobott felé. Perdita ment tovább, de mielőtt a férfi végképp szem elől veszíthette volna, újra hátranézett. Leonyid most se mozdult, csak állt csügged ten, lehorgasztott fejjel.

Perdita elszántan megszaporázta lépteit, s közben érezte, hogy a szemét ellepik a könnyek.

Odahaza aztán volt elég ideje eltöprengeni a történteken. Különös, hogy egy olyan rámenős és sikeres üzletember, mint Leonyid, fél az érzelmektől. Bár az előzmények ismeretében érthető. A férfi, akit az apjának vélt, kegyetlenül eltaszította, az igazi apja nem törődött vele,

az anyja pedig, noha őszintén szerette, idővel olyan lett, mint egy gyámoltalan kisgyermek: mindent elfogadott, amit kapott, de adni alig tudott valamit.

Saját bevallása szerint Leonyid kerülte az érzelmeket. Elhitte, hogy őt sen ki sem képes sokáig szeretni, s mintegy védekezésképp az lett a jelszava: fuss el, mielőtt küldenének!

Ám azon a napon, amikor ők ketten találkoztak, a férfi életében mintha minden megváltozott volna. A szerelem már nem tűnt lehetetlenségnek, és Leonyidban felébredt a remény. Miután azonban engedtek kölcsönös vonzalomnak, és kitárták egymásnak a szívüket, a férfiban a kétely első rezdülésére felelevenedtek a rossz emlékek, és visszavonulásra késztették.

Perdität különösen mélyen érintette, hogy Leonyid nagyvonalúan magára vette a felelősséget, és óvta őt a kapcsolattól. Tény, hogy nem lehet könnyű együtt élni egy ilyen emberrel, mindamellett Perdita szívesen vállalta volna a kockázatot.

Bárcsak beszélhetnének egymással ezekről!

Vadul dobogó szível ütötte be mobiljába a férfi számát – de Leonyid telefon ja ki volt kapcsolva. Talán azért, hogy ő ne tudja elérni? Nem, ilyet nem tenne, még akkor sem, ha meg lenne róla győződve, hogy nincs közös jövőjük.

Lehet, hogy még mindig az anyjánál van, gondolta Perdita, és máris tárcsázta a rosztovi vonalas telefon számát. Néhány másodperc múlva jelentkezett is a házvezetőnő.

– Halló, Nyina! Leonyid ott van?

– Igen, itt.

– Megkérné, hogy jöjjön a telefonhoz? Feltétlenül beszélnem kell vele.

– Sajnálom, de azt mondta, semmiképp se zavarjam.

– Miért? Történt valami?

– Nagyon maga alatt van az édesanyja miatt.

– Veruska beteg?

– Haldoklik. Volt egy szívrohama, és Leonyid be akarta vinni a kórházba, de ő nem engedte. Leonyid attól félt, az izgalom csak még jobban megárt neki, ezért fogadott két ápolónőt, akik itthon gondoskodnak róla. De mindenki fel van készülve a legrosszabbra…

– Jaj, Nyina, ez rettenetes!

– Ráadásul folyton Amost emlegeti. Szeretné, ha eljönne, de az a makacs vénember még erre se hajlandó. Leonyid már többször felhívta, akár személye sen is elmenne érte Monte-Carlóba, de nem meri itthagyni Veruskát, nehogy a távollétében haljon meg. Most is ott ül mellette.

Perdita belátta, hogy nem rángathatja el onnan a férfit, s úgysem tudná csillapítani a fájdalmát.

– Mondja meg neki, hogy telefonáltam, és gondolatban vele vagyok.

– Megmondom.

– És azt is, hogy nincs egyedül.

A lelkére kötötte, hogy értesítse, ha bármi történne, aztán elköszönt.

A gondolataiba merült. Dehogyis nincs egyedül Leonyid – s ami még fájdalmasabb: ő maga választotta a magányt. Most talán elveszíti az egyetlen embert, akit feltétel nélkül szeretni mert. És ezt a csapást is egyedül kell feldolgoznia, mivel azt hiszi, biztonságosabb így, mint ha megbízna valakiben. Idővel olyan lesz, mint egy robot vagy egy élőhalott.

A következő napokban Perdität annyira lefoglalta a munkája és a Leonyid miatti aggodalom, hogy magával nem is törődött. Amikor aztán rájött, hogy terhes, öröme nem ismert határt, mert biztos volt benne, hogy most már minden jóra fordul. Ha elmondja a nagy hírt Leonyidnak, a problémáik mintegy varázsütésre semmivé foszlanak, és onnantól csak a közös gyermek lesz fontos.

Ám ekkor szörnyű felismerés hasított belé. Veruska alighanem ugyanezt hitte, amikor teherbe esett; valószínűleg nem gondolta, hogy Amos cserben fogja hagyni. Vajon Leonyid is ezt tenné ővele? Könnyen megtörténhet, elvég re mégiscsak az apja fia.

Nem, ő egészen más, mint Amos, győzködte magát Perdita. Eszébe jutott a férfi szeretetre méltó mosolya és az, hogy a szavaiból ítélve vágyik már saját családra. Most megkaphatná… Másfelől viszont hajlamos éppolyan kemény és kérlelhetetlen lenni, mint az apja, ahogy azzal a két korábbi üzletfelével nemrég Moszkvában.

Volt itt továbbá még egy lényeges kérdés, amely felvetődött a lányban. Mi van, ha Akszinyához hasonlóan ő is úgy érzi majd, hogy Leonyid csak a gyerek miatt akar vele lenni? Megelégedne ennyivel? Igen, ha muszáj, adta meg magának máris a választ; mert Leonyid boldogsága fontosabb neki a sajátjánál.

De jó volna, ha legalább telefonálna végre!

Mivel a férfi nem jelentkezett, Perdita elhatározta, hogy elrepül hozzá. Csak nem fogja becsapni az ajtót az orra előtt! Nem akart addig várni, míg elhagyja a bátorsága, ezért gyorsan helyet foglalt az interneten a másnapi gépre.

Reggel túl korán ért ki a repülőtérre, vett hát egy újságot, amelynek a címoldalán Amos fotója virított, aztán beült az egyik zsúfolt kávézóba. Alighogy elkezdte olvasni a képhez tartozó cikket, valaki odalépett az asztalához, és megkérdezte, leülhet-e. Perdita levette holmiját a szomszédos székről, mire az ötvenes férfi nagy szusszanással lehuppant rá, majd sötét pillantást vetett a lány kezében tartott újságra.

– A fene esne ezekbe a nyomorult Falconokba! – morogta.

– Mi baja velük?

– Az öreg Falcon még egyetlen napot se töltött tisztességes munkával.

– Pedig én azt hittem, csak rengeteg munkával lehet felépíteni egy ekkora birodalmat.

– Nem is azt mondtam, hogy nem dolgozott, hanem azt, hogy nem *tisztességes*. Tudja, miért lakik Monte-Carlóban? Mert sose fizetett rendesen adót. Egy csomó másik országban már nemkívánatos személy. Lenne mit mesélnem!

Legalább fél óra hosszat beszélt még, és Perdita hamar megállapította, hogy valóban járatos ezekben az ügyekben. A bankszférában dolgozott, s bár nyilván nem vezető beosztásban, mégis rengeteg olyasmit tudott, ami veszélyes lehet egy adócsalónak.

Perdita látszólag unottan hallgatta, de titokban jegyzetelt. Nem akarta kimutatni, mennyire érdekli a dolog, mert attól tartott, akkor a férfi hirtelen megnémul. Márpedig úgy vélte, egyszer még hasznát veheti ezeknek az információknak.

– Szerintem téved – szólalt meg végül. – Lehetetlen, hogy Amos Falcon ezt mind büntetlenül megúszta eddig.

– Azért úszta meg, mert mesterien ért hozzá, hogyan kell eltüntetni a nyomokat. Persze más lenne a helyzet, ha a hatóságok tudnák azt, amit most elmondtam – felelte a férfi, majd bocsánatkérően hozzátette: – Elnézést, amiért annyit fecsegtem, biztos halálra untatom.

– Ó, nem, nem… De most már tényleg mennem kell, különben lekésem a gépemet – mosolyodott el kedvesen Perdita, azzal felkapta a holmiját, és otthagyta az idegent.

Keresett egy kényelmes kis zugot a kávézótól valamivel távolabb, elővette a laptopját, és máris munkához látott. Kimentette a jegyzeteit egy dokumentum ba, aztán keresgélni kezdett mindenféle adatbankokban.

Végül elégedetten összecsukta a gépet, s odasétált az egyik pulthoz.

– Van egy jegyem Rosztovba, de inkább Monte-Carlóba mennék.

12. FEJEZET

Amos végigfuttatta tekintetét a kaszinó fényűző berendezésén. Szeretett ide járni, hogy kipróbálja szerencséjét a játékasztalok mellett, és a sors gyakran kegyes volt hozzá. Ráadásul élvezhette a szebbnél szebb fiatal nők társaságát, anélkül hogy kínos kérdésekre kellett volna válaszolnia. Janine jó feleség volt, s rendelkezett azzal a becsülendő erénnyel, hogy nem rótta meg férjét a kaszinóbeli estékért.

A férfi hirtelen megmerevedett, amikor a közvetlen közelben észrevett egy ismerőst, akire egyáltalán nem számított. Perdita máris odafordult hozzá, és megnyerően rámosolygott.

– Üdvözlöm, Miss Hanson!

– Jó estét, uram! – búgta mézédes hangon a nő.

Perditának az volt a terve, hogy legelőször is elaltatja az öreg gyanúját; s a következő percekben olyan meggyőzően alakította a buta libát, hogy még a dörzsölt Amost is meg tudta téveszteni. A férfi meghívta egy pohár pezsgőre, aztán leültek két félreeső fotelba, és koccintottak.

– Pont erre volt most szükségem! – sóhajtott föl a lány.

– Meglep, hogy itt találkozunk.

Perdita kacéran hunyorgott.

– Szerintem van még pár dolog, amivel meg tudnám lepni.

Ez a nő flörtöl velem, állapította meg magában elégedetten Amos. Arra gondolt, szükség esetén ezt a tényt akár fel is használhatja, hogy leválassza Leonyidról ezt a kis nőcskét. Bár arra talán nem is lesz szükség, hallotta ugyanis, hogy összevesztek.

– Valami konkrét céllal jött ide? – kérdezte.

– Ó, nagyon is.

Amos sokatmondón heherészett.

– Kezdem sajnálni a következő áldozatát.

– Sajnálhatja is! Mire végzek vele, köpni-nyelni nem tud majd.

Az öreg nagyot nevetett.

– Na és ki az a szerencsétlen balfácán?

– Maga! – villantotta rá a tekintetét Perdita.

A sötétség leple alatt Perdita a hátsó ajtóhoz lopózott, és bekopogott. Egye dül Nyina tudott az érkezéséről, mindjárt be is engedte.

– Annyira féltettem magát!

– Minden jól ment – nyugtatta meg a lány. – Ahogy megbeszéltük. A kanyarnál kiszálltam a kocsiból, az úton pedig senki se járt.

A derék házvezetőnő hálásan megölelte.

– Köszönöm, amit eddig is tett értünk. Remélem, sikerül a terve.

– Amos már itt van?

– Még nincs.

– Hamarosan jönni fog. Megígérte, és jól teszi, ha betartja a szavát, mert nagyon barátságtalan tudok lenni, ha begurulok.

– Úgy örülök, hogy pártfogásába vette Veruskát! Maga az egyetlen reménye.

– És Leonyid hogy van?

– Rosszul. Folyton ott ül a betegágy mellett, és mindent megtesz, hogy szegénykém békében haljon meg.

– Biztosan boldoggá teszi, hogy ilyen szerető fia van.

– Igen, és ezt Leonyid is tudja. Meg persze azt is, hogy van valami, amit nem adhat meg neki, mert nem áll hatalmában. Ez nagyon elkeseríti.

Alighogy a mondat végére ért, léptek zaját hallották a folyosó felől.

– Hová bújjak el? – suttogta Perdita. – Nem akarom, hogy meglásson.

– Ott van a kamra rögtön maga mögött.

Perditának épp csak annyi ideje maradt még, hogy gyorsan behúzódjon a szűk helyiségbe, Leonyid már nyitotta is a konyhaajtót.

– Nyina, anyám szomjas.

– Azonnal viszek neki… – Az asszony elhallgatott, mert megszólalt a csengő.

Perdita lehunyta a szemét, és magában buzgón imádkozott, hogy Amos legyen az. Hallotta, hogy Leonyid kimegy, aztán nemsokára hitetlenkedve és megkönnyebbülten felkiált: „Apám!” Amos is mondott valamit, de Perdita azt már nem értette, mert a férfiak a lakás belseje felé indultak. Nyina kinyitotta a kamra ajtaját.

– Most már előjöhet. Veruska szobájába mentek. Szeretné látni őket?

– Lehet?

– Persze, jöjjön csak!

Nyina kivezette a házból, s otthagyta a hálószoba ablaka alatt, ahol több nagy fa is állt szorosan egymás mellett. Mivel a függöny nem volt behúzva, Perdita láthatta, hogy a beteg asszony az ágyban ül, hátát jókora párnákkal támasztották meg. Leonyid lehajolt hozzá, aztán megfogta a kezét, és halkan, mosolyogva beszélt hozzá. Bizonyára most készíti fel Amos látogatására, gondolta Perdita.

Valóban így lehetett. A férfi fölegyenesedett, majd az ajtóhoz ment, és beengedte az apját.

Veruska arca felragyogott. A váratlan öröm hatására új erőre kapott, szélesen kitárta a karját.

– Édes jó Amosom, hát itt vagy végre! – A résnyire nyitott ablakon keresztül Perdita is hallhatta a szavait.

Amos leült az ágy szélére, és átölelte Veruskát. Vissza akarta tolni a párnákra, de az asszony erősen kapaszkodott belé, és elérzékenyülve pillantott rá.

– Annyit álmodtam erről a pillanatról! Tudtam, hogy eljössz.

– Igen, itt vagyok – bólogatott Amos, s noha a hangja kissé kényszeredetten csengett, Veruska ezt észre sem vette nagy boldogságában.

Gyengéden megsimogatta a férfi arcát.

– Ó, én drágaságom… Nem is tudnám úgy elhagyni ezt a földi világot, hogy ne búcsúzzak el tőled.

Perdita nem értette Amos válaszát, azt viszont látta, hogy Veruska rendületlenül mosolyog tovább, míg egyszer csak a szeme becsukódik, s mindkét keze lehanyatlik a takaróra. Csak nem halt meg? – rémült meg a lány, de aztán látta, hogy a melle szabályosan emelkedik és süllyed, vagyis csak elaludt.

Amos máris az ajtóhoz indult; Leonyid követte, és közben odaszólt Nyiná nak, hogy maradjon a beteg mellett, és jelezze, ha bármi történne. Amikor Per dita visszaosont a házba, még látta, hogy a két férfi eltűnik a dolgozószobában. Lábujjhegyen belopakodott a szomszédos helyiségbe, s az összekötő ajtónál meglapulva fülelt. Hátha megtud még néhány dolgot, mielőtt mutatkozna.

– Elég gyakran előfordul – hallotta Leonyid hangját. – Annyira gyenge szegény, hogy képes egy pillanat alatt elaludni, aztán hamar újra felébred. Az orvos szerint nincs már sok ideje hátra. Ezért vagyok annyira hálás, hogy ideutaztál.

– Azt akarod mondani, hogy meglepődtél? – kérdezte bosszúsan Amos.

– Nem is kicsit! Amikor legutóbb beszélgettünk, olyan érzésem volt, hogy nemigen akarsz eljönni. Persze tudhattam volna, hogy amilyen nagylelkű vagy, nem fogod megtagadni tőle az utolsó kívánságát. Így legalább most békével távozhat. Ez nagyon sokat jelent nekem.

– Mekkora szélhámos vagy te! Hiszen pontosan tudod, hogy kerültem ide.

– Tessék? Nem értem, mit akarsz mondani ezzel. Kértelek, hogy látogasd meg, amíg még köztünk van, te pedig megtetted…

– Kénytelen voltam, mivel sunyi módon falhoz állítottál!

– Miről beszélsz?

– Jaj, ne kábíts már! A barátnődet küldted, de nyilván te állsz az egész mögött.

– A barátnőmet? – képedt el Leonyid.

– Igen, azt a kis firkászt, akivel agyalágyult módon összeálltál. Erica? Vagy Perdita? Már

nem is tudom, hogy hívják. Kotorászott egy kicsit a szennyesemben, és olyan dolgokat talált, amikkel komoly fejfájást tudna okozni nekem. Aztán beállított Monte-Carlóba, és közölte, hogy vagy eljövök ide, vagy feljelent.

– Hogy micsoda?! Azt állítod, hogy Perdita… járt nálad?

– Megfigyelt a kaszinóban, aztán nagy nyájasan odalépett hozzám. Alapo san fel volt készülve, és jól rászedett.

– Egy szót se hiszek az egészből.

– Bemutatott egy hosszú listát azokról a dolgokról, amikkel be tud nekem fűteni, aztán rám parancsolt, hogy jöjjek ide, különben ráfázok. Ráadásul megfenyegetett, hogy ne szóljak erről neked, mert azt is megkeserülöm. Mondha tom, szép kis férfi vagy te! Őt küldöd el magad helyett, mert még annyi bátorság sincs benned, hogy odaállj elém!

– Én ugyan nem küldtem őt sehová. Hetek óta nincs vele semmiféle kapcso latom, azt se tudom, most éppen hol van.

– Itt vagyok – perdült elő a lány az ajtó mögül.

A két férfi úgy meredt rá, mintha kísértetet látna.

– Te… te tényleg… – dadogta Leonyid. – Végre!

– Jó estét, uraim! – A lány Amosra nézett. – Ne fárassza magát parttalan vitákkal. Leonyidnak tényleg sejtelme sincs arról, amiről Monte-Carlóban beszéltünk.

– Sok hazugsággal traktált ott engem – mondta az öreg.

– Csak az igazat mondtam; de megértem, ha nem volt ínyére.

– Kihasználta a fiamat, hogy bizalmas információt gyűjtsön az üzleteimről.

– Még egyszer ismétlem: Leonyidnak semmi köze az egészhez.

– Az is lehet, hogy nem akarattal csinálta ez a mafla. Maga mindenféle trükkökkel elszédítette, te meg – lesújtó pillantást vetett a fiára – egyszerűen hagytad, hogy mindent kiszedjen belőled.

– Micsoda agyrém! – kiáltott fel szikrázó szemmel Leonyid.

– Higgyen már neki! – győzködte Perdita az öreget. – Különben is, hogyan tudtam volna elszédíteni, amikor én neki csak futó kaland voltam? Soha nem szeretett, és nem is fog. Meg amúgy se tudná rávenni senki emberfia olyasmi re, amit ő maga nem akar. – Nem nézett Leonyidra, de tudta, hogy a szavai felkavarták, mert a férfiból érezhetően elpárolgott a harciasság.

– Jól kitervelte az egészet! – dühöngött tovább Amos. – De én nem vagyok vak, én észreveszem, ha valakinek elmegy az esze egy nő miatt. Leonyid folyton magát bámulja, maga azt csinál vele, amit csak akar. És ügyesen ki is használta, hogy az ujja köré csavarta! Mert mástól ugyan bajosan tudta volna meg azt, amit megtudott.

– Nagyon téved! – vágta rá Perdita. – Rengeteg informátorom van mindenfelé. Leonyidnak fogalma se volt az egészről, és nem is akartam, hogy tudjon róla. Ezért figyelmeztettem magát, hogy tartsa a száját.

– Maga undok kis intrikus…

– Igen, így van: intrikálok, szimatolok, másnak adom ki magam, mint aki vagyok, és közben olyan eszközöktől se riadok vissza, amikhez rendes ember nem folyamodna. Titkokat bányászok ki, amikről senki se hinné, hogy valaha napvilágra kerülhetnek, és arra használom az információimat, amire jónak látom. És ne legyen annyira felháborodva, mert maga is pontosan ezt teszi mindig!

– Megzsarolt! – kiabálta Amos.

– Mert másképp nem ment.

– Akkor most adja ide azokat a papírokat! Itt az ideje, hogy állja a szavát!

– Állni fogom, mihelyt megtette, amiben megállapodtunk.

– Már megtettem.

– Nem, még nem. Vissza kell mennie Veruskához, és egy darabig még gondoskodnia kell róla, hogy boldog legyen.

– Na ide figyeljen…

– Maga figyeljen ide, mert most én parancsolok. – Perdita Leonyidhoz fordult. – Ha anyukád felébred, Amosnak ott kellene ülnie az ágya szélén.

– Na, most már aztán elég volt…

– Perditának igaza van, apa. A mamának azt kell hinnie, hogy egy percre sem mozdultál el az ágya mellől.

– Már látom, hogy ez a kis nő tényleg bármit megtehet veled. – Amos gúnyosan biggyesztette a száját.

– Talán mert tisztábban látja a dolgokat, mint én – jegyezte meg csöndesen Leonyid, és intett a lánynak, hogy menjen velük a beteghez.

Alighogy Amos újra leült az ágyra, Veruska kinyitotta a szemét.

– Már attól féltem, elmentél – mondta alig hallhatóan. – Vagy hogy talán nem is voltál itt. Tudod, gyakran képzeltem el, hogy itt vagy velem, de mire kinyitottam a szememet, te mindig eltűntél.

Amos érezte, hogy mondania kell valamit.

– Sokat gondoltam rád – nyögte ki nagy nehezen.

Legalább igyekszik, állapította meg magában Perdita, s hirtelen úgy döntött, ráfér egy kis segítség az öregre.

– És valahányszor rád gondolt, mindig itt is volt veled – mondta. – Úgy, ahogyan érezted.

Mert azok, akik ennyire szeretik egymást, valójában soha nem válnak el. – Titokban megbökte Amost.

– Így van, és ezt nem szabad elfelejtenünk – szólalt meg kelletlenül az öreg.

Leonyid gyengéden megsimogatta az anyja arcát.

– Tudom, mennyire szerettétek egymást. Ahányszor csak találkoztam apával, folyton rólad beszélt. Kérdezgette, mi van veled, és hiányzik-e neked annyira, mint te neki.

Perdita sugárzó arccal nézett rá. Leonyid pontosan azt mondta, amit kellett. Ahogy a tekintetük találkozott, olyan érzés fogta el, mintha a férfi átölelné.

– Nem lehetek elég hálás az égnek ennyi boldogságért – suttogta Veruska. – Enyém a világ legszeretetreméltóbb embere. Ha nem is lehettünk együtt, mindig éreztem a szerelmét. Ez éltetett. De az én drága fiam is nagy ajándék. Nincs nála jobb gyermek a földön. És Perdita…

A lány elmosolyodott. Eddig abban se volt biztos, hogy Veruska egyáltalán észrevette a jelenlétét.

– Milyen jól tette Leonyid, hogy elhozott ide, kedvesem – folytatta az asszony. – Ha okos vagy, megragadod az alkalmat, és feleségül mész hozzá. Mert ő pont olyan, mint az édesapja: a legcsodálatosabb férfi, akit csak el lehet képzelni. Látod, mit meg nem tett értem is. Segített az én Amosomnak, hogy eljöjjön hozzám.

– Tényleg ő a legcsodálatosabb férfi a világon – hagyta helyben a lány.

– Mindketten csodálatosak. Tudtam én, hogy Amos egy napon visszatér hozzám, bármilyen nehéz lesz is… és lám, most itt van. – Megszorította a férfi kezét. – Ti pedig – nézett a két fiatalra – legyetek ugyanilyen boldogok!

– Azok leszünk – felelte Perdita. – Képzeld, máris van egy örömhírem: gyereket várok. Leonyidnak és nekem gyerekünk lesz. – Miközben a tekintete egyre csak Leonyid vonásait fürkészte, hallotta, ahogy Veruska levegő után kapkod. A férfi úgy állt ott, mint akit villám sújtott. – Bizony, így igaz – tette még hozzá.

– Azt mondod… – kezdte Leonyid.

– Igen, apa leszel. Veruska pedig nagymama.

– Nagymama – ismételte az asszony üdvözült arccal, és újra megszorította Amos kezét. – Akkor te pedig nagypapa leszel, édesem. A fiunk mindig is összekötött bennünket, és most majd az unokánkban élünk tovább.

– Hát persze – dünnyögte az öreg.

– Ég veled, egyetlenem! Élj boldogan, amíg csak újra nem találkozunk. Mert biztos, hogy egy napon újra találkozni fogunk. Mindent köszönök neked.

Megsimogatta Amos arcát, másik kezét pedig kinyújtotta Leonyid felé, aki nyomban meg is

fogta. Aztán lecsukódott a szeme, és egy utolsót sóhajtott.

Néhány percig csönd borult a szobára.

– Meghalt? – kérdezte végül Amos.

– Igen – felelte halkan Leonyid. – Meghalt.

– Hát akkor… ennyi.

Perdita felháborodva nézett az öregre, aztán karon ragadta, és kivonszolta a szobából, hogy Leonyid nyugodtan búcsút vehessen az édesanyjától. A dolgozószobában elővette táskájából az iratokat, és átadta Amosnak. Miközben a férfi belemerült az olvasásba, megérkezett Leonyid.

– Ez minden? – kérdezte Amos, miután az utolsó lappal is végzett.

– Igen. De fölösleges volt izgatnia magát: akkor se hoztam volna nyilvánosságra, ha nem jön el.

– Micsoda?!

– Semmi olyat nem tennék, ami rosszulesne Leonyidnak.

– Ó, most biztosan nagyon ravasznak hiszi magát. Az a bárgyú történet a gyerekkel…

– Az nem bárgyú történet, hanem az igazság.

– Szóval tényleg terhes?

– Tényleg. A maga unokáját várom… és Veruskáét. Úgyhogy nem is felejtheti el őt olyan könnyen. Ahányszor ránéz majd a gyerekre, eszébe fog jutni. Erről gondoskodom.

Amos mormogott valamit, ami leginkább káromkodásra hasonlított, aztán mérgesen a fiatal párra nézett.

– Most már megyek, ne is tartóztassatok tovább!

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta Leonyid. – Anyámnak nagyon sokat jelentett.

– Szólj a sofőrödnek, hogy vigyen ki a reptérre.

Leonyid elővette a mobilját, s egyik kezét Perdita vállára tette, mintha attól félne, ő is el akar menni. A lánynak azonban esze ágában sem volt.

Amikor a kocsi előállt, együtt búcsúztak el Amostól, majd visszamentek Veruska szobájába. Az asszony arcát még mindig földöntúli boldogság ragyogta be.

– Nem tudom neked eléggé megköszönni, amit tettél. Nagy bátorságra vall, hogy szembe mertél szállni az apámmal.

– Tudtam, milyen fontos neked, hogy eljöjjön. És hidd el, tényleg nem akartam felhasználni azokat az iratokat.

– Hiszek neked, és most már mindig is hinni fogok – jelentette ki Leonyid szenvedélytől átfűtött hangon, és megfogta Perdita kezét. – Igaz, hogy gyerekünk lesz?

– Igaz. És ha akarod, örökre veled maradok. Mert szeretlek, és ezen soha semmi nem fog

változtatni.

– Annyira jó lenne… De valamit tudnod kell: én gyáva vagyok.

– Ne mondd ezt!

– Márpedig így van. Éveken át menekültem a szerelem elől, mert azt hittem, nélküle erősebb lehetek. De tévedtem. Valójában csak hiányzott belőlem a bátorság, hogy elfogadjam ezt az érzést, meg a vele járó kockázatokat. Mikor a repülőtéren néztem, ahogy elmész, az olyan volt, mintha az életemet veszítettem volna el. Mégse bírtam rávenni magam, hogy visszahívjalak. Akartam, de valami megbénított. Valószínűleg egyetlen épeszű nőnek sem volna szabad szeretnie egy ilyen embert.

– Ha rólad van szó, mindig elhagy az ép eszem – mosolyodott el a lány. – Egyébként igazad van, a szerelem kockázattal jár. De én vállalom, mert csodálatos új élet lehet a jutalom.

– Emlékszel még, mit mondtál, amikor Travis elmaradt a díjkiosztóról Charlene kedvéért? Valami olyasmit, hogy ha valaki ennyire szereti a másikat, akkor mindent meg fog tenni, hogy be is bizonyítsa a szerelmét.

– Igen. Ezért jöttem el ide, és ezért meséltem édesanyádnak a születendő gyermekünkről. És ezért intéztem el, hogy Amos itt legyen. Azt akartam, hogy Veruska boldogan távozzon; mert tudtam, hogy ez neked milyen sokat jelent.

– Soha nem hittem a szerelemben.

– Mostantól higgy benne! Ez nem álom, hanem a valóság. Figyelj csak: *já ljubljú tyibjá*.

– Nahát – csodálkozott Leonyid.

– Ezt még édesanyádtól tanultam.

– *Já ljubljú tyibjá*. Mindörökké… Már csak azt kell megbeszélnünk, hol fogunk élni, miután összeházasodtunk. Nem röpködhetünk folyton két ország között.

– Persze hogy nem. Ideköltözöm Oroszországba, és könyveket fogok írni. Anyukád is ezt szerette volna. Szerintem ő már sok mindent előre látott.

– Azt akarta, hogy együtt legyünk.

– Nézd csak, hogy mosolyog! Mintha áldását adná ránk.

Mindketten az asszony fölé hajoltak, és arcon csókolták, majd kimentek a szobából. A nappaliban aztán Leonyid magához húzta Perdität. Sokáig álltak egymást átölelve.

– Olyan jó, hogy itt vagy – szólalt meg végül a férfi. – Mindennap azt kívántam, bárcsak megjelennél, és újra rendbe tennéd körülöttem a világot. Pe dig nem volt jogom ezt remélni. Meg tudsz nekem bocsátani?

– Te megbocsátottad már nekem, hogy becsaptalak?

– Nem igazán csaptál be. Talán az elején egy kicsit, de aztán megváltoztál, ahogy magad is

mondtad. És mire ezt megtudtam, már annyi minden történt köztünk, hogy rögtön el is kellett volna felejtenem. Csak akkor valahogy nem voltam képes rá. De ma már igen.

– Megértelek.

– Gondolom, azért, mert belelátsz a lelkembe. Nem ijeszt meg, amit ott találsz? A gyengeség, a bizonytalanság… Olyan embert szeretsz, aki néha nem is tudja, mit csinál.

– Olyan embert, akinek szüksége van rám.

– Ez igaz – bólintott Leonyid.

– Tisztában vagyok vele, hogy nem lesz mindig egyszerű az életünk. Időn ként vitatkozni fogunk… talán veszekedni is…

– És legtöbbször te fogsz győzni. Néha-néha viszont leszel olyan kedves, és megengeded nekem, hogy felülkerekedjek.

– Ezen még gondolkoznom kell – tréfálkozott a lány, aztán elkomolyodott. – Mindenesetre azt megígérhetem, hogy mindig melletted fogok állni, és jöhet bármilyen nehézség, együtt megküzdünk vele.

Leonyidnak hirtelen eszébe jutott a beszélgetés, amelyet Los Angelesben folytatott Travisszel az esküvőn. Az öccse akkor elmesélte neki, hogyan szállt érte harcba Charlene, és hogyan kényszerítette térdre az ellenségét. Úgy beszélt a szerelméről, mint aki egyszersmind a bajtársa is. Valamivel később pedig neki is megjósolta, hogy eljön a nap, amikor Perdita harcolni fog érte, s ő hálás lesz a sorsnak ezért.

– Igen, így lesz – mondta. – De csak most értettem meg.

– Mit értettél meg most? – kérdezte Perdita.

– Majd máskor elmagyarázom. – Leonyid újra magához húzta a lányt. – Lesz rá időnk bőven, hisz előttünk az egész élet.

VÉGE